Marie Posa

265

ECLIPSA

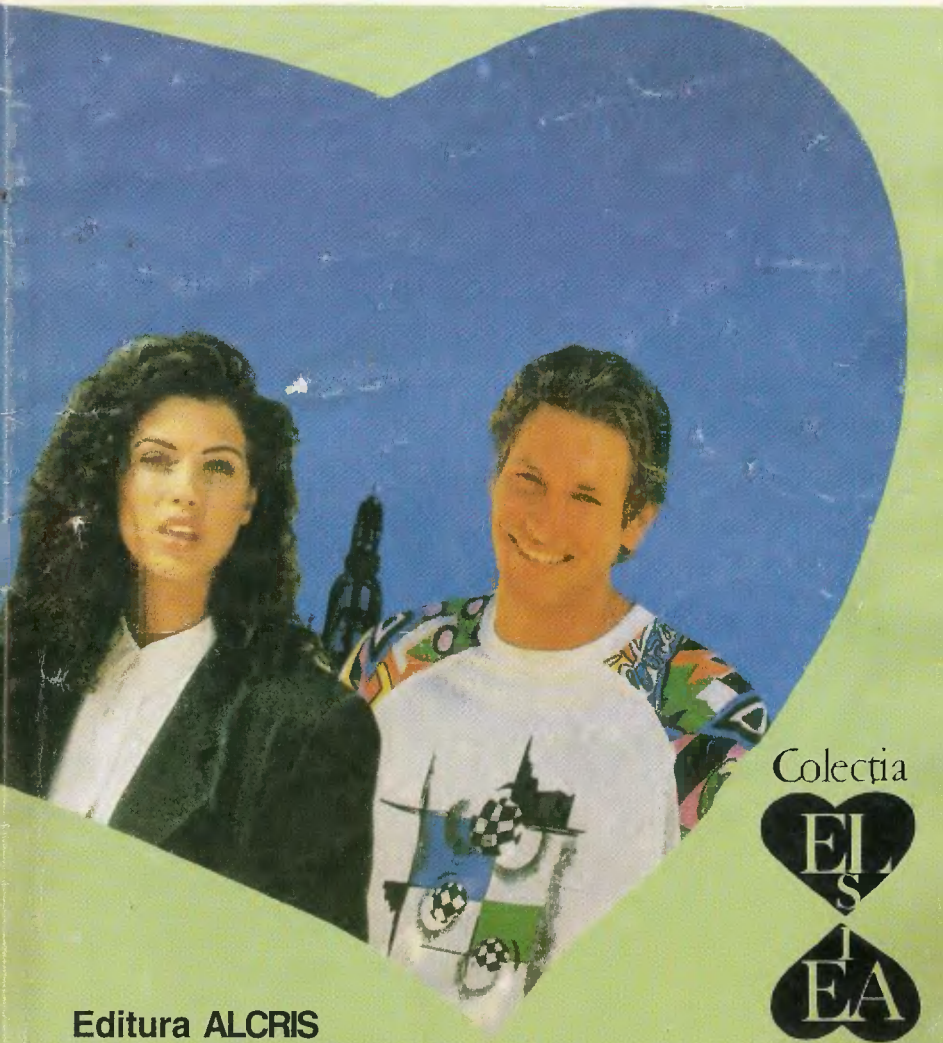

Colecția

ELSA

Editura ALCRIS

Marie-Posa

Născută în 1966, autoare de texte de cântece și a unui libret de operă, în viață și în meseria ei – teatrul – este numită Papillon. Ea își semnează primul roman sub pseudonimul Marie-Posa.

CAPITOLUL I

– Ar trebui să începi prin a face un plan.

– Crezi?

– Sunt sigur. Trebuie să ştii de unde pleci şi unde vrei s-ajungi, şi toate etapele prin care vrei să treci. În felul acesta, nu te pierzi pe drum.

– Nu-i cam rigid?

– Nu, este doar ca un fir conducător... Fără de care delirezi, şi sfârşeşti prin a te risipi în toate părţile; şi după aceea, s-alege praful. Cu un plan, poţi s-o iei şi pe alte căi şi să-ţi găseşti totuşi drumul bun. Înţelegi?

– Absolut.

*

* *

Se auzi telefonul sunând şi el se duse să răspundă. Ea profită de ocazie pentru a-şi turna a cincea cafea şi a privi mai cu atenţie încăperea în care se aflau.

„Obiecte neînsufleţite, puteţi voi oare înţelege..." Existau aici toate cărţile lui, discuri, câteva bibelouri; nici măcar o fotografie. În faţă, era fereastra cea mare, care domina Parisul. O rază de soare poposise pe capătul mesei de lemn şi se ducea să moară pe parchet. Pe pereţi, câteva afişe.

„... care se leagă de sufletul nostru şi-l obligă să vă iubească..."?

Marion se ridică să citească titlurile cărților. Evident, era tot Freud și încă vreo câteva în același gen, dar și Racine, Boris Vian și Barjavel, cărți de medicină și o carte mare despre fotografii. Ea o trase din raft și o răsfoi, apoi se întoarse la pagina de gardă fără să fie deloc surprinsă când găsi aici o mică frază semnată de Chole. Puse cartea la loc și se îndreptă spre discuri. Marc o prevenise: Ai să vezi, Alex are o cantitate impresionantă de discuri. Are de toate, jazz, muzică clasică, rock, soul... Toate-s amestecate, vei găsi Rossini încadrat de *Police* și Duke Ellington, și dacă reușești să-ți dai seama care-s preferințele lui, atunci ești tare, pentru că nici el nu știe".

Ea îl întrebase dacă era Balanță, Marc îi răspunsese că nu, era Taur.

*
* *

– Incredibil! exclamă Alex când se întoarse.

– Ce?

– Era un foarte vechi amic din facultate. Nu l-am văzut de ani de zile. Mă anunță că anul viitor va fi profesor la școala mea.

– Ah, da?

– E ciudat, există oameni pe care-i întâlnești cu regularitate în drumul tău. Îi pierzi din vedere o vreme fără să știi cum, apoi dintr-o dată, după câțiva ani, răsar în viața ta de parcă ieri te-ai despărțit de ei.

– Și este și el tot profesor de psihologie?

– Da, dar a fost până acum în provincie. Apoi, până la urmă, de parcă s-ar fi săturat, a cerut să vină înapoi.

– Așadar, nu l-ai mai văzut de mult?

– Nu. Trebuie să fi trecut vreo șase-șapte ani de când ne-am văzut ultima oară.

Ea se întreba dacă își va mai reîntâlni colegii de școală după vreo cincisprezece ani. Era puțin probabil. Trecuse abia un an de la terminarea cursurilor și deja nu se mai prea vedeau. Și apoi, ea nu alerga după legături eterne și indisolubile. Îi plăceau mai degrabă întâlnirile scurte și multiple.

– De ce te-ai făcut profesor? întrebă ea.

– Când eram de vârsta ta...

Marion ridică privirea spre tavan, cu un zâmbet amuzat.

– În fine, când eram ceva mai tânăr, după ce mi-am dat bac-ul, credeam că atunci când voi termina facultatea voi deschide un cabinet, singur sau poate în asociere cu cineva. Și apoi, nu știu cum, încetul cu încetul, m-am trezit profesor permanent, fără să am timp să înțeleg cum. Dar...

Ezită, și se întrebă ce-o să creadă ea; dar ce, măcar să fie cinstit de la început, din moment ce vor avea de-a face unul cu altul... Era mai bine așa.

– La urma urmei, era mai simplu, înțelegi?

– Da, zise ea, mai puțin riscant decât un cabinet.

Era clar că ea nu vorbea pe ocolite! Avea însă dreptate, el n-avusese curajul, după ce se obișnuise cu siguranța pe care i-o ofereau cursurile, n-avusese curajul să-și asume riscul de a lucra pe cont propriu, de a căuta capital ca să înceapă, de a căuta clientelă... La vârsta ei, era ușor să-i reproșeze lui lipsa de ambiție. Dacă credea că în viață totul este atât de ușor încât este de-ajuns să pocnești din degete și să zici „vreau", atunci era o fraieră!

Ea trebuie să-i fi citit gândurile pentru că începu să râdă și spuse:

– Hei! Fără panică! Eu nu judec pe nimeni. Oricum, cred că ți-a și plăcut să fii profesor, altfel n-ai fi făcut-o, nu-i așa?

– Da, firește că-mi place. E cu mai puțină strălucire, dar poate că-i mai interesant.

Era mai bine să nu intre chiar din prima zi prin bălării spinoase; așa că Marion își afișă cel mai frumos zâmbet al ei și spuse:

– Bun, începem povestea aia?

El rămase o clipă tăcut, adunându-și tot curajul.

– O.K.

Marion apăsă pe butonul „Record".

*
* *

Soarele coborâse mult și era roșu. Umplea salonul cu o lumină aurie care dădea parchetului și etajerelor o culoare ca mierea. Când trecea câte o rază prin părul ei, acesta împrăștia parcă scântei de aur peste tot. Alex își zise că locul ei ar fi fost mai degrabă într-un teatru italienesc. Când se trezise în fața acestei puștoaice se cam fâstâcise, dar acum se simțea mai bine. Marc avea dreptate, ar putea să fie distractiv să încerce să scrie o carte despre această poveste, și apoi era un pretext bun pentru a-și povesti amintirile.

*
* *

– Asta e, făcu ea strângându-și magnetofonul. Mâine vom putea începe cu adevărat. Tu o să-mi povestești fiecare episod, iar eu voi descrie imaginile, mirosurile, sunetele, senzațiile și tot restul.

Alex părea absent. Ea îl întrebă dacă era dureros să-și povestească amintirile.

– Nu mai mult decât dacă le-aș păstra în mine. Și apoi, retrăirea tuturor acelor ani are și o latură plăcută...

Spera în același timp că va fi și eficientă...

– Vrei să cinăm? întrebă el.

– Mulțumesc, dar trebuie s-o șterg; i-am promis fiului vecinului meu că-l duc la film.

– Mâine la ce oră vii?

– Cred că o să ajung aici pe la zece.

El închise ușa și o auzi coborând scările cu mersul ei țopăit. Se întrebă de ce n-o fi luat liftul, erau totuși patru etaje de coborât. E adevărat că ea n-avea nici douăzeci de ani, la vârsta ei ești plin de energie.

Își zise că gândea ca un boșorog tâmpit. Avea și el doar treizeci și cinci de ani, nu era chiar atât de departe de tinerețe. Va trebui să se controleze pe viitor. Bău pe nerăsuflate un pahar cu apă apoi se instală pe balcon cu o carte.

CAPITOLUL II

Afară, aerul era cald, luna iulie tocmai începuse şi Parisul începea să se golească de locuitorii săi pentru a se umple de turişti. Marion se hotărî să facă o bucată de drum pe jos. Se întreba dacă vor reuşi să scrie această poveste. Oare va reuşi el să-i povestească până la capăt? Va găsi ea oare cuvintele potrivite pentru a traduce spusele lui?

Se aruncase în această aventură fără să se gândească, aşa cum făcea de obicei, urmându-şi mai mult dorinţa decât raţiunea. Asta era pedeapsa pentru că „poseda o inteligenţă excepţională", aşa cum îi spusese psihologul când era în clasele primare.

Eh! O să vadă ea când o să se descurce... Oricum, ea nu ceruse nimic, ei fuseseră cei ce veniseră să-i ceară să scrie chestia asta, aşa că să nu îndrăznească să vină s-o plictisească după aceea, cu cine ştie ce pretenţii. Va face tot ce-i va sta în putinţă, poate chiar mai mult, dar abia de o lună de zile împlinise optsprezece ani, şi nu pretinsese niciodată că ar fi un scriitor fără pereche.Şi apoi, nici nu se pusese problema să se încerce editarea a ceea ce va scrie ea. Era mai degrabă o acţiune terapeutică... O s-o distreze teribil ca un tip de treizeci şi cinci de ani, pe deasupra şi profesor de psihologie la Institutul Jacques Monod, să se destăinuiască unei puştoaice ca ea, să-şi etaleze toată viaţa pentru a încerca să se vindece de amintirile care-l năpădeau.

Acestea fiind zise, aventura ar putea să se dovedească plăcută și era un bun antrenament pentru viitoarea ei carieră de scriitor, deși nu era prea sigură că-și va îndrepta viața în acest sens. Îi plăcea să scrie și, după câte se presupunea, o făcea destul de bine încât să poată îmbina utilul cu plăcutul. Dar era doar o distracție, și nu o vocație; și o interesau atâtea alte meserii încât prefera să continue să scrie doar cu „o jumătate de normă", pentru ea și pentru cei care i-o cereau. Nu-și consacra toată viața acestui lucru.

Cel puțin, deocamdată, știa că avea prea multă nevoie să fie activă, să se miște în toate sensurile, pentru a suporta să rămână așezată pe scaun zile în șir, să-și stoarcă creierul ca să găsească cuvinte, fraze sau idei potrivite. Inspirația ei venea din ceea ce trăia zilnic, din locurile pe unde umbla, de la oamenii pe care-i întâlnea, din senzațiile resimțite. A scrie însemna să-și golească memoria de toate aceste imagini și să-și lase imaginația să le transforme în poveste. Într-o primă etapă, se va lăsa purtată în mai multe direcții, va încerca mai multe profesii, hrănindu-se cu experiențele trăite pentru a-și potoli pofta și plăcerea de a scrie.

Poate că mai târziu, va încerca să-și editeze însemnările, poate chiar să devină scriitor „cu normă întreagă". Dar nu era nici o grabă...

*

* *

Trecu mai întâi pe la apartamentul ei ca să-și asculte mesajele de pe robot, apoi urcă direct la vecin. Abia apucase să pună degetul pe sonerie că se și trezi cu Julien în brațe.

– Mi-era teamă că n-ai să vii, știi tu.

– De ce? Am întârziat chiar atât de mult?

De fapt, el o aşteptase în spatele uşii de vreo oră, înnebunindu-l pe tatăl său cu întrebări de genul: „Şi dacă m-a uitat? Poate că până la urmă n-o să poată veni? Spune, tată, crezi c-o să vină?"

– Vrei să bei ceva înainte să plecaţi? întrebă tatăl lui Julien.

– Nu, nu vrea să bea nimic, plecăm imediat; hai, Marion, plecăm, la revedere tată.

Copilul o trăgea de mână spre uşă.

– Ţi-l aduc pe la douăsprezece şi jumătate diseară.

*

* *

Coborâră scara alergând şi ea ajunse prima jos. Julien se aruncă în braţele ei de pe ultimele trepte; era cât pe-aci să cadă amândoi.

– Ia te uită! Începi să devii cam greu! O să trebuiască să nu mai sari aşa în braţele mele, pentru că n-am putere să te mai prind!

– Asta pentru că eşti prea slabă!

– Ba da. Tata spune că eşti prea slabă şi că ar trebui să mănânci mai mult.

– Aşa zice tatăl tău?

– Mda...

– În regulă, o să-i spun eu vreo două vorbe. Şi mai întâi, că nu sunt slabă... Să zicem că sunt suplă...

– În orice caz, mie îmi pari al naibii de frumoasă.

– Să nu exagerăm nici în sensul ăsta.

Ea râdea, mai fericită de acest compliment venit din gura unui băieţel de nouă ani decât de cele pe care i le făceau uneori bărbaţii.

„Cel puţin ăsta e un compliment gratuit..." gândi ea.

Nu exista nici o amărăciune în acest gen, doar că avea un realism rezistent la orice încercare şi se folosea foarte

bine de el pentru a se proteja de dezamăgiri. Era însă și o eternă visătoare și imaginația ei nu se odihnea niciodată. Dar chiar dacă și-o folosea pentru a vedea uneori viața în roz, avea grijă ca aceasta să nu-i joace feste, încerca să rămână mereu cu picioarele pe pământ.

*
* *

Julien țopăia ținând-o de mână. Din când în când își înălța capul ca să-i zâmbească și de fiecare dată ei îi venea să se oprească, să-l ia în brațe și să-l sărute. Nu făcea însă nimic din toate astea pentru că n-ar mai fi ajuns niciodată la cinematograf. În metrou, el îi povesti cum își petrecuse ziua la piscină împreună cu doi prieteni de-ai lui care locuiau în același imobil, și abia își termină povestirea că și ajunseseră în fața cinematografului.

– Ei, ce zici că am ajuns mai devreme? Nu vrei să ne așezăm pe terasă să bem ceva?

– Dacă vrei tu, dar consideră că te-am invitat eu. Tata zice că o femeie nu trebuie niciodată să plătească în public.

– În public! Nostim cod al galanteriei!

– Păi, adică... atunci când n-o vede nimeni, poate să plătească și ea.

– Și de ce așa?

– Așa onoarea îi este salvată.

Marion visa să aibă un copil care să semene cu Julien. De trei ani de când îl vedea crescând, nu înceta să se minuneze în fața acestui băiețel. Era cât se poate de blond, cu niște ochi imenși, albaștri ca cerul fără nori care acoperea Parisul de câteva zile. Aparent, faptul că fusese despărțit de mama lui la vârsta de cinci ani nu-l tulburase. Tatăl său avusese grijă să-i explice lucrurile cu destulă

inteligență pentru ca el să devină unul dintre acei copii traumatizați, crescuți de un singur părinte.

– Bun, atunci o să-ți dau și eu o lecție de curiozitate, zise ea. Mai întâi, când oferi de băut unei femei, o întrebi dacă ea acceptă s-o inviți. La chestia asta, sunt puține șanse să-ți răspundă negativ. Dar asta îi arată că, lăsându-i posibilitatea să te refuze, tu ești conștient de onoarea pe care ți-ar face-o acceptând. Pe de altă parte, este total nepotrivit să-i spui că o inviți tu, pentru că o femeie nu trebuie să plătească în public.

– Uf, ce complicat!

– Nimic nu-i simplu în viață, băiete; și mai ales femeile! Sunt în cunoștință de cauză, crede-mă!

Julien izbucni în râs și Marion își dădu seama că rolul de „moralist" nu i se potrivea deloc.

– De data asta, zise el între două hohote de râs, ai vorbit ca tata.

*

* *

Era bucuroasă că-și petrece o parte din seară cu el, că se joacă de-a sora cea mare ducându-l la cinema, dar gândurile i se întorceau fără încetare la Marc și Alex și la situația ei în toată această poveste. Întotdeauna fusese conștientă că nu era chiar la fel cu cei de vârsta ei – dacă se gândea numai la ușurința cu care, la școală, ea înțelegea și reținea totul, pe când ceilalți se zbăteau tot anul ca să le poată ieși media de trecere.

Școala în care învăța chemase psihologi care s-o examineze pe puștoaica asta care-i ajuta pe cei cu două clase mai mari decât ea să-și facă temele. La început, o speriaseră acești tipi care veneau de trei ori pe săptămână la școală pentru a-i pune o mulțime de întrebări și a o

supune la teste ore în şir; mai ales că era singura care suporta acest tratament. Ceilalţi puşti îi spuneau că ea nu e normală şi că o vor închide la nebuni; şi ea îi credea.

Apoi, unul dintre tipi a catadicsit să-i explice de ce veneau ei şi în ce consta munca lor. Tot el s-a dus să vorbească cu părinţii ei după ce fusese dat verdictul: „Copil supradotat, cu o inteligenţă superioară, dar foarte emotiv. De dorit să intre într-un institut specializat, cu acordul părinţilor".

După două ore de discuţii, părinţii preferaseră s-o treacă într-o clasă superioară decât să o trimită la o şcoală de elită, şi chiar şi astăzi, ea îi binecuvânta pentru această hotărâre.

Din când în când însă, se întreba ce-ar fi devenit ea dacă s-ar fi trezit înconjurată de viitoarele mari creiere ale ştiinţei. Evident, viitorul ei ar fi fost altul; dar avea şi impresia foarte clară că s-ar fi plictisit de moarte cu toţi „inteligenţii" ăia. Dacă colegii ei de clasă o enervau uneori prin încetineala gândirii lor, cel puţin aveau meritul de a o face să râdă şi de a nu-şi chinui prea mult creierul. Deşi se simţea diferită, nu se considera totuşi deasupra celorlalţi şi doar îşi folosea inteligenţa, fără să şi-o etaleze. Văzând-o, nu bănuiai nici pe departe că ea era „sora cea mică a lui Einstein", şi cu părul ei aproape roşcat, cu fustele-i prea scurte sau pantaloni prea mulaţi, semăna mai degrabă cu o frumoasă vrăjitoare decât cu un mic geniu.

*
* *

– Hei! Marion! Plecăm, cred că s-a făcut ora.

Ea se trezi din visare clipind des din gene. Julien o privea cu ochii lui mari şi limpezi, parcă erau oceanul văzut de sus, de pe faleză, pe vreme frumoasă. Îl sărută pe

vârful nasului şi îl lăsă să plătească aşa cum se înţeleseseră.

Filmul ieşise pe piaţă de vreo câteva luni deja, aşa că nu trebuiră să stea la coadă pentru bilete şi asta era un lucru bun, pentru că nimic nu era mai enervant.

*
* *

Era un film de aventuri. Când ieşiră din cinematograf, Julien era foarte agitat, rememorându-şi cele mai interesante scene din film şi punând o mulţime de întrebări: „Şi cum a făcut el să pară mort când carul a căzut în şanţ? Dar fata, îl iubea pe el sau pe tatăl lui? Dar bătrânul cavaler, înseamnă că era o fantomă? Dar Cupa, dacă s-a prăbuşit templul peste ea, înseamnă că n-o să mai poată fi găsită niciodată?

– Ah, Cupa, este o poveste întreagă cu ea...

– Povesteşte-mi!

– E prea lungă.

– Totuşi, povesteşte-mi!

Aşa că, pe drumul de întoarcere, pe culoarele murdare şi umede ale metroului, pe străzile supraîncălzite ale Parisului, ea îi povesti despre „Graal" vasul în care Iosif şi Arimateea au strâns sângele lui Cristos după răstignire, despre Merlin, Vrăjitorul, care a construit o masă rotundă la care să se adune toţi cavalerii înainte de a porni în căutarea Graal-ului. Copilul, cu gura întredeschisă, nu-şi lua ochii de la Marion, îi sorbea cuvintele ca pe o Coca rece.

*
* *

Când ajunseră acasă, Julien se mai potolise. Tatăl său reuşi să-l culce după ce-i promise că a doua zi se vor aşeza

amândoi liniștiți undeva, pentru ca el să-i povestească filmul. Stinse lumina, închise ușa camerei și se întoarse la Marion.

Așezată pe canapea, aceasta era cufundată într-o carte despre „Afișul publicitar în lume în secolul XX".

– Ți-e foame? o întrebă el.

– Nu, mulțumesc.

Bănuise el că o să-i răspundă așa: ei nu-i era niciodată foame. El în schimb își trânti într-o farfurie două felii de jambon, niște salam și pateu de ficat, își luă un colț de pâine și se așeză în fața ei.

– Nu te înnebunește de cap publicitatea asta? îl întrebă ea.

– E meseria mea.

– Da, dar e o meserie de...

Nu-și încheie propoziția. Chiar dacă-i plăcea să spună întotdeauna ce gândește, se ferea totuși să-i rănească pe oamenii la care ținea, prin cuvinte care ar fi fost rău interpretate.

– De târfă, poți s-o spui. Totul este să separi foarte clar munca de restul, și să nu mai continui să minți atunci când nu muncești, să-ți regăsești o adevărată sinceritate, nu aceea de care te folosești atunci când vinzi scutece sau iaurturi.

– Și tu reușești să faci această separare?

– Acum da. Înainte nu reușeam.

Pregăti două gin-fizz și puse muzică. Mai vorbiră un timp despre publicitate și apoi dintr-o dată, el o întrebă:

– Care-i problema ta?

Marion era întotdeauna surprinsă să constate cât de bine o cunoștea el. Nu putea să-i ascundă niciodată nimic, chiar și atunci când vorbeau despre altceva. Ea

nu știa dacă el avea darul să-i citească gândurile – dar pe care nu-l mai avea nimeni altul dintre prietenii ei, considerând-o toți mai degrabă imprevizibilă – sau el era singurul față de care ea nu purta mască, alături de care nu juca nici un rol.

– Ia amintește-mi, câți ani ai? spuse ea.

– Treizeci și cinci. De ce?

Dacă asta era problema care o tracasa, atunci chiar că era cazul să-și facă griji.

– Ăsta-i un blestem! Toți aveți treizeci și cinci de ani! Marc, Alex și tu!

– Păi... ne pare rău! Sunt sigur că nici unul n-a făcut-o special.

– Poți să-mi explici și mie ce treabă aveți voi cu o puștoaică de optsprezece ani? Înțeleg când agăți o pipiță cu care să te culci într-o noapte, dar cu voi este altceva. Te cunosc de trei ani, pe Marc îl știu de patru ani, iar Alex urmează să-mi povestească viața lui pentru ca eu să i-o scriu. Poți să-mi spui de ce nu pune pe vreunul dintre colegii lui să facă treaba asta, sau pe prietenul lui, Marc, sau nu mai știu eu pe cine! De ce eu?

– Mi-ai zis că asta te-ar amuza. Refuză dacă nu-ți place.

– Nici gând! Sigur că-mi place! Dar aș vrea să înțeleg. Poate pentru că sunt o „supradotată" – deși asta rămâne de văzut – dar poate că tocmai de asta, am nevoie să înțeleg, altfel îmi pierd mințile... Și chestia asta, eu nu reușesc s-o înțeleg.

El ținea mult la Marion, dar nu suporta plânsetele. O trase mai lângă el căutând în viteză un mijloc pentru ca hohotele de plâns pe care ea abia și le mai reținea să nu izbucnească. O știa epuizată de insomniile și lipsa poftei de mâncare cărora nu le cunoștea cauza și nici

leacul, şi se aştepta la ce putea fi mai rău dacă ea îşi dădea drumul. Astă-seară nu se simţea în stare să înfrunte o criză de nervi, în ciuda afecţiunii pe care i-o purta. Şi apoi, nici el nu înţelegea, n-avea cum să-i explice. Nu întâlnise niciodată o fată atât de puternică, şi faptul că era atât de tânără îl făcea s-o admire şi mai mult. Şi iat-o că era cât pe-aci să clacheze pentru că nu găsea răspuns la o întrebare fără importanţă. Poate că tocmai ăsta era răspunsul, poate că ei, care aveau de două ori vârsta lui Marion, o admirau pentru că ea era de două ori mai puternică decât ei, nu avea slăbiciunile lor, ezitările lor, minciunile lor de fiecare zi; poate că-i atrăgea veselia ei, râsul şi înfăţişarea, o mică floare în toată strălucirea tinereţii ei, dar puternică precum zece stejari centenari. Îi spuse toate astea în timp ce-i mângâia părul, îi masa umerii ca s-o ajute să se relaxeze. Ţinea la ea şi pentru că putea s-o atingă cu mâinile fără ca neapărat să fie vorba despre sex, chiar dacă îi cunoştea bine gustul pielii. Era plăcut să poţi strânge în braţe o fată fără ca ea să strige că o violezi sau să te facă obsedat sexual, sau să sară la tine cu o privire de călugăriţă insultată.

Ea îşi puse capul pe genunchii lui, respiră adânc şi mai întrebă o dată, cu o voce de fetiţă:

– Dar de ce trebuie să-mi povestească mie toate astea?

– Pentru că i se pare probabil că urechea ta este mai atentă şi mai obiectivă decât cea a vreunei colege şi că, oricum, Marc îşi ştie deja povestea.

Răspunsul părea să o fi mulţumit, pentru că îşi recăpătă imediat imaginea pe care o impunea tuturor, cea a unei fete de optsprezece ani, puternică şi echilibrată, veselă şi lipsită de griji, şi de asemenea teribil de atrăgătoare şi senzuală. Se ridică, îşi scutură puţin capul

împrăştiind parcă stropi aurii şi arămii, şi se duse să schimbe discul.

Când se întoarse, văzu că el o privea. Îi întinse paharul şi îi aruncă unul din acele zâmbete la care el nu era în stare să reziste şi pe care ştia să le interpreteze. Înţelese că astă-seară ea nu va coborî să doarmă în apartamentul ei, şi viaţa redeveni un lung fluviu liniştit care se revărsa curând într-o mare cam agitată...

CAPITOLUL III

Primele zile ale lui iunie anunțau o vară frumoasă. O dată cu căderea serii, căldura se mai potolea. Examenele erau peste zece zile, dar el nu-și făcea prea multe griji din cauza asta și se dusese să se plimbe un pic pe chei. Cu o lună înainte, împlinise douăzeci de ani, viața i se înfățișa ca un drum lung pe care el n-avea decât să-l urmeze; nu-și făcea probleme.

*
* *

Un vânt ușor mai răcorea aerul. Făcea bine după toată căldura asta. Oamenii începuseră să iasă din casă. Se simțea apropierea vacanței. Turiștii își făcuseră apariția și, pe Pont-Neuf, fotografiau nu se știe ce. Sprijinit de parapet, Alex privea Sena neagră luminată din când în când de vaporașele pline până la refuz. În stânga lui, câteva fete râdeau. Se întoarse să le vadă mai bine. Erau frumoase, toate îmbrăcate colorat, deja ușor bronzate. Ar fi trebuit să-l sune pe Marc, să dea o raită cu el și să agațe niște pipițe de pe terasele cafenelelor, în loc să se plimbe singur.

Văzu zburând o pălărie; proprietara ei ezită o clipă între a da drumul aparatului de fotografiat pentru a fugi după pălărie, sau s-o lase să zboare. Cum vântul o aducea în direcția lui, Alex aruncă o privire spre fata care fotografia, gândindu-se că, dacă era frumoasă, îi va înapoia pălăria.

Se aplecă şi prinse pălăria; fata era mai mult decât frumoasă.

– Mulţumesc, eşti foarte drăguţ.

Îi zâmbea ca o mie de sori şi lui i se făcu dintr-o dată foarte cald.

– Faci fotografii?

Se simţi complet idiot să pună o întrebare atât de stupidă. Noroc că Marc nu era aici pentru că ar fi râs teribil de el. Căută repede să spună ceva inteligent unei turiste în trecere prin Paris, dar nu-i veni nimic în minte. Ea îi răspunse la întrebare:

– Da, sunt fotograf. În fine, deocamdată sunt doar asistentă aşa că mă antrenez, încerc tot felul de chestii.

– Ah! Aşadar nu eşti turistă?

Alex avea impresia că devine din ce în ce mai tâmpit.

– Nicidecum. Eşti dezamăgit?

– Nu, nu, nu! Pot să te invit să bem ceva?

Era sigur că o să-l refuze. Nu l-ar fi mirat, având în vedere că fusese sub orice critică. Îşi ţinea pumnii la spate rugându-se lui Eros, Afroditei şi tuturor celorlalţi zei să nu-l abandoneze. Avea chef să stea cu ea de vorbă, liniştit, în faţa unui pahar.

– Dacă vrei...

Continua să-i zâmbească. El se întreba dacă ea îşi bătea joc de el sau aşa era felul ei, cu acest zâmbet-permanent pe buze. Avea o rochie albă, destul de lungă, care-i dezvelea picioarele la fiecare pas. Aşa că el se feri să se oprească la prima terasă întâlnită în cale, pentru simpla plăcere de a mai merge încă puţin alături de ea.

O privea pe furiş, cu un aer indiferent, în timp ce-i punea întrebări despre fotografii. Ea îi răspundea cu entuziasmul oamenilor pasionaţi de ceea ce fac, apoi îl întrebă la rândul ei despre preocupările lui. După vreo jumătate de oră, se aşezară la o braserie de pe bulevardul

Saint-Germain, cu impresia că se cunoşteau de când lumea şi în acelaşi timp cu dorinţa de a afla cât mai multe despre altul.

– Nici măcar nu te-am întrebat cum te cheamă.

– Aşa este. Nici eu, de altfel. Mă numesc Chloé. Dar tu?

– Alexis, dar în general mi se spune Alex.

*
* *

El şi cu Marc aveau obiceiul să agaţe toate fetele pe care le voiau, şi reputaţia lor de cuceritori era deja făcută, şi la facultate şi în alte părţi. Se cunoşteau din colegiu, îşi pierduseră virginitatea aproape în acelaşi timp, înainte de-a deflora la rândul lor câteva puştoaice emoţionate. Le plăceau fetele, cu pasiune. Aşa cum alţii colecţionează timbre sau cutii de chibrituri, ei colecţionau cuceririle, cu acelaşi respect şi aceeaşi curiozitate faţă de sexul femeiesc ca a unui filatelist faţă de micul pătrăţel de hârtie zimţată.

*
* *

Chloé era frumoasă de să cazi pe spate, dar, în mod ciudat, el nu se gândea s-o agaţe. O dorea, firește, pentru că nimeni n-ar fi rezistat dorinţei de a o avea în patul său pe această tipă, dar simţea şi o reală plăcere de a o vedea doar în faţa lui, de a o asculta, de a-i vorbi.

Ea îi spunea că tocmai terminase o şcoală de fotografie, că avusese norocul să găsească imediat un post de asistentă pe lângă un fotograf destul de cunoscut care colabora cu o mulţime de reviste pentru femei. Ea făcea mai ales fotografiile de modă, dar avea de gând ca, mai târziu, să se specializeze într-un alt gen, pentru că lucrul cu manechinele nu i se părea prea pasionant.

– Dacă aș fi bărbat, poate că ar fi altceva, pentru că sunt într-adevăr foarte frumoase, zise ea râzând.

– Și în ce ai vrea să te specializezi?

– Mi-ar plăcea să fac fotografii pentru teatre sau pentru cinematograf; cu actori, regizori, momente de la turnarea unui film, chestii de-astea...

– Ce te atrage la acest gen de fotografii?

– Păi, vezi tu, artiștii sunt un pic ca și manechinele, iau și ei anumite poziții, joacă roluri, nu sunt decât o iluzie; dar ei continuă să trăiască și după ce tu ai plecat. Nu este ceva care s-a aranjat numai ca să faci fotografii; dimpotrivă, tu ești cel care intervii în viața lor.

*
* *

Se mai plimbaseră o vreme, și se întorseseră pe malurile Senei, de-a lungul cheiului. Răsărise luna, plină, rotundă, mândră de lumina ei argintată. El îi explicase în ce fel acționa luna asupra ființelor, animale sau oameni, aprinzându-le nebuniile adormite, trezindu-le fantasmele sau fobiile, influența pe care aceasta a avut-o, din negura timpurilor, în toate legendele și poveștile.

– În mitologia greacă, Hecate, patroana magicienilor, este nepoata lui Phoebe, adică a Lunii. Și apoi, toți vampirii, vârcolacii și alte arătări de acest gen nu apar decât în nopțile cu lună plină, și toate vrăjile, licorile de toate felurile trebuie să se facă sub lună plină.

Ea îl asculta cu atenție, aproape ca un elev. Era evident că nu fusese pasionată niciodată de efectele lunii pline asupra psihicului, dar ceea ce-i povestea el o interesa, ar fi putut să-și petreacă noaptea ascultându-l. Din păcate, trebuia să se întoarcă acasă, avea de developat un film pentru a doua zi dimineață la ora opt. Îi mulțumi pentru

această seară plăcută, îl sărută afectuos pe amândoi obrajii apoi luă un taxi.

Alex era și el mulțumit de această seară. Nici măcar nu-și dădu seama că, la origine, scopul jocului fusese s-o ducă pe această fată la el acasă. Se întoarse pe jos, fluierând, cu nasu-n vânt; nu era prea sigur dacă picioarele-i atingeau pământul, nu, poate chiar că plana pe deasupra asfaltului.

CAPITOLUL IV

– Poate că asta înseamnă dragoste la prima vedere. Nu neapărat să te îndrăgostești de cineva exat în clipa în care-l vezi. Poate că înseamnă de asemenea faptul că poți să-i vorbești imediat, să-l asculți, să te simți bine cu el, să nu fii mereu în gardă. Poate de asemenea să însemne numai că s-au dus doar să bea un pahar împreună, că nici măcar nu și-au mai dat o nouă întâlnire când s-au despărțit. Totul însă a început în seara aceea; zece ani dintr-o viață; din două vieți.

Marion vorbea singură, așezată la birou în fața magnetofonului.

– Ca și cum viața ar fi un joc de cărți. El ar fi putut să se ducă să se plimbe în altă parte, iar ea ar fi putut să-și facă fotografiile în altă parte. Sau înainte de a apărea el. Sau după. Și dacă n-ar fi fost vânt... Ar mai fi făcut oare totuși cunoștință? S-ar fi ivit oare alte împrejurări pentru ca întâlnirea să aibă loc? Sau poate nu s-ar fi văzut niciodată? Suntem oare legați de destinul nostru? Sau tot ceea ce se întâmplă nu este decât jocul hazardului? De fapt, toate astea n-au nici o importanță. Principalul este ce trăim și cum trăim. Restul nu e decât meditație... sau dizertație...

*
* *

Ca să mai umanizeze relația dintre ea și calculator, Marion îl botezase „Valentin" și îi răspundea „bună ziua"

la mesajele de bun-venit, şi „la revedere" când apărea pe ecran „Puteţi acum să vă stingeţi calculatorul".

Bătea totul pe calculator pentru că era mai practic pentru a face corecturile şi retuşurile, pentru că evita crampele de la mână şi mai ales angoasa din faţa unei pagini albe. Evident, se pierdea ceva din farmecul „peniţei", dar trebuia să se adapteze epocii în care trăia şi să înceteze să mai aibă idei preconcepute negative faţă de lucruri atât de geniale cum era calculatorul.

Îşi petrecuse noaptea scriind despre întâlnirea lor. Era o căldură îngrozitoare. Ca un bombardier de război, pe deasupra Parisului plutea furtuna, aşteptând ora H pentru a se uşura de încărcătura de fulgere, tunete şi potop. Se simţea şi ea de-a dreptul electrizată şi îi mulţumi Cerului că nu se mai amesteca aici şi luna plină. Oraşul se trezea o dată cu zorile, camioanele verzi ale gunoierilor străbăteau străzile, cafeneaua din faţă îşi ridica grilajul metalic şi, ca în fiecare dimineaţă, tânărul chelner ieşea să-şi ia cele două navete cu cornuri. Pendula vecinei de alături bătu ora şase.

În picioare în faţa ferestrei deschise, Marion respira aerul încă răcoros al nopţii, savura ultimele secunde mai calme înainte ca strada să înceapă să mişune de lume şi să răsune de zgomot. Îi plăcea să asiste la trezirea oraşului, pentru că de fiecare dată gândea la fel ca Antigona: „Cred că astăzi este prima zi a lumii", şi asta îi făcea bine.

Căută un prosop de baie curat, spunându-şi că ar fi totuşi timpul să se hotărască să mai spele neîntârziat nişte rufe, apoi intră sub duş, ezitând o clipă între apa rece care ar scăpa-o de umiditatea ambiantă şi apa foarte caldă care ar mai relaxa-o puţin, permiţându-i poate să adoarmă în sfârşit. Dar furtuna asta care se pregătea nu aranja deloc lucrurile, pentru că ea era sigură că nu-şi va putea găsi somnul înainte ca furtuna să izbucnească, şi numai

Dumnezeu știa când se va abate potopul asupra Parisului. Până la urmă optă pentru înțelepciune. Când ieși din baie, aerul din încăpere era mai cald decât cel de afară și norișori mici de abur plutiră o vreme prin apartament înainte să se ducă și să se alăture liniștiți atmosferei poluate a Parisului.

*
* *

Tânărul chelner scotea afară pe terasa cafenelei mesele și scaunele, și căsca. Își ridică privirea spre imobilul din față și o văzu pe fata de la fereastră, înfășurată într-un prosop, descurcându-și părul cu degetele în razele încă timide ale soarelui. Zâmbi, pentru că era prima fată pe care o vedea în dimineața asta, pentru că i se părea frumoasă, pentru că viața îți rezervă bucurii profunde care n-au nevoie de mare lucru... apoi se întoarse repede să mai aducă niște mese înainte ca patronul să-l certe.

Întotdeauna când el o privea, ea se prefăcea că nu-l vede. Și așa, când va veni să-și bea cafeaua, el îi va lua comanda roșind tot, și ea nu voia să-l intimideze și mai mult. Își puse un tricou curat și blugii, își trecu repede o perie prin păr și coborî la cafenea.

*
* *

Așa cum prevăzuse, el veni să-i ia comanda bâlbâindu-se și cu privirea în pământ. Marion comandă un express dublu și un corn. O tenta grozav să-i spună: «Știi, nu mă supără deloc faptul că-ți petreci zilele pândindu-mi fereastra, dimpotrivă, este mai degrabă măgulitor. Și apoi, nu-i nevoie să roșești și să-mi spui „Doamnă", cred că sunt doar câțiva ani diferență între noi».

Dar de fiecare dată tăcea pentru că nu voia să distrugă misterul. Își lua aerul unei vedete foarte detașate de lume, păstrându-și secretele în spatele ochelarilor negri pe care nu-i dădea jos niciodată, fie vară fie iarnă. De altfel, poate că tocmai asta îl impresionase pe tânărul chelner; dar ea n-o făcea intenționat, doar că ochii săi suportau cam greu lumina zilei.

Se părea că va fi și mai cald ca în ajun, atâta doar că cerul era și mai întunecat. Toată lumea se întreba când va izbucni în sfârșit afurisita asta de furtună, pentru ca atmosfera să se mai răcorească un pic, și mai ales să dispară electricitatea din atmosferă, care-i făcea pe toți să fie nervoși, pe Marion în primul rând. Era o senzație foarte neplăcută: își simțea tot sistemul nervos fierbând, mușchii îi erau încordați și în același timp pica de oboseală, rămânând în picioare doar printr-un miracol pe care nu-l înțelegea.

Era epuizată, dar știa că nu va putea dormi. Totuși, va trebui să reușească să adoarmă cât mai repede, pentru că altfel se va prăbuși când se va aștepta mai puțin, sau va face o criză de isterie pentru cine știe ce fleac.

*

* *

Dădu o raită prin cartier ca să-și mai dezmorțească picioarele. Magazinele nu erau încă deschise; doar brutăriile, cafenelele și librăriile păreau populate; băcanii arabi începeau și ei să dea semne de viață. Oamenii plecau la muncă, nu întotdeauna prea fericiți că se dăduseră jos din pat, iar ea, ea se plimba, cu mâinile-n buzunare, cu nasu-n vânt, fără să fi nevoită să se grăbească pentru a nu întârzia undeva. Îi fu un pic rușine de asta și începu să zâmbească în stânga și-n dreapta tuturor celor pe care-i întâlnea, ca pentru a se

scuza. Apoi, până la urmă își spunea că ei cel puțin avuseseră norocul să doarmă, că obligația lor de a se trezi era nimic pe lângă imposibilitatea ei de a dormi. Continuă totuși să le zâmbească, dar de data asta pentru a-i încuraja.

Fără să știe cum, ajunse în fața grilajului ce înconjura parcul Monceau care tocmai se deschisese. Nu mai fusese niciodată în acest parc atât de dimineață. Era pustiu și relativ liniștit dacă făceai abstracție de zgomotul mai îndepărtat al mașinilor și de ciripitul păsărelelor.

Cum încă nu se luminase îndeajuns și umbra neagră a furtunii întuneca totul, ruinele aveau ceva misterios, aproape neliniștitor.

Ea își scoase ochelarii, se frecă la ochi și își lăsă mintea să hoinărească printre coloane, imaginându-i că era sfârșitul lumii, că ea rămăsese singură pe pământ unde nu mai dăinuiau decât câteva pietre puse una peste alta de către oamenii din alte vremuri...

Auzi pași în spatele ei și tresări, apoi se pregăti să râdă de spaima ei când zări un bătrânel cu părul cărunt și ciufulit apropiindu-se de coloane. Era îmbrăcat în pantaloni și un pulovăr negru, destul de uzat, dar aparent curat. Îngenunche în fața coloanelor, împreunându-și mâinile ca pentru o rugăciune.

Marion văzu lacrimi rostogolindu-se pe obraji-i impecabil rași. Nu îndrăzni să se miște, de teamă să nu-l tulbure pe bătrân, dar avea în același timp impresia că nu se află unde-ar trebui, ca și cum ai greși o ușă și te-ai trezi într-un alt birou. După câteva minute, omul își lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp, căută o batistă în buzunarul pantalonilor și își șterse fața, apoi se ridică.

Privirile li se întâlniră. Cea a bătrânului era plină de disperare, de o tristețe infinită, de o durere care părea să dureze de mai mulți ani fără a fi vreodată alinată. O

licărire, stinsă repede, îi trecu prin privire înainte de a se întoarse şi a pleca pe unde venise.

Marion tot nu se clintise din loc, când brusc el se întoarse şi veni spre ea. Se opri la un metru, aţintind asupra ei o privire de o asemenea intensitate încât ei îi fu frică de ceea ce s-ar fi putut întâmpla.

Dar el îşi coborî privirea, şi din nou pe obraji i se rostogoliră lacrimi. Ca şi adineauri, plângea în tăcere, fără să facă nici cea mai mică mişcare.

Ea nu ştia ce să facă şi se gândi că dacă nu se întâmpla ceva, va începe şi ea să plângă. Cu o voce un pic spartă dar blândă, ca un murmur venit din interiorul lui, el spuse:

Trebuie să fii mult mai tânără, dar îi semeni enorm.

Aşteptă câteva clipe apoi plecă. Marion, se întreba dacă nu cumva el simţea nevoia să vorbească, să spună cuiva ce suferinţă, ce sumbră poveste îl apăsa, sau dacă dorea să fie lăsat în pace. Îl ajunse din urmă.

Cu cine semăn?

Se vedea bine că el ezita între dorinţa de a se destăinui şi cea de a rămâne singur cu suferinţa lui. O privea ca şi cum ar fi căutat răspunsul în ochii ei.

Cu logodnica mea.

Îşi reluă mersul, şi ea îl urmă fără să-şi dea seama. Avea impresia că paşii lor făceau o gălăgie infernală pe pietrişul aleii. El îi aruncă o privire, o coti pe aleea principală, apoi se hotărî să vorbească.

Avea ochii ca ai dumitale: nici albaştri nici verzi, aproape cenuşii. Şi părul absolut la fel, cu reflexe roşiatice. Vara, când soarele îi lumina părul, semăna cu o irlandeză. Dar nu era roşcată, nicidecum, şi n-avea nici pistrui. Era castaniu, aşa se numea culoarea părului ei, ca al dumitale. Câţi ani ai?

Optsprezece.

– Ultima oară când am văzut-o, ea avea douăzeci. Ca şi mine...

Mai merseră vreo cinci minute în tăcere, apoi el reluă:

– Câţi ani crezi că am?

Ea îi dădu cu uşurinţă vreo şaizeci; află însă că n-avea decât patruzeci şi doi.

– O chema Elisabeth. Era logodnica mea de doi ani. Tatăl ei era jandarm. Dar era foarte drăguţ, să ştii. Veneam adeseori să ne plimbăm aici, în parc, pentru că părinţii ei locuiau în apropiere.

Marion începea să înţeleagă. Elisabeth trebuie să fi avut vreun accident sau ceva în genul ăsta şi de atunci el venea din când în când să-şi amintească de ea în această grădină unde fuseseră atât de fericiţi. Aproape că auzea cântând şi viorile... De acum, că acceptase ca el să-i spună povestea lui, minimum de politeţe cerea ca ea să-l lase să îşi termine povestea, fără să-i arate că ea cunoştea sfârşitul.

– Şi apoi, într-o zi, mi s-a făcut frică. Ştii, era perioada aceea cu Revoluţia. În sfârşit, noi nu ne-am dus să mărşăluim cu ceilalţi studenţi, pentru că părinţii noştri n-ar fi fost de acord, dar le ascultaserăm toate discursurile şi teoriile. Aşa că dintr-o dată, întreabă-mă de ce, mi-am zis că am douăzeci de ani, că n-o să fac la fel ca părinţii mei şi să mă însor cu prima fată ieşită în cale, că era ridicol.

Se opri brusc şi o privi în faţă.

– Crezi că eram complet idiot? o întrebă el.

Marion nu-i răspunse. Acum el vorbea din ce în ce mai repede şi vocea îi devenea din ce în ce mai frântă. Din nou ei i se făcu frică dar nu se clinti.

– Aşa că i-am spus, i-am spus toate astea; şi am părăsit-o.

Se aşează pe o bancă, părea epuizat. Marion îl imită. Ar fi vrut să-i spună că nu trebuia să fie în starea asta pentru o fată pe care a părăsit-o în urmă cu douăzeci de ani şi care

probabil că de atunci şi-a revenit, dar înainte ca ea să aibă timp să-i spună asta, el îşi reluă povestirea cu aceeaşi voce, murmurată şi răguşită la început, cu privirea pierdută printre copaci, în depărtare.

A doua zi, deja regretam... Dar era prea târziu... Ea a venit aici, înainte să se închidă porţile, şi s-a lăsat închisă. Probabil că o vreme s-a plimbat, a refăcut toate drumurile pe care le-am făcut împreună, apoi s-a dus sub coloane – acolo am întrebat-o dacă vrea să ne căsătorim mai târziu, şi am hotărât să ne logodim până atunci. Am găsit-o dimineaţa, când paznicul a deschis porţile...

Marion nu mai ştia ce să spună, nici măcar dacă mai era ceva de spus. Începu să se mişte pe bancă, din ce în ce mai stânjenită.

Ar fi trebuit să fiu băgat în puşcărie. Este ca şi cum aş fi omorât-o chiar eu. Dar închisorile sunt pentru crime comise într-adevăr, nu pentru acelea de care eşti răspunzător din laşitate, de teamă, din prostie, din indiferenţă, din egoism. Ştii, plătesc totuşi pentru asta în fiecare zi, oră de oră, de douăzeci de ani încoace, şi voi plăti până la sfârşitul zilelor mele. Nu mă plâng, să nu crezi asta. Cum sinuciderea este interzisă de biserică, eu vin aici în fiecare dimineaţă să mă rog pentru sufletul ei, acolo, sub coloane, la deschiderea parcului. Îmi pun hainele pe care le-am purtat ultima oară când am văzut-o. După aceea, mă duc acasă să mă schimb şi plec la lucru; mintea mea nu o părăseşte nici o secundă, nici chiar la birou, nici când mănânc, nici când vorbesc. Este prezentă în toate visele mele şi poate că şi atunci când cred că dorm.

Se ridică şi o privi îndelung.

Dumneata ai un logodnic?

Nu.

– Dacă într-o zi vei avea unul, dacă te părăsește, să nu cumva să te omori așa. Nici un bărbat nu merită să te omori pentru el.

– Nu, repetă ea mecanic.

Se gândea la Alex. Nici o femeie nu merită să fie jelită douăzeci de ani, vru ea să adauge, dar se abținu. El o mai privi o clipă apoi plecă. De data aceasta, ea nu-l mai urmă. Se întreba cum naiba o fi arătând ea de toată lumea i se destăinuia numai ei, ce avea ea atât de deosebit pentru ca oamenii să vină să-i povestească viața lor, să-și lase povara suferinței lor pe umerii ei fragili?

*

* *

Parcul începea să fie invadat încetul cu încetul de cărucioare cu copii, de bunicuțe care dădeau firimituri păsărilor, de copilași cu baloane sau ținându-și de mână mămicile sau doicile. Totul devenea un pic prea zgomotos, așa că preferă să se întoarcă acasă.

Când ajunse acasă, era aproape ora zece. Se hotărî să înghită un somnifer și se culcă.

CAPITOLUL V

Cum fusese oare a doua oară? Își va aminti oare bine? Își va reaminti toate detaliile: cum era îmbrăcată, ce privire avea, cum era vremea?...

Astăzi, atacau o a doua întâlnire. Alex se duse să facă o cafea până să sosească Marion.

De fapt, el nu uitase nimic, absolut nimic și totul îi rămăsese în minte de parcă s-ar fi întâmplat ieri.

*

* *

Era într-o vineri din iunie, la două săptămâni după întâmplarea cu pălăria pe Pont-Neuf. Căuta o carte la o librărie, neștiind încă dacă își va petrece weekendul cu Freud sau va lenevi la soare pe balcon.

Pot spera să mi se ofere ceva de băut, sau este doar plimbarea ta de seară pe Pont-Neuf, pe vreme vântoasă?

Chloé avea brațele încărcate de cutii cu filme, și același zâmbet luminos. Bucuros să o revadă, el o conduse afară, spre prima terasă întâlnită în cale.

Nu remarcase, la prima întâlnire a lor, că ea era aproape la fel de înaltă ca și el. Se întreba dacă rochia îi fusese cusută direct pe ea sau cum de reușise să și-o pună. Și eventual cum ar fi putut să și-o scoată... atât era de strâmtă. Încercă să nu se mai gândească dar renunță de îndată ce ea îi puse mâna pe braț spunând:

– Mă bucur că ne revedem.

– N-am să mint şi să-ţi spun că mă gândesc doar la tine de două săptămâni, dar şi eu mă bucur.

– Aşadar, cum a mers cu examenele?

– Fără probleme. Dar cu fotografiile tale? Văd că ai consumat destulă peliculă...

– Îmi reînnoiesc stocul. Plec peste o săptămână în Maroc pentru nişte fotografii de modă.

– Minunat! Ai să vezi, este foarte frumos.

Şi începu să-i povestească despre Maroc, unde locuise timp de un an pe când era adolescent, descriindu-i toate peisajele care-i rămăseseră în memorie, vorbindu-i despre oameni, despre amabilitatea lor, despre obiceiuri, retrăindu-şi sub ochii ei amintirile. Ea îl asculta zâmbind, punând din când în când câte o întrebare, cerându-i vreo precizare. Când el se opri din povestit, cu privirea încă strălucind de atâtea imagini, ea îi spuse:

– Ştii, ne ducem doar la Meknes pentru trei zile, ca să facem fotografii, apoi ne întoarcem.

Văzându-i dezamăgirea întipărită pe faţă, adăugase:

– Dar eşti drăguţ că m-ai făcut totuşi să vizitez ţara...

El nu remarcase, fără îndoială, pentru că deja se întunecase când se despărţiseră prima oară, nici că părul ei era atât de blond, aproape auriu. Soarele părea să rămână agăţat în buclele ei şi la cea mai mică mişcare a capului devenea scânteietoare. O privea cu o dorinţă nebună de a o cuprinde în braţe, dar în acelaşi timp, ca şi prima oară, îi făcea plăcere s-o asculte, s-o privească, să-i vorbească. Cât se poate de natural, o invită la restaurant.

*

* *

Îşi privi ceasul şi îşi zise că Marion este în întârziere exact în clipa când aceasta bătu la uşă.

Ai văzut cum toarnă?

Ea își scutura părul și și-l storcea, iar apa picura pe mochetă. El îi aruncă un prosop în timp ce privea pe fereastră la sugestia ei. Marion se ștergea pe cap. Într adevăr, afară ploua cu găleata; el nici măcar nu-și dăduse seama, pierdut în amintirile lui. Cerul avea culoarea sfârșitului de lume, cu vălătuci de nori negri străbătuți de razele laser ale unui Dumnezeu furios care bătea în toba cea mare de fiecare dată când lansa un fulger. O mulțime de îngerași poznași și bucălați trebuie să fi deschis probabil toate robinetele cerului. Într-o jumătate de oră, acest potop va transforma Parisul într-o uriașă piscină descoperită.

Îi puse apoi în mână o ceașcă de cafea fierbinte și el își aprinse o țigară în timp ce ea continua să se frece pe cap cu prosopul. Tot părul i se făcuse bucle; el consideră că ploaia avea măcar o calitate, aceea de a ondula părul fetelor. Marion strănută și el fu obligat să-i dea un pulovăr.

Ea își scoase magnetofonul din poșetă și-l porni.

Așadar, a doua oară, cum a fost?

A fost genial...

Atâta tot?

Nu. Ne-am dus să bem ceva. Apoi ne-am dus să cinăm. După aceea, ne-am plimbat pe chei și am venit încoace.

Tu locuiai deja aici?

Dar, draga mea, acest apartament este în familie de trei generații!

Ea fluieră.

Ei bine!... Și Chloé, ce părere a avut de apartamentul tău?

A vizitat toate încăperile zicând: „E genial! Cât este de mare! Ei! Dar ai o privelițe superbă!" Trecea dintr-o încăpere în alta, aprindea toate luminile, le stingea, eu

aproape că nu mai reușeam s-o urmez. Am reușit totuși s-o încolțesc între bucătărie și salon, și nu m-am mai gândit la nimic altceva decât să o sărut.

*
* *

Ezită să-i povestească detaliile primei lor nopți, de teamă să nu o șocheze. Deși Marion nu părea nici castă, nici candidă. Dar cuvintele sunt atât de uzate, atât de banale totuși.

Cum să-i povestească acel sentiment inefabil care-l cuprinsese, toate senzațiile devenite ca noi, acea impresie că se întâmpla pentru prima dată, senzația că sângele-i curgea ca o lavă revărsată, că își simțea capul ca un vulcan?... De fapt, ceea ce-l împiedica să vorbească era propria-i pudoare, și la urma urmei, n-avea nici o importanță ca ea să cunoască detaliile. Era de ajuns să știe că noaptea lor și următoarele fuseseră foarte, foarte fierbinți. Chloé reprezenta tot ce-și dorea el în materie de amantă: era senzuală și blândă, uneori foarte îndrăzneață, alteori supusă, întotdeauna așa cum dorea el. Toată săptămâna, nu încetase să se minuneze de fiecare dată când o dezbrăca, de fiecare dată când o mângâia, de fiecare dată când îi simțea căldura, parfumul. Și de asemenea, de fiecare dată când ea îl privea, îi zâmbea, când i se destăinuia un pic mai mult. El nu știa dacă prefera să-i dezbrace trupul sau sufletul. Niciodată nu ținuse în brațe o fată atât de frumoasă, sau poate că da, dar uitase.

Trezită înaintea lui a doua zi dimineață, ea coborâse să cumpere cornuri. Când se trezise și el, o găsise în bucătărie căutând cafeaua și filtrul. Amânase însă micul dejun și, cuprinși din nou de flacăra pasiunii, făcuseră dragoste în bucătărie, apoi, după micul dejun, în salon, printre firimiturile de cornuri de pe măsuță.

În timp ce ea făcea un duş, el căutase să vadă dacă nu mai avea prin casă vreo cutie de vitamine pentru că, în ritmul ăsta, se va prăbuşi curând.

Nu-mi doream s-o părăsesc, mă simţeam într-adevăr bine cu ea. Trebuia neapărat ca ea să mai treacă pe acasă pentru ca să mai pună la punct nişte lucruri, dar ne puteam întâlni undeva la sfârşitul zilei. I-am propus să trec să o iau pe la opt.

Ea unde locuia?

În momentul acela, locuia în arondismentul şase, în apropiere de Grădina Luxembourg.

*
* *

Era un mic apartament chiar sub acoperiş, cu fotografii peste tot. Exista doar o încăpere, o mică bucătărie şi o baie şi mai mică. În unica încăpere, ea îşi pusese patul, iar pe nişte picioare de lemn improvizate, o scândură pe care se aflau tot felul de cutiuţe şi flacoane. Alex se întrebase cum de putea ea să trăiască într-un spaţiu atât de mic şi într-o asemenea harababură, dar aparent ea nu-şi făcea nici o problemă din asta.

*
* *

Ne-am dus la cinematograf, apoi am cinat într-un mic restaurant din apropierea locuinţei ei. Nu mai conteneam cu vorbitul şi asta avea asupra mea întotdeauna acelaşi efect: simţeam o dorinţă nebună să fac dragostea cu ea, ştiind însă în acelaşi timp că aş putea sta ore întregi cu ea ascultând-o şi vorbindu-i.

Nu mi s-a mai întâmplat niciodată să vorbesc atât de mult cu o fată. Chiar şi cu cele câteva prietene ale mele nu

vorbeam nici pe jumătate cât ne povesteam noi de pe o zi pe alta. După un timp, am avut impresia că seara nu se va termina niciodată, că vom rămâne acolo, în acel restaurant, bând vin şi vorbind până la sfârşitul lumii. Eu parcă pluteam pe un norişor roz şi nimeni şi nimic nu m-ar fi putut face să cobor de acolo. În afara patronului care a venit să ne spună pe un ton foarte amabil că se închide, „vă mulţumesc doamnelor şi domnilor, pe curând". Aşa că am ieşit şi eu n-am înţeles imediat de ce erau atâtea stele pe cer.

*
* *

El ezitase să se odihnească după-amiază pentru că nu-i stătea în obicei, dar acum regreta. Începea să se simtă într-adevăr obosit şi nu ştia dacă picioarele or să-l ducă până la capăt. Noroc că exista un lift cu care putea urca până la ea pentru că altfel ar fi preferat să moară pe loc decât să urce şapte etaje. Ea continua să ţopăie alături de el, râzând şi vorbind întruna, pe când el încerca să se sprijine de ea ca să se poată ţine pe picioare şi să meargă drept, sub pretextul că o ţine cu braţul pe după umeri. Nu înţelegea prin ce minune ea se ţinea tare. Părea la fel de proaspătă ca şi ieri, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat azi-noapte şi azi-dimineaţă, ca şi cum alcoolul nu avea nici o influenţă asupra ei. Îi spuse asta şi ea izbucni în râs răspunzându-i să nu-şi facă probleme dacă la ea se vedea mai puţin, dar nici ea nu avea deloc impresia că nu se petrecuse nimic.

El spera că o dată ajuns acolo sus, va mai găsi puţină energie pentru că nu era acum momentul să-şi piardă puterile, mai ales că ea nu părea deloc dispusă să-l lase să doarmă. Ea îi făcu o cafea şi, după vreo trei cești, el începu să se simtă mai bine...

*
* *

A doua zi, ne-am dus să ne plimbăm la Butles-Chaumont. Era o vreme frumoasă şi era duminică, aşa că era plin de lume şi n-am stat prea mult. Când am ajuns aici, Marc ne aştepta în faţa uşii. Pur şi simplu eu îl uitasem şi nu ştiam cum o să ies din această încurcătură. Cu o săptămână înainte, plănuiserăm să plecăm trei zile în Normandia, la părinţii lui. Dar după ce am întâlnit-o pe Chloé, asta mi-a ieşit complet din minte.

*
* *

Era evident că Marc nu înţelegea ce se petrece şi Chloé nici atât. Se treziră toţi trei în salon, aşezaţi pe canapea, cu câte un pahar în mână. Nimeni nu spunea mare lucru. Atmosfera ameninţa să vireze spre furtună. Marc îl încolţi în bucătărie, pretextând că nu găseşte cuburile de gheaţă – îi cunoştea însă frigiderul mai bine decât îşi cunoştea buzunarele – îi strecură la ureche că dacă voia, putea s-o ia şi pe prietena lui, că părea simpatică şi că asta nu-l deranja. Se întoarseră în salon cu nişte figuri de conspiratori, şi fără cuburi de gheaţă. Chloé îi privea amuzată şi întrebătoare în acelaşi timp. În sfârşit, el se hotărî s-o întrebe dacă n-avea chef să petreacă trei zile la mare şi îi explică toată afacerea.

*
* *

A întrebat dacă o să ne întoarcem până joi, şi eu i-am răspuns că ne vom întoarce fără îndoială miercuri seara. Trebuia să mai treacă pe acasă şi ne-am înţeles că trecem s-o luăm peste vreo două ore.

După ce ea a ieșit, Marc mă privea întrebător și m-am simțit stânjenit că am petrecut două zile cu o fată, uitând cel mai bun prieten. El mi-a zis că înțelegea perfect și că poți să-ți uiți prietenii cu o fată ca asta și că era al naibii de bine făcută.

– Dar el, n-avea nici o tipă? întrebă Marion.

– Știi, niciodată n-aveam „tipe" stabile, în sfârșit, nu mai mult de o seară. Eventual două.

– Ah, înțeleg, făcu ea cu un zâmbet ușor în colțul gurii.

– Nu, nu înțelegi. Nu eram decât doi „bărbați", cuceritori înveterați. Dar cu câțiva ani înainte fusese acel mai '68 și noțiunea de cuplu nu mai plutea prin aerul facultăților, nu prea era considerată la modă nici de băieți, nici de fete. Nu știu ce s-a întâmplat cu Chloé, n-am să știu probabil niciodată. După prima noastră noapte, nu știu care dintre noi a propus să ne vedem și a doua zi. Îți spun sincer, Marion, nu știu dacă ea a propus asta sau eu; părea foarte normal să ne revedem, asta-i tot ce pot să-ți spun. Și niciodată înaintea ei nu mai fusese vorba de așa ceva. Nu pentru că eu le-aș fi refuzat pe celelalte, dar nimănui nu-i trecea prin minte, nici mie, nici fetei, să ne mai vedem după o noapte petrecută împreună.

– Și ție ți-era rușine că petrecuseși două nopți cu ea?

– Nu. Eram surprins, atâta tot. Era ceva cu care nu eram obișnuit, așa că nu știam prea bine ce să fac. Dar până la întoarcerea din Normandia, nu-mi făceam griji. Eram ca într-un vis, plutind pe o mare de dorință, de plăceri și de veselie, cu cel mai bun prieten al meu și cu fata asta superbă; mai degrabă pot să spun că eram fericit. Și apoi, pune la socoteală că o făcusem lată cu două nopți înainte de a o întâlni pe Chloé, plus cele două nopți petrecute cu ea, cred că n-am dormit mai mult de douăsprezece ore în patru nopți.

– Și când v-ați dus la părinții lui Marc, cum a fost?

El închise ochii şi zâmbi. Era uimitor cât de clare îi veneau în minte imaginile, deşi trecuse atâta timp. Până acum, le ascunsese atât de adânc era surprins că-i rămăseseră atât de precise în memorie. Evident, fusese de mai multe ori la părinţii lui Marc, şi de mai multe ori se întorsese de acolo împreună cu Chloé. Cunoştea cele mai mici ascunzişuri ale casei, făcuse de zeci de ori cei cincizeci de metri care-i despărţeau de plajă, şi cătunul nu mai avea nici un secret pentru el.

Dar îşi amintea perfect de cele trei zile, de tot ceea ce avuseseră ele deosebit de celelalte zile petrecute acolo, de fiecare minut trăit, de fiecare imagine pe care ochii săi o văzuseră, de fiecare sunet, de fiecare miros...

Marc avea un mic Ford nervos şi rapid pe care şi-l cumpărase de ocazie. În mai puţin de două ore şi jumătate, pe la ora opt, ajunseseră pe malul mării. Era prea târziu pentru o baie, dar se opriră pe plajă înainte să debarce la părinţii lui Marc.

Chloé făcuse ochii mari şi respira de să-i plesnească plămânii zicând: „Dumnezeule! Sunt patru ani de când n am mai pus piciorul pe o plajă! Alex, îţi jur, nu poţi să-ţi imaginezi câtă plăcere îmi face să mă aflu aici!" Îi mușca ușor urechea, se mai ducea să-şi ude picioarele în apă ridicându-şi fusta, se întorcea la el, îl săruta în colţul buzelor, îşi punea mâna pe mâna lui. Ochii îi străluceau ca scânteierea valurilor. Ai fi zis că-i o copilă pe care o aduceai prima oară să vadă marea.

Marc îi pândea cu coada ochiului şi Alex nu mai ştia dacă râdea de el sau îl privea din simplă curiozitate. La o a treia plecare a lor la mare, Alex l-a întrebat. Marc i-a răspuns că îl amuză şi că Chloé era o fată plină de haz, dar nu, nu râdea de el şi nu vedea nici un motiv s-o facă, nu era cazul să-şi impuie capul cu întrebări stupide, că ar face mai bine să profite de norocul pe care-l are de a ţine în

brațe o fată ca asta, și să petreacă trei zile cu ea sub soarele Normandiei.

Alex urmă acest sfat pentru că să și gândească i se părea foarte obositor. Plutea în al nouălea cer, mai mult decât ar fi fumat zece hașișuri într-un sfert de oră.

– După aceea ne-am dus la părinții lui care ne așteptau cu cina.

– Tatăl lui avea deja mâna tăiată?

– Așa este, că-l cunoști. Când ai fost pe-acolo?

– Anul trecut, când eram puțin bolnavă. Marc a avut o criză de paternalism acut și m-a târât la ei zicându-mi că aerul de mare o să-mi facă bine, că eu îm petreceam viața doar la Paris și că la vârsta mea nu-i bine, că mama lui o să mă îndoape cu mâncare, cu tarte cu mere pe care le făcea de-a dreptul divine, în fine, tot felul de chestii, ce mai! Așa că, am petrecut acolo o săptămână super în care n-am făcut altceva decât să mă duc să mă scald, să merg pe nisip, să mănânc ceva mai mult și să dorm. Nu m-am îngrășat cine știe ce, dar este adevărat că după aceea m-am simțit mult mai în formă.

– Părinții lui sunt niște oameni foarte simpatici și m-am simțit și eu bine acolo. Dar nu, pe vremea aceea, tatăl lui mai avea ambele mâini. Cred că au trecut vreo șapte ani de când și-a pierdut-o, nu mai mult.

– Cum s-a întâmplat?

– N-am știut niciodată prea bine, pentru că nici lui Marc și nici tatălui său nu le place să vorbească despre asta, și nici eu n-am fost prea curios. Era pescar. Cred că a făcut o manevră greșită pe barcă atunci când a scos năvodul, și i-a fost smuls brațul. Asta-i tot ce știu, și nici nu țin să știu mai mult. Marc a fost distrus când s-a întâmplat asta. Mi s-a părut că-i mult mai important să-i ridic moralul decât să aflu detalii despre accident. De atunci, n-am mai vorbit despre asta.

– Bine.

Marion opri magnetofonul şi aprinse o veioză. Îl privea pe Alex pierdut în adâncul memoriei lui, năpădit de amintiri, asemeni unui înotător la capătul puterilor. Remarcă pentru prima oară cele câteva fire argintii risipite prin părul lui negru. Se întreba dacă le avusese dintotdeauna sau apăruseră din cauza vârstei. Oare apar deja firele albe la treizeci şi cinci de ani? Va trebui să-l întrebe pe Marc. El n-avea, era sigură de asta, dar este adevărat că el avea părul mai deschis la culoare. Data viitoare când îl va întâlni, va trebui să-şi aducă aminte să se uite mai de aproape. Avea impresia că nici la tatăl lui Julien nu văzuse fire albe.

– Vrei să continui sau nu? îl întrebă ea.

– Terminăm cu sejurul acela la mare şi apoi ne oprim.

– O.K.

Dădu drumul din nou la magnetofon, apoi îl întrebă:

– Dar Chloé, s-a înţeles bine cu părinţii lui Marc?

– Şi încă cum! Nici dacă am fi adus o vedetă de cinema n-ar fi fost mai atenţi! Erau tot timpul în preajma ei, nu mai ştiau ce să-i facă, doar că nu i-au întins şi covorul roşu peste tot pe unde trecea ea! Dintr-o dată, noi nici nu mai existam.

*

* *

Când trecuseră de uşa casei pentru prima oară, Chloé între ei doi, a urmat o perioadă scurtă de observaţie tăcută din partea părinţilor lui. Apoi, nici după o oră, Chloé fusese adoptată necondiţionat şi uneori ai fi zis că ea este fiica lor dragă plecată să locuiască la Paris şi care venise acasă să-i vadă, însoţită de doi prieteni. Marc nici nu mai avea dreptul la cuvânt. Deşi de obicei el monopoliza toată atenţia părinţilor săi.

În seara aceea însă, conversația se învârtea mereu în jurul lui Chloé, a activităților ei, a gusturilor ei. Cât îl privește pe Alex, acesta abia se mai putea ține pe picioare, și chiar așezat, îi era al naibii de greu. Păstra în amintire de la acea primă masă o serie de sunete, de mirosuri și de imagini, dar totul se amesteca destul de confuz și singurul lucru precis rămânea o senzație de bine, de seninătate profundă, și de bucuria de a fi alături de Chloé. Auzea tot ce se spunea, chiar înțelegea, dar era ca și cum ar fi privit un film. Din când în când, mama lui Marc îl privea înduioșată și dacă ar fi insistat, cu siguranță că el ar fi început să toarcă de plăcere.

După masă, așezat într-unul din fotoliile largi din salon, cu Chloé pe genunchii săi, abandonă orice luptă împotriva somnului și adormi, cu nasul în părul de aur al acestei fete sublime, întâlnită pe Pont-Neuf grație unei rafale de vânt...

– Îți jur că în seara aceea eram într-adevăr fericit. Poate că, și din cauza oboselii, nu-mi puneam întrebări... A doua zi, ne-am trezit dis-de-dimineață pentru că-i promisesem lui Marcel, care la rândul lui îi promisese unui prieten, că-l vom ajuta să-și golească hambarul și podul. Chloé venise cu noi să descarce cutiile de carton cu vechituri, cu hârtii mucegăite și ustensile de toate felurile despre care nici unul dintre noi nu știa la ce folosesc. Încă nu-mi recuperasem oboseala nopților mele nebune pariziene și mă întrebam de câte ori va mai trebui să coborâm și să urcăm blestemata aia de scară înainte ca nenorocitul acela de pod să fie golit.

Marcel îi împrumutase o pereche de blugi vechi lui Chloé. Îi erau foarte largi și nu stăteau pe ea decât mulțumită unei sfori legate în talie în loc de cordon. A luat și un tricou de-al meu, cu răscroiala mânecilor prea largă pentru o fată fără sutien, avea pânze de păianjen prin păr și

semăna un pic cu sperietoarea din „Vrăjitorul din Oz", dar chiar şi aşa, eu nu puteam trece pe lângă ea fără să-mi vină s-o îmbrăţişez.

Pe ea, această activitate o amuza vizibil mai mult decât orice; nu înceta să pună o groază de întrebări despre prostiile înghesuite în cutiile acelea, întreba la ce foloseşte chestia asta, cum funcţionează maşinăria aia... Prietenul lui Marcel păstrase pentru la urmă greul, şi am terminat abia spre prânz, după ce ne-am deşelat cărând două somiere şi un şifonier, normande, aşa cum trebuie să fie în zona aceea. Ne-a oferit ceva de băut apoi ne-am întors acasă să mâncăm.

Alex se ridică dintr-o dată, opri magnetofonul şi spuse:

– De altfel, chiar mi-e foame. Te invit să cinăm, terminăm povestea pe drum.

– Dacă aşa vrei tu...

Luară un taxi pentru că încă ploua, şi Alex îi povesti sfârşitul şederii lor în Normandia şi întoarcerea la Paris, kilometrii pe care-i străbăteau în viteză, şi el care aţipea din ce în ce mai des, pe măsură ce se apropiau de capitală.

CAPITOLUL VI

Tapetul de pe pereți era roșu, iar mesele aveau marginile aurite; era un restaurant indian. Aerul era plin de arome pătrunzătoare și totul se scălda într-o muzică indiană care după o vreme devenea stresantă. Dar Alex îi spusese lui Marion că aici se mâncau cele mai bune preparate indiene din Paris. Se așezară la o masă ceva mai departe de celelalte, pentru a putea continua să vorbească liniștiți.

– Și când ai condus-o acasă, nu v-ați mai dat întâlnire?

– Nu. Mi-a spus că se întoarce peste cinci zile, și de asemenea că a petrecut o săptămână foarte plăcută. Cred că ea aștepta ca să-i propun eu o întâlnire.

– Și de ce n-ai făcut-o? Nu voiai s-o mai vezi?

– Ba da, firește.

*

* *

Chiar murea de dorința de a o revedea. Dar îi fusese teamă. De ce anume, nici el nu știa, dar se temuse. Fata aceasta era prea vioaie, putea să-i distrugă viața neînsemnată pe care încerca de bine-de rău să și-o organizeze. Era ca o tornadă. Își imagina că, pe unde trecea ea, totul trebuie să se fi ridicat de la pământ pentru a cădea din nou după trecerea ei, și nu se știe în ce stare. Apoi ea era prea frumoasă și lui îi făcea prea mare plăcere

atunci când era cu ea, așa că, obligatoriu, ea nu putea să fie atât de inteligentă pe cât crezuse el.

Știa că gândea aiurea. Dar dacă fata asta va intra în viața lui, el n-o să mai aibă scăpare. Nu pentru faptul că ar ține atât de mult la obiceiurile lui, dar cel puțin pe acestea le cunoștea, nu avea surprize. Cu ea, totul ar fi altfel, și nu era sigur dacă ar fi fost mai bine, sau dacă era ceea ce căuta el. Știa doar că ar fi fost altfel. Nu voia să-și asume riscul să guste din acest „altfel".

Ei da, era o lașitate! Da, el era un tâmpit! Dar avea numai douăzeci de ani. La vârsta asta nu știi neapărat să vezi latura adevărată a lucrurilor.

Știa că ar fi sfârșit prin a o iubi într-o zi, pentru că nu putea să fie altfel. Era genul de fată pe care ori o urai ori o adorai. Nu putea să spună că se temuse că ea nu-l va iubi niciodată, și că marea lui dragoste ar fi rămas fără răspuns, dar nu voia să se simtă legat de cineva, chiar dacă era vorba despre o legătură atât de dulce ca aceasta.

*

* *

Așa că n-a mai unat-o. Vacanța se apropia cu pași mari, curând va părăsi în sfârșit orașul pentru o vreme, și totul va fi mult mai bine. Pentru că, crezând că se protejează, își pierduse liniștea sufletească. Chloé îl bântuia zi și noapte. Când se gândea la ea, își zicea că făcuse bine procedând astfel, că era mai bine așa, că altfel viața lui s-ar fi transformat într-o pasiune nebună care poate l-ar fi distrus...

Toate frazele pe care le găsea pentru a se convinge de înțelepciunea sa, le folosea ca să se liniștească. Dar de îndată ce se credea liniștit, chipul lui Chloé îi invada mintea. Exista peste tot în jurul lui, o fantomă fierbinte și vorbăreață, tulburându-i fiecare clipă a vieții.

Îi auzea râsul prin toate încăperile, și chiar pe stradă, la cofetăria în care stătuseră o jumătate de oră ezitând între două prăjituri, la arabul din colțul străzii, care le vânduse o sticlă de coniac când se întorseseră de la restaurant, în prima seară, în lift, în baie, sub pat, când deschidea sertarele, în bucătărie... Înnebunea de-a binelea, tresărea de fiecare dată când suna telefonul, aproape sperând că va fi ea, dar temându-se în același timp. De o mie de ori fusese cât pe-aci să-i telefoneze, de o mie de ori se abținuse.

*

* *

– Până la urmă l-am chemat pe Marc care mi-a spus că m-am tâmpit dacă am ajuns în starea asta. Zicea că decât să mă gândesc la ea tot timpul, era mai bine să încerc s-o revăd. Dar mi-aș fi tăiat mai degrabă amândouă picioarele decât să fi făcut eu primul pas.

– Și dacă ea ar fi telefonat atunci, tu ce-ai fi făcut?

– Cred că aș fi sărit până-n tavan și m-aș fi dus să mă arunc la picioarele ei.

– Dar tot nu înțeleg de ce ți-era atât de teamă; abia o cunoscuseși și nu-ți vorbise niciodată despre căsătorie. Nu te angajai cu nimic dacă o revedeai.

Marion tocmai sugea un os de pui cu curry, cu privirea ațintită în ochii lui Alex. El avu impresia că ea chiar îl considera cretin și așteptă puțin înainte să-i răspundă în câteva fraze șovăitoare, punctate de tăceri.

– Știam că n-am să mă mai pot lipsi de ea dacă am s-o revăd... Nu mă judeca pripit, Marion, cu siguranță că eram foarte prost, dar lucrurile nu erau chiar atât de simple... Este îngrozitor să te simți legat de cineva... nu știi ce se poate întâmpla, dar ești sigur de un singur lucru, acela că nu mai ești singur... Așa că, a fi doi are o latură

liniștitoare și plăcută, dar pe de altă parte este foarte îngrijorător... Îți asumi o responsabilitate care te obligă să nu-ți mai hotărăști singur cursul vieții... Pe tine nu te sperie gândul că vei întâlni un bărbat cu care îți vei împărți toată viața?

– Ceea ce m-ar speria, dacă l-aș întâlni, ar fi faptul ca nu cumva să mă înșel, să nu fie într-adevăr el acela. Dar dacă aș fi sigură, dacă în sufletul meu aș fi sigură că am în față bărbatul vieții mele, atunci nu, nu aș fi deloc speriată. M-aș lăsa să alunec în fericire ca într-un pat cald. Și poate că m-aș înșela totuși, poate că după o vreme, mi-aș da seama că nu este el, dar atâta timp cât eu aș crede că e el, nu mi-ar fi teamă. Ceea ce este cu adevărat înspăimântător sunt îndoielile, nu certitudinile.

– De ce?

– Pentru că certitudinile te fac puternic. Te poți lupta cu certitudinile, fie că ai dreptate sau nu, dar atâta vreme cât tu ai certitudinea că ai dreptate, ești invincibil. Îndoielile te fac slab, vulnerabil, te împiedică să avansezi.

– Doar în aparență. Punându-ți neîncetat întrebări, tu avansezi dar într-un alt fel; scuză-mi banalitatea exprimării, dar așa cred eu că evoluezi.

– Mda... și sfârșești prin a-ți „asuma pe deplin" etc., puncte-puncte... Eu nu cred asta. Și apoi, o certitudine nu-i ceva iremediabil. Poți fi sigur de un lucru într-o zi și sigur de contrariul lui a doua zi. Dar în fiecare zi în care ești sigur că te afli pe drumul cel bun, vei parcurge kilometri în plus.

– Problema este că eu aveam certitudinea că o voi iubi, dar nu și pe aceea că mă aflam pe drumul cel bun. Nu ți s-a întâmplat niciodată să te afli în fața cuiva, știind că îl vei iubi, și să-ți fie frică?

Nu voia să-i răspundă la această întrebare pentru că adevărul era că nu se aflase niciodată în fața cuiva știind

că-l va iubi. Schimbă aşadar cu abilitate subiectul, întrebându-l ce-ar vrea să ia la desert, o prăjitură cu nucă de cocos sau o îngheţată, şi dacă să comande cafelele imediat. Alex pricepu strategia, dar se gândi că ea nu voia să-i mărturisească faptul că acest lucru se întâmplase deja.

Nu mai reveniră asupra subiectului, preferând să vorbească despre lucruri neînsemnate şi uşoare, pentru că îţi face bine să te laşi să aluneci încet pe spirala delicioasă a nepăsării.

CAPITOLUL VII

Când s-a întors de la restaurant, spre ora două dimineaţa, Marion se aruncă sub duş ca să-şi împrăştie aburii de vin care-i înceţoşau mintea.

Apoi se instală în faţa lui „Valentin" şi începu să scrie ce-i povestise Alex în cursul după-amiezii. Ar fi vrut să vadă nişte fotografii pentru a putea descrie mai bine locurile despre care el îi vorbise, şi de asemenea şi vreo fotografie de-a lui Chloé. Alex zicea că n-are nici una, dar ei îi venea greu să creadă asta. De aceea ea trebuia să-şi imagineze totul şi nu-i ieşea întotdeauna prea bine.

*
* *

Deconectă calculatorul şi se întinse pe pat. Tocmai terminase de scris despre cele câteva zile petrecute împreună, întoarcerea seara, la Paris, Alex care o săruta pe Chloé, apoi o lăsă să plece fără să-i spună nimic. Încerca să vizualizeze o imagine a lor, unul în faţa celuilalt, lângă maşină, pe Marc care trebuie să-i fi aşteptat privind în altă parte, liniştea din jurul lor, şi apoi noaptea. Chloé se întoarce, intră în imobilul ei, urcă etajele, îşi regăseşte fotoliile şi vasele de developare, patul. Alex se urcă în maşină, Marc demarează. Poate că Chloé se află la fereastră şi-i priveşte plecând. Alex ajunge acasă, şi i se pare la fel de goală ca şi a lui Chloé; acum totul pare altfel, o bucăţică a vieţii lui a rămas agăţată undeva. Încearcă să şi-o recupereze, trage de ea, nu reuşeşte, o ia

de la capăt, iarăşi eşuează, pleacă în vacanţă ca să încerce să uite; să uite ce, sau pe cine? O bucăţică de fericire de care a avut parte şi de care s-a speriat? O fată prea frumoasă, prea vioaie, prea perfectă pentru a fi reală?

*
* *

Şi Chloé, la rândul ei, ce făcea în acest timp? Suferea oare? Aştepta oare ca el să-i telefoneze?

Nu, ea nu trebuie să fi aşteptat. Poate că era nefericită, dar nu trebuie să-şi fi închipuit nici un singur moment că-l va revedea.

Şi-a continuat oare drumul ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Ca şi cum nu l-ar fi întâlnit niciodată?

Nu, n-a putut să facă asta; nu şi după ceea ce au trăit în săptămâna aceea.

Atunci, ce-o fi făcut?

A continuat să trăiască, firește, cu gândul la el, întrebându-se de ce.

*
* *

Marion îşi tot punea aceste întrebări, fără să reuşească să le găsească răspuns. Ştia bine că singura care ar fi putut să răspundă era Chloé, dar nu exista nici o şansă ca asta să se întâmple vreodată.

Se ridică din pat ca să bea un pahar cu apă. Deşi furtuna se terminase, aerul nu se răcorise deloc. Cel puţin însă nu mai era atât de încărcat cu electricitate cum fusese toată ziua şi Marion îşi simţea încet-încet muşchii relaxându-se. Ştia că va avea nevoie de câteva ore pentru ca să se calmeze cu adevărat. Pendula vecinei bătu ora cinci. Marion, după altă noapte de insomnie, oftă şi se întrebă ce-ar fi făcut ea în locul lui Chloé?

„Problema este că eu, chiar înainte de a o fi întâlnit, nu prea.cred în marea dragoste", hotărî ea după cinci minute bune de gândire.

O neliniștea faptul că ajunsese la o asemenea concluzie; se întreba dacă ea era normală, dacă era normal ca o fată de optsprezece ani să nu creadă în marea dragoste. Nu se simți totuși plină de indiferență și nici măcar de amărăciune față de acest subiect. Dimpotrivă, o interesa totul, oamenii mai ales, și nu numai din curiozitate sau pentru a-i cunoaște mai bine. Nu. Percepea la unii dintre ei unde la fel de puternice precum cele ale Lunii sau ale furtunii, unde care o atrăgeau instantaneu sau o făceau să fugă instinctiv. Avea multă afecțiune față de o mulțime de oameni, dar asta nu i se părea a fi dragoste, nici mare nici mică.

Poate că, datorită faptului că era supradotată, că unele dintre facultățile ei intelectuale se dezvoltaseră mai mult, poate că asta i-a atrofiat alte celule din creier...

Sau poate pur și simplu pentru că părinții ei nu fuseseră un exemplu de dragoste perfectă... Sau poate că ea era cea care idealiza prea mult lucrurile... Voia întotdeauna ca totul să fie perfect, sau să nu mai fie deloc. Puținii prieteni cărora li se destăinuise, toți făcuseră aceeași remarcă și anume că ea își va sfârși zilele singură, din cauză că era prea exigentă. Nu putea spune că asta o deranja peste măsură, chiar dacă uneori începea să viseze la bărbatul ideal care va veni să o ducă într-o lume mai bună...

*

* *

Aprinse din nou calculatorul, introduse discheta „Alex", porni magnetofonul și începu să scrie. În clădire era liniște, dar ea nu reușea să se concentreze la ceea ce făcea.

– La ce folosește asta?

„Valentin" nu găsi nici un răspuns.

– Ar putea foarte bine să-și spună povestea oricui, fără ca să mai fie nevoie s-o înregistreze, și cu atât mai puțin să pună să fie scrisă de o puștoaică de optsprezece ani.

„Valentin", ferm în continuare, rămase neclintit.

– Ție ce-ți pasă... Ai dreptate... Dar recunoaște, este mai degrabă amuzant, iar el este simpatic. Și apoi, e un bun exercițiu iar eu n-am nimic altceva de făcut deocamdată. Dar oricum, va trebui să mi se explice totuși de ce nu s-a dus el să-și spună povestea oricărui bețiv din orice cârciumă de noapte...

Se apucă să scrie: „Intelectualii ăștia, trebuie ei să complice întotdeauna totul!" Apăsă pe tasta „Caractere: corp 24" pentru a-și vedea fraza scrisă cu litere enorme pe ecran și rămase nemișcată, îngândurată. Apoi mai înregistră ceva și îl stinse pe „Valentin". Rămase o clipă așezată în fața calculatorului și își reaminti cum reușise să și-l cumpere.

*
* *

Lucrase, vara trecută, într-un pub de pe bulevardul Saint-Germain. Ca să câștige niște bani, firește, dar și ca să-și ocupe timpul. Patronul era unul dintre prietenii ei. Începea lucrul la prânz și pleca la închidere, pe la ora două noaptea, în fiecare zi, timp de două luni. La sfârșitul vacanței, nu mai cântărea decât patruzeci de kilograme.

Până în jurul orei opt seara, cafeneaua semăna mai mult cu un salon de ceai: fără prea mult zgomot, se serveau cafele, ciocolate, răcoritoare și câteva beri, nu multe. Clienții vorbeau puțin și plecau după vreo jumătate de oră.

Apoi, soseau obișnuiții de seară și alți noctambuli de diverse naționalități și din medii nu mai puțin diverse.

Atunci începea să se amuze; cel puțin în primele două săptămâni. Îi plăceau acești oameni, care se trezeau dis-de-dimineață să plece la lucru apoi poposeau aici, îi plăcea râsul lor, șuvoiul de cuvinte pe care îl răspândeau în jurul lor. Comenzile se schimbau: bere (multă), whisky, coniac, cocteiluri. Cei mai mulți dintre ei stăteau până la sfârșit. Trebuiau vreo douăzeci de minute la închidere ca să-i scoată pe toți afară și să poată trage obloanele. În afara patronului, mai erau patru angajați care serveau seara. Din fericire, pentru că erau destui ca să poată evacua pe toată lumea, cu menajamente dar ferm.

Era o muncă istovitoare, care-i plăcea pentru că avea ocazia să vadă o mulțime de oameni, toți diferiți. Lucrând seară de seară, observă că această diferență era doar superficială, că toți erau de fapt legați de aceeași singurătate, poate ocazională, cine știe, dar care se agăța de ei până la disperare. Nepăsarea lor nu era decât teama de a dormi singuri, râsetele lor sunau fals, cuvintele erau pline de amărăciune și cinism. Auzindu-i, pentru ei toate femeile erau niște ticăloase, interesate doar de bani, bărbații erau niște proști care nu se gândeau decât la sex, patronii niște nenorociți fără milă; cât privește „Societatea", marele cuvânt care îngloba toate relele și pe toată lumea, de la portar la încasatorul de impozite, de la miniștri, președinți și până la băcanul din colț, Societatea așadar, în afară de faptul că era putredă, se înverșuna împotriva lor, îi zdrobea, îi măcina, îi devora până la ultima firimitură.

Evident ei nu erau cu nimic vinovați de marile nenorociri care-i loveau. Femeile îi părăseau pentru că erau niște ticăloase, iar bărbații le părăseau pentru că erau niște tâmpiți. Patronii îi exploatau fără rușine cu sprijinul guvernului, iar prostul ăla de portar nu mătura scările pentru că era prieten cu gunoiul ăla de proprietar. Era

foarte simplu, ei care aveau o inimă de aur și o conștiință profesională fără margini sufereau mereu din cauza egoismului sau a abuzului de putere al celorlalți.

Marion se sătură repede de palavrele lor și își petrecu ultimele două săptămâni abținându-se cu greu să le spargă niște sticle-n cap. Bineînțeles, toți oamenii aceștia erau nefericiți, dar era prea ușor să arunci vina pe ceilalți. La sfârșitul lunii august, era în pragul disperării, sau al prăpastiei.

Unul dintre chelnerii care serveau seara, student în informatică, își vindea calculatorul ca să-și cumpere altul, mai performant. Marion habar n-avea cum se manevrează sculele astea, dar acesta era atât de simplu încât și un copil de grădiniță ar fi înțeles cum funcționează. Vrusese de multă vreme să-și cumpere o mașină de scris electrică pentru a o înlocui pe bătrâna „Underwood" a bunicului său. În fața posibilităților oferite de Macintosh și la prețul pe care-l cerea studentul-chelner, ea nu ezită nici o clipă.

*

* *

Începea să răsară soarele, clădirea se trezea încetul cu încetul. Auzi pendula vecinei bătând ora șapte.

Nu mai înțelegea nimic; n-avea nici o problemă deosebită, n-avea cine știe ce griji sau crize de conștiință, dar ajunsese să doarmă din ce în ce mai puțin. Poate că vreo angoasă profundă pusese stăpânire pe mintea ei, fără ca ea să știe cu adevărat ce anume și de ce. Când se gândea însă mai bine, își zicea că nu, hotărât lucru nu, nu avea probleme, sau în nici un caz din acelea care să-i justifice insomniile astea repetate. Ascultă, deasupra ei, mersul prin cameră al tatălui lui Julien și își zise că va urca până la ei după-amiază.

Mincinoasă! gândi ea. Evident, n-ai probleme, dar eşti neliniştită pentru că habar n-ai încotro merge viaţa ta, nu ştii încotro mergi, nu ştii ce vei face peste un an, nici măcar peste două luni".

– La optsprezece ani, e normal, îşi răspunse tot ea.

– Ba nu, nu-i normal; mai ales când eşti o aşa-zisă supradotată. Ţi-ai luat bac-ul mai uşor decât ai trece prin vamă, ca pe o formalitate, apoi faci un an de facultate aşa, ca să te amuzi, pentru că te interesează filologia şi te-a împins şi Marc de la spate. Apoi laşi totul baltă, nu te mai ocupi de nimic, fără să ştii măcar ce vrei să faci. N-ai planuri, n-ai viitor, n-ai nici măcar dragoste; şi te mai miri că nu poţi dormi!

Nu-i plăcea să se certe cu ea însăşi, pentru că nu ştia care dintre cele două personalităţi avea dreptate. Nu voia să se mintă, dar nici nu voia să-şi închipuie că este una dintre acele fete angoasate şi chinuite.

– Poate că de fapt, am luat microbul insomniei!

Citise asta, când era în prima clasă de liceu, într-o carte scrisă în spaniolă care îi plăcuse foarte mult. Încântată că reuşise să-şi închidă pliscul, simţi revenindu-i energia obişnuită şi coborî să cumpere cornuri ca să ia micul dejun cu Julien şi cu tatăl lui. Simţea că va fi o zi bună, deşi tot caniculară ca toate celelalte din aceste ultime săptămâni. La marginea trotuarului, zâmbea zorilor şi se întreba care fusese oare titlul acelei cărţi. O mică voce interioară îi răspunse cu perfidie:

– „Un an de singurătate"!

*

* *

Julien veni să-i deschidă uşa în pijama, cu ochii încă lipiţi de somn.

– Tată! A venit Marion! A adus cornuri!

Ea auzea apa de la duș curgând. Cu Julien de mână, cu cornurile în cealaltă, se îndreptă spre bucătărie ca să pregătească apa de cafea și să pună la încălzit laptele pentru ciocolată.

Julien se trezise de-acum de-a binelea. Cățărat pe un taburet, încerca să scoată bolurile. Marion îl lăsă în pace, scoase zahărul și dulceața și le puse pe masă, căută un vas pentru lapte rece și pahare pentru sucul de portocale.

Îi plăcea să ia micul dejun cu ei, de parcă ar fi fost în familie. Ar fi putut trăi așa cu părinții ei, locuind aproape de ei, dar nu cu ei. Brusc își dădu seama că Julien o privește de ceva vreme.

– Ce ai tu, băiete?

El păru să se trezească dintr-un vis și murmură fixând-o cu ochii lui de culoarea cerului de vară:

– Ar fi bine dacă ai fi tu mama mea...

Ea nu se așteptase la asta și preferă să se așeze liniștită decât să leșine prosteşte pe gresia bucătăriei, dar mulțumi Cerului că încă nu era cardiacă. Nu știa ce atitudine să adopte; dacă trebuia să vorbească pe un ton de glumă și să-i facă un curs de biologie pentru ca să-i explice că acest lucru era absolut imposibil; sau dacă trebuia, cu un aer grav, să-l facă să înțeleagă că mama lui, oricare ar fi și oriunde ar fi, va rămâne mereu mama lui, etc., etc.

– Ești al naibii de matinală astăzi!

Ei îi veni să-i sară de gât de bucurie că apăruse tocmai la momentul oportun. Cu sentimentul că este un pic cam lașă și că evită discuțiile spinoase, se duse și-l sărută pe obraji. Luându-l apoi pe Julien în brațe, îl sărută și pe el la fel, spunându-și că totuși va trebui într-o zi să-i vorbească.

Tatăl lui Julien își dădu seama că ea iar nu dormise toată noaptea, dar se abținu să i-o spună. Printr-un acord tacit, el nu-i vorbea niciodată despre insomniile ei, nici despre kilogramele pe care le pierdea cu regularitate, iar ea

nu-i punea niciodată întrebări despre soţia lui, nici despre motivele absenţei ei.

Era mulţumit că se afla aici, pentru că Julien o iubea mult şi lui însuşi îi făcea plăcere s-o vadă. În acest oraş prea mare, unde nu-şi cunoştea decât colegii de serviciu, Marion era ca un soare care umplea golul lipsei de prietenie, al lipsei de oxigen, al lipsei de dragoste. În satul în care se născuse, toată lumea se cunoştea, toată lumea se ajuta şi toţi se iubeau între ei, sau aproape. Aici, deşi locuia în acest imobil de şapte ani, a trebuit ca Julien să calce greşit pe o treaptă şi să cadă în braţele lui Marion pentru ca o colocatară să-i adreseze o vorbă. Avea din ce în ce mai mult nostalgia greierilor pe care-i auzea cântând, şi chiar a mistralului pe care-l înjurase atât cu zece ani în urmă.

– Astăzi, eu şi tat mergem la un picnic la ţară.

– Nu lucrezi azi? îl întrebă ea.

Îi răspunse că era normal să nu lucreze, din moment ce era sâmbătă. Marion constată că, din cauza insomniilor, pierdea încetul cu încetul noţiunea timpului. Sau poate lipsa unui orar regulat era de vină.

– Vrei să vii şi tu cu noi?

De ce nu? Oricum, nu se mai întâlnea cu Alex decât peste două zile, avea şi timp destul ca să termine capitolul cu „ce s-a întâmplat după întoarcerea din Normandia", aşa că putea să se relaxeze o zi la ţară, pe iarba crudă, cu ciripit de păsărele, cu linişte şi cer curat.

Ea auzea apa de la duș curgând. Cu Julien de mână, cu cornurile în cealaltă, se îndreptă spre bucătărie ca să pregătească apa de cafea și să pună la încălzit laptele pentru ciocolată.

Julien se trezise de-acum de-a binelea. Cățărat pe un taburet, încerca să scoată bolurile. Marion îl lăsă în pace, scoase zahărul și dulceața și le puse pe masă, căută un vas pentru lapte rece și pahare pentru sucul de portocale.

Îi plăcea să ia micul dejun cu ei, de parcă ar fi fost în familie. Ar fi putut trăi așa cu părinții ei, locuind aproape de ei, dar nu cu ei. Brusc își dădu seama că Julien o privește de ceva vreme.

– Ce ai tu, băiete?

El păru să se trezească dintr-un vis și murmură fixând-o cu ochii lui de culoarea cerului de vară:

– Ar fi bine dacă ai fi tu mama mea...

Ea nu se așteptase la asta și preferă să se așeze liniștită decât să leșine prosteşte pe gresia bucătăriei, dar mulțumi Cerului că încă nu era cardiacă. Nu știa ce atitudine să adopte; dacă trebuia să vorbească pe un ton de glumă și să-i facă un curs de biologie pentru ca să-i explice că acest lucru era absolut imposibil; sau dacă trebuia, cu un aer grav, să-l facă să înțeleagă că mama lui, oricare ar fi și oriunde ar fi, va rămâne mereu mama lui, etc., etc.

– Ești al naibii de matinală astăzi!

Ei îi veni să-i sară de gât de bucurie că apăruse tocmai la momentul oportun. Cu sentimentul că este un pic cam lașă și că evită discuțiile spinoase, se duse și-l sărută pe obraji. Luându-l apoi pe Julien în brațe, îl sărută și pe el la fel, spunându-și că totuși va trebui într-o zi să-i vorbească.

Tatăl lui Julien își dădu seama că ea iar nu dormise toată noaptea, dar se abținu să i-o spună. Printr-un acord tacit, el nu-i vorbea niciodată despre insomniile ei, nici despre kilogramele pe care le pierdea cu regularitate, iar ea

nu-i punea niciodată întrebări despre soția lui, nici despre motivele absenței ei.

Era mulțumit că se afla aici, pentru că Julien o iubea mult și lui însuși îi făcea plăcere s-o vadă. În acest oraș prea mare, unde nu-și cunoștea decât colegii de serviciu, Marion era ca un soare care umplea golul lipsei de prietenie, al lipsei de oxigen, al lipsei de dragoste. În satul în care se născuse, toată lumea se cunoștea, toată lumea se ajuta și toți se iubeau între ei, sau aproape. Aici, deși locuia în acest imobil de șapte ani, a trebuit ca Julien să calce greșit pe o treaptă și să cadă în brațele lui Marion pentru ca o colocatară să-i adreseze o vorbă. Avea din ce în ce mai mult nostalgia greierilor pe care-i auzea cântând, și chiar a mistralului pe care-l înjurase atât cu zece ani în urmă.

– Astăzi, eu și tat mergem la un picnic la țară.

– Nu lucrezi azi? îl întrebă ea.

Îi răspunse că era normal să nu lucreze, din moment ce era sâmbătă. Marion constată că, din cauza insomniilor, pierdea încetul cu încetul noțiunea timpului. Sau poate lipsa unui orar regulat era de vină.

– Vrei să vii și tu cu noi?

De ce nu? Oricum, nu se mai întâlnea cu Alex decât peste două zile, avea și timp destul ca să termine capitolul cu „ce s-a întâmplat după întoarcerea din Normandia", așa că putea să se relaxeze o zi la țară, pe iarba crudă, cu ciripit de păsărele, cu liniște și cer curat.

CAPITOLUL VIII

Când Alex se întoarse acasă, o găsi așezată în fața ușii. Se întrebă dacă o să sară la el cu toate ghearele scoase și mai ales de cât timp aștepta. Nici nu observase cum trecuse timpul, preocupat să câștige acest meci, pe care de altfel îl pierduse. Avea o vagă speranță ca și ea să fi venit mai târziu.

– Îmi pare rău, Marion. Sper că nu mă aștepți de prea mult timp.

– Ba da, dar nu-i nimic, tot n-aveam altceva de făcut.

El o privea pe furiș în timp ce introducea cheia în broască. Nu părea prea furioasă.

– Ia loc, simte-te ca acasă, eu o șterg să fac un duș.

Își aruncă racheta pe pat și, din grabă, fu cât pe-aici să-și spargă capul în baie. Cu fetele astea, nu știi niciodată la ce să te aștepți: par să te fi iertat și îți ard dintr-o dată o palmă înainte să ai timp să zici „au". Se îmbrăcă apoi în viteză, și când se întoarse în salon, văzu că nu trecuse nici un sfert de oră.

Ca să-și sărbătorească recordul, își luă o bere pe balcon împreună cu Marion. Ea deja își scosese magnetofonul. El se gândise că o să-l mai lase să răsufle vreo zece minute, dar nicidecum, ea se întoarse și se așeză pe canapea, apoi atacă sec:

– Bun, să-i dăm drumul. Așadar, după Normandia, ce-a mai fost?

– Eu am plecat în vacanță. M-am gândit la ea o vreme, apoi m-am potolit.

– Au mai fost și alte fete?

– Da, dar...

– Dar ce?

– Nu mai era la fel... Erau fete... ca de obicei!

*

* *

Până atunci, pentru el nu existau patruzeci de mii de categorii de fete: existau cele cu care se culca, și cele care nu-l interesau. Se zbenguise toată vacanța, dar nu îl mai amuzau cu adevărat.

Când s-a întors, a găsit o invitație în cutia de scrisori: „Babette și Pierre ar fi fericiți să vă primească la sărbătoarea de inaugurare a noii lor case de la țară". Babette și Pierre erau prietenii unor prieteni, pe care-i văzuse în total de vreo două ori. Pierre era ziarist și ținea o rubrică de cultură în câteva reviste. Era un tip destul de potolit, care știa o mulțime de lucruri și-i făcea plăcere să vorbească despre ele. În plus, de la înălțimea celor treizeci de ani ai lui, nu-l considera pe Alex, care n-avea decât douăzeci, un puști, ci îl trata de la egal la egal. Așa că se simțiseră bine la cele două petreceri la care fuseseră împreună.

Babette era mai tânără, avea douăzeci și cinci de ani și era artistă, atât pe scenă cât și în viață. Plină de energie, juca întotdeauna un rol, schimbându-le la fiecare oră, astfel încât el nu reușise să afle cu adevărat cine este.

Asta îl enervase pentru că degeaba te lauzi că ești un psiholog strălucit dacă o zbârcești în fața primei tipe mai ciudate care îți iese-n cale. Pierre îl liniștise spunându-i că el împărțea viața cu ea de când avea optsprezece ani, fără să fi reușit încă s-o cunoască în întregime.

– Tot timpul joacă un rol. Am căutat mult timp să găsesc cine se ascunde în spatele acestor roluri înainte să înțeleg că de fapt fiecare era o părticică din ea.

Pe scurt, Pierre și Babette erau într-adevăr niște oameni foarte simpatici.

*
* *

– Eram bucuros că se gândiseră la mine. M-am dus să mă interesez cum să închiriez o mașină ca să ajung la ei a doua zi. Părea destul de complicat să merg cu trenul. Pe de altă parte, anexaseră la invitație și un plan pentru cei care vor veni pe șosea și mă tenta grozav să mai merg un pic cu mașina la țară.

Am telefonat la numărul înscris pe invitație ca să-i anunț că voi veni, dar nu răspundea nimeni. Mi-am zis că nu-i nimic grav, că unul în plus sau în minus nu conta prea mult la acest gen de petreceri.

– Unde era? întrebă Marion.

– În Yonne. Era o moară veche cu un pârâu ce trecea pe sub ea și cu un teren destul de mare acoperit cu pomi fructiferi și flori de toate soiurile. Era o casă mare, toată din piatră, ale cărei ziduri aveau cel puțin un metru grosime. Avea un etaj, apoi podul, dar nu știu dacă-l amenajaseră deja. Trebuie să fi fost patru sau cinci camere sus, iar jos era o încăpere mare care servea drept salon și sufragerie, la capătul căreia instalaseră bucătăria. Lipită de casă, era o anexă pe care Pierre o transformase în birou.

Era nostim cum își amintea Alex de toate astea acum. Ar fi putut să deseneze cu ochii închiși acea casă. Până-n prezent, încercase mai degrabă să-și alunge aceste amintiri atunci când ele apăreau, după vreo noapte de insomnie sau în vreo clipă de uitare. Sau dimpotrivă, se cufunda complet în ele, cu o delectare puțin masochistă, dar

imaginile continuau să rămână destul de vagi, își amintea mai ales senzațiile pe care le resimțise în acel moment al vieții lui, mai mult decât realitatea lucrurilor, a oamenilor, a locurilor.

Nevrând să ajungă în ultimul moment – și așa venirea lui nu fusese confirmată – a ajuns pe la sfârșitul după-amiezii, ocazie să mai profite un pic de privelişti atâta timp cât mai era lumină.

Babette își tunsese părul aproape băieţeşte şi, văzând-o cum aleargă prin toată grădina ca să adune flori şi crenguţe pentru un enorm buchet, el se gândi că ea seamănă cu un spiriduş scăpat din cine ştie ce pădure legendară, nemuritor, maliţios şi un pic vrăjitor. Trebuie spus că de îndată ce sosise, ea îi pusese în mâini un pahar cu un cocteil inventat de ea, roz, şi un pahar dintr-un cocteil de-al lui Pierre, albastru, şi un al treilea care era o creaţie comună, de o culoare ciudată, între miere şi apusul de soare.

– Trebuie să le guşti, îi zise ea, mai ales că am căutat să ne iasă nişte culori frumoase, aşa că în rest nu prea ştiu ce-a ieşit.

Îl instală apoi pe terasă, deşi el o întrebase dacă nu-i poate fi de ajutor cu ceva, dacă Pierre nu voia să se ducă el să caute cărbunii pentru grătar, sau dacă nu trebuia să ungă nişte sandvişuri cu unt, sau chestii de genul ăsta.

Se aşeză aşadar pe un şezlong privindu-i cum se agită. Tot nu aflase din ce sunt făcute cocteilurile dar totul începea să i se înceţoşeze în minte şi în faţa ochilor. În curând va putea să decoleze numai pocnind din degete.

Deşi un pic cam neliniştit pentru ce va urma, se lăsă în voie, prea fericit să găsească o clipă de seninătate de care să se bucure.

Pierre şi Babette se distrau ca nişte copii, ciondănindu-se din cauza culorii şerveţelelor de hârtie sau

îngrijorându-se brusc la gândul dacă aduseseră oare suficientă carne. Pierre nu se dezlipise de grătarul lui decât ca să se ducă în bucătărie să scotocească după ceva sau să-i dea o mână de ajutor Babettei când aceasta i-o cerea. Se întorcea apoi cât putea de repede, cu privirea îngrijorată să nu se fi stins cărbunii. Când trecea pe lângă Alex, îi aruncase o privire înduioşată de parcă ar fi fost vorba de un copil sau un băieţel cam prostuţ dar la care ţinea mult. Alex se întrebă o clipă dacă nu cumva chiar asta credeau despre el, sau era vorba doar de aerul lui fericit, aşezat în şezlong, zâmbind soarelui, respirând adânc aerul proaspăt, râzând chiar şi singur, când îi privea cum se agită.

Pe la ora şapte, Babette urcă să se schimbe. Pierre veni şi se aşeză alături de Alex.

– Înţelegi, prima oară trebuie să-i aprinzi ca să se încălzească bine grătarul. După aceea îi laşi să se odihnească un pic, şi când vine momentul să pui carnea, nu mai ai nici o problemă.

Alex se întreba despre ce, sau despre cine vorbea el.

– Ai dreptate, făcu el. Totdeauna vrem să mergem prea repede, nu le lăsăm niciodată timp să se înfierbânte.

– Exact. Lucrurile de genul ăsta trebuie făcute pe îndelete. Nu trebuie să crezi că, dacă progresul a simplificat lucrurile, ele nu mai sunt atât de importante. Este totuşi unul dintre principiile vieţii.

– Chiar cel mai important.

– N-aş merge până acolo, dar...

Hotărât lucru, era o zi frumoasă. Ce să ceri mai mult decât să stai lungit într-un şezlong, în mijlocul unei terase luminate de ultimele raze ale soarelui, cu un pahar într-o mână, cu o ţigară într-alta, cu un prieten alături de tine?

„O fată pe care o iubeşti pe genunchi", îi răspunsese o voce dinăuntrul lui. O fată, pur şi simplu, pe genunchi, îi

răspunse el înainte de a o da dracului, care fără îndoială n-avea altceva de făcut decât să-şi bage coada.

Pierre continua să vorbească.

– Şi totuşi, focul este fundamental. Când te gândeşti că există oameni care habar n-au să aprindă un foc. Fă-i pe ăştia să înţeleagă că nu aprinzi un grătar în ultimul minut, ci prima oară o faci cu câteva ore înainte; te iau drept nebun dacă le spui asta!

Alex izbucni în râs.

– Ştii, nu sunt sigur dacă am vorbit şi adineauri despre acelaşi lucru!

– Ah, da? Dar despre ce...

În clipa aceea, amândurora li se tăie răsuflarea, nu îndrăzniră nici să clipească de teamă ca iluzia ce se crease în faţa lor să nu dispară în tenebrele imaginaţiei lor. Creatura se apropia de ei, radioasă şi luminoasă, însoţită parcă de o melodie îndepărtată şi vrăjită.

– Nu ţi se pare că auzi clopotele? şopti Alex.

– Nu, eu aud mai degrabă flaute, răspunse Pierre.

Apoi adăugă:

– Este minunat, minunea se împlineşte de fiecare dată. De şapte ani.

Babette tocmai îşi făcuse apariţia, îmbrăcată toată în alb, cu o coroniţă de flori pe cap, şi le zâmbea.

– Cum arăt? întrebă ea cu un aer la fel de nevinovat ca o vulpe.

– Minunat, ca de obicei, draga mea.

– Superb, parcă ai fi o pictură de Michelangelo, adăugă şi Alex.

– Bine. Atunci aţi putea să-mi oferiţi ceva de băut până ne sosesc invitaţii.

Alex se simţea bine cu ei, şi nu numai din cauza celor trei cocteiluri. De vină erau multe alte lucruri, cum ar fi vremea frumoasă, calmul ce domnea în jurul lor, susurul

neîncetat al pârâiaşului care era parcă un cântec de leagăn, şi apoi Babette şi Pierre care se iubeau atât de tare încât dacă se „scuturau" un pic, împrăştiau picături de dragoste peste toată lumea. Alex fusese şi el „stropit" adineauri, dar nici n-avea de gând să se şteargă; aştepta să se impregneze şi el îndeajuns.

*
* *

Primele stele se iviseră pe cerul nopţii. Petrecerea decurgea atât de perfect pe cât speraseră. Grătarul funcţiona la capacitate maximă şi cocteilurile colorate aveau un real succes. Alex era înconjurat de hărmălaia conversaţiilor de toate felurile; trecea de la un grup la altul, strecura ici-colo câteva fraze, adesea fără nici o legătură cu ce se discuta. Se mira că încă se mai ţinea pe picioare şi se aştepta dintr-o clipă în alta la o cădere bruscă şi iremediabilă.

Instinctiv, evită să se mai plimbe pe lângă râu, chiar dacă liota de femei care se agitau vesele în jurul lui îl atrăgeau perfid într-acolo, pretextând răcoarea care ar fi fost un bun remediu împotriva beţiei lui crescânde. Era însă riscant. Căuta în viteză un mijloc mai puţin periculos de a se trezi repede din beţie, vrând cu orice preţ să participe până la sfârşit la petrecere.

Îşi zise că doar două lucruri ar putea avea asupra lui acest efect: veştile bune şi catastrofele. Intră în casă, căută baia în speranţa că va găsi acolo o aspirină şi, trecând prin bucătărie, văzu că nu era decât douăsprezece fără zece. Acesta era un motiv în plus să nu abandoneze partida.

După vreo zece minute, tot nu găsise nici baia nici aspirină. Întâlni şi alţi bărbaţi rătăcind la fel ca el prin casă. I se părea că-i aruncau priviri încurajatoare în greaua

încercare pe care o înfrunta cu o bravură ce va rămâne pentru totdeauna înscrisă în cronici.

De altfel, cei mai mulți dintre acești bărbați fiind ziariști, cu siguranță că luau note despre lupta eroică pe care o ducea de mai bine de un sfert de oră, și despre flerul de care va da dovadă neîntârziat când va pune mâna pe miraculosul tub de aspirină, răspunzător de atâtea alinări ale durerilor lumii. Se întâlni de asemenea și cu creaturi divine care, fără îndoială, se duceau să-și pudreze nasul sau să-și aranjeze o șuviță rebelă, sau pur și simplu să se asigure de farmecul lor, și în sfârșit fu atins de inspirație.

„Să le urmăm pe aceste zâne minunate, și vom găsi baia", își zise el, foarte bucuros de această abilă deducție demnă de Sherlock Holmes.

Oricât de dure ar fi încercările vieții, nu trebuie niciodată să-ți imaginezi că ele au un sfârșit pe acest pământ – în altă parte poate, dar nu se știe. Încăperea atât de căutată era inaccesibilă, mai ales pentru un bărbat. Se gândi o clipă să-și schimbe vocea ca să poată intra prin șiretlic apoi, disperarea abătându-se asupra capului său fără nici o milă pentru migrena care-l chinuia, făcu drumul în sens invers, rugându-se să nu se rătăcească din nou și să mai poată vedea într-o zi lumina soarelui.

Când văzu dintr-o dată, la capătul unui culoar, știu că totuși există dreptate pe lume. Babette veni spre el înainte ca el să aibă timp să alerge spre ea, să-i cadă în genunchi și s-o implore să-i dea o aspirină.

– Alex, ești drăguț să-mi dai cutia aia de sus? Am pus-o acolo ieri pentru că-l aveam în grijă pe nepoțelul meu și n-am niciodată încredere în ce poate să facă; și acum, nu mai ajung s-o iau.

Ar fi făcut tot ce-i cerea ea, să-i dea după aceea doza de aspirină, sperând că n-o să-i spună că nu ținea niciodată în casă așa ceva pentru că era alergică.

„Nu trebuie să fii chiar atât de defetist, bătrâne!" îşi mai zise el.

Grijuliu să nu-şi rupă gâtul, luă toate precauţiile din lume ca să ajungă la cutie, în spatele unui teanc de cărţi de pe ultimul raft, în vârful picioarelor pe un taburet de bucătărie. Când coborî victorios, se hotărî să aştepte câteva clipe ca ea să-i mulţumească pentru această misiune îndeplinită cu brio.

– Alex, m-ai salvat.

El jubila.

– Ştii, dacă nu sunt indiscret, ce este în cutia asta? întrebă el.

– Oh, nimic misterios, este cutia cu medicamente.

De data aceasta, era sigur că aude clopotele sunând. Se repezi la cutie, îi smulse din ea micul tub verde cu alb, şi în faţa Babettei care se strica de râs, înghiţi deodată trei comprimate.

– Hei! Mai lasă măcar unul. Asta am venit să caut.

Asemeni unui magician, ea reuşi să intre în baie şi ieşi cu un pahar cu apă în care aruncă o pastilă albă. Mai discutară amândoi, aşezaţi pe culoar, savurând liniştea de aici, apoi Alex se lăsă condus de Babette spre ieşire, convins că foarte curând îi va fi mai bine. Abia puse piciorul în grădină, că se trezi parcă lovit cu o măciucă în cap, care făcu să-i dispară instantaneu migrena, dar îl lăsă încremenit în faţa uşii. Babette îl privea fără să înţeleagă.

*

* *

– Mă aşteptam atât de puţin la asta încât a fost cât pe ce s-o întreb pe Babette dacă înghiţisem chiar aspirină, sau din întâmplare să fi fost altceva, vreun produs halucinogen.

Marion abia se abținea să râdă. Părea atât de bucuros să retrăiască acea petrecere încât semăna cu Julien când îi povestea un film. Se întrebă dacă, la fel ca puștiul, va începe să-i reproducă zgomotele sau să-i cânte muzica filmului. Alex nu observă nimic din starea ei și continuă, imperturbabil.

*
* *

O vedea acolo, lângă grătar. Nu era cineva care să-i semene, era chiar ea, dar nu era sigur încă dacă nu-i doar o iluzie. El nu se clintise din loc când ea se întoarse și-l văzu. Îi zâmbi și de data asta el avu impresia că se îneacă. Se agăță de brațul Bebettei cerându-i dintr-o răsuflare:

– Găsește-mi un pahar de ceva înainte să leșin.

Se sprijini de perete așteptând ca ea să revină. Avea impresia că fusese proiectat într-unul din acele filme vechi, în care tipii cuprinși de remușcări au halucinații și văd o mulțime de personaje fantomatice defilând prin fața lor, pe un fond sonor dintre cele mai angoasante. Privi în jurul lui; lumea părea reală.

Chloé se apropia, și nici unul dintre acei oameni care beau și pălăvrăgeau nu bănuia că el, Alex, se va trezi față-n față cu un miraj. Începuse să promită deja tuturor zeilor din cer și din iad că nu va mai pune în viața lui picătură de alcool pe limbă, când ea îi puse mâna pe umăr și îl sărută pe amândoi obrajii zicându-i: „Bună seara".

– Se pare că nu-ți e prea bine, adăugă ea.

Pentru mai multă siguranță, el o atinse. Mai întâi pe braț, apoi încet, coborî spre mână până la vârful degetelor. Avea pielea caldă, și el recunoștea finețea, își reamintea savoarea ei. Babette care se întoarse aducându-i un pahar îi înlătură toate îndoielile pe care le mai avea.

– Văd că vă cunoașteți, așa că nu mai este nevoie să fac prezentările. Te simți nai bine, Alex? Nu știam ce fel de cocteil preferi, așa că ți-am adus din cel roz.

– E perfect, mulțumesc, făcu el cu o voce răgușită.

Babette se întoarse la bar. Ei stăteau în picioare unul în fața celuilalt, ca doi nătărăi care s-au întâlnit în aceeași măcelărie și nu știu ce să-și spună.

Din nou ea îi zâmbi, și se făcu primăvară; erau doar flori de cireși ce zburau peste tot în razele soarelui, cânturi de păsărele și de viori. Chloé îl luă de mână și îl trase încetișor mai la o parte, sub un pom ce semăna cu un măr, dar poate că era altceva, sau poate că nici nu era un copac. El nu ar mai vedea nimic altceva decât pe ea, se înecase în ochii ei și nici nu încerca să iasă la suprafață.

Îi putea simți parfumul și căldura trupului, n-avea decât să întindă mâna ca să-i savureze catifelarea pielii. Ar fi putut sta așa o veșnicie. Dintr-o dată, izbucni un foc de artificii, plin de raze albastre, roșii și albe, și scântei peste tot, ca de 14 iulie, dar fără zgomot. Chloé tocmai își pusese buzele pe buzele lui.

*

* *

Marion își aprinse o țigară. Alex părea plecat pe o altă planetă. După câteva minute, se întoarse cu nava sa pe pământ, într-o aterizare dureroasă.

– În seara aceea, nu m-am mai gândit la nimic. Chloé a fost cea care ne-a dus pe amândoi acasă la mine cu mașina pe care o închiriasem și am sărbătorit cu demnitate regăsirea. Chiar și pereții apartamentului păreau să se bucure că o revăd. A doua zi dimineața, pe când duceam înapoi mașina, a început din nou să-mi fie frică. Dar cum era puțin probabil că aș putea-o părăsi

prea curând, mi-am concentrat toată energia spunându-mi că era și ea doar o fată pe care o iubeam, dar asta nu va merge mai departe.

– Dar erai totuși fericit?

– Dumnezeule! Cum să nu fiu? Să o am din nou lângă mine, s-o aud râzând vesel fără să fie de data asta mintea mea care o ia razna, să pot s-o privesc, s-o ating... Era grozav! Mă simțeam bine cu ea. Nu mă întreba de ce, habar n-am... Poate pur și simplu pentru că aveam impresia că pot rămâne liber dacă nu mă atașez de ea.

– Dar ce înseamnă libertatea?

El o privi de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară. Ea crezu că el nu auzise bine și se pregătea să repete întrebarea, care de fapt era mai mult retorică. În sfârșit, deocamdată ei puțin îi păsa ce este libertatea, voia însă să afle ce reprezenta pentru el. Să nu recunoști că ești îndrăgostit de o tipă care ți se pare formidabilă, cu care te simți bine, la care te gândești neîncetat, toate astea numai pentru a avea impresia că ești liber, era o chestie puțin cam prostească. În orice caz, din punctul ei de vedere.

– Nu știu, Marion, dar pe vremea aceea eu trebuie să fi avut o idee destul de precisă despre libertate și Chloé nu era cuprinsă în această idee.

– Dar de ce? De ce te temeai? Te gândeai că ea ar fi putut să te împiedice să faci ce vrei, să-ți trăiești viața așa cum doreai?

– Nu era tocmai asta. Știam doar că ea îmi va schimba viața și pierdusem atâta timp încercând să-mi imaginez și să-mi organizez viitorul încât ezitam să reiau totul de la capăt.

– Aveai doar douăzeci de ani, zise ea ridicând din umeri.

– Da, aveam doar douăzeci de ani, dar viitorul fusesem obligat să mi-l construiesc de pe la paisprezece ani, aşa că aveam şase ani în plus. La moartea părinţilor mei, a trebuit să mă lupt pentru a impune ceea ce voiam să fiu, să mă lupt deci cu unchi şi mătuşi pe care-i văzusem de vreo trei ori în viaţa mea, şi care nu mă cunoşteau nici ei mai bine. Şi am reuşit, am reuşit să-mi păstrez identitatea şi ideile, care trebuie să fi fost acelea pe care mi le oferiseră părinţii mei, dar pe care ţineam să le păstrez. Reuşisem să-mi găsesc un mod de viaţă care-mi convenea, şi nu eram pregătit să las totul baltă pentru o fată, oricât de formidabilă ar fi fost ea, şi oricare ar fi fost sentimentele pe care le aveam, pentru ea!

Spuse toate astea fără să se oprească, cu privirea aţintită în ochii lui Marion. Ea se aştepta din clipă-n clipă să vadă ţâşnind din ochii lui mici flăcări, dar cu răbdare, continuă să sape; nu din răutate, ci din curiozitate.

– N-am de ce să te judec, Alex, şi nici n-o fac, dar am nevoie să înţeleg ce puteai să ai în cap atunci.

El se ridică şi merse spre fereastră. După-amiaza era pe sfârşite, era obosit. Cerul era superb, ca pe cărţile poştale ilustrate, cu soarele roşu al apusului culcat pe norişori roz-portocalii. Fără să se întoarcă, îi spuse:

– Nu ştiu nici eu, Marion, nu ştiu ce-aş fi putut avea în minte. N-ai decât să-ţi spui că eram un tâmpit, atâta tot.

– Poate că nu-i chiar atât de simplu, murmură ea. Eu nu sunt psiholog, dar cu siguranţă trebuie să fi existat un alt motiv.

– Nu, motivul a fost că eram un tâmpit.

Marion opri magnetofonul. Era evident că el nu mai avea chef să continue, nici să mai discute subiectul. Alex

se întoarse, o privi o clipă, apoi ca trezit dintr-un vis, își scutură capul, aprinse o țigară și zise:

– Mergem să mâncăm o înghețată?

– Dacă vrei. Te superi dacă mergem în celălalt capăt al Parisului, pentru că trebuie să duc o scrisoare cuiva și mă tem ca tipul să nu plece de acasă?

– Nicidecum.

CAPITOLUL IX

Luară metroul până la Boissière unde ea duse scrisoarea, și găsiră o cofetărie nu departe de Trocadero. De fapt, era un salon de ceai. Se aflau înăuntru practic numai doamne bătrâne distinse și câțiva militari de carieră la pensie. În fine, așa credeau Alex și Marion, dar poate erau cu totul altceva. Marion îi șopti la ureche:

– Trebuie să mă duc la toaletă, dar să nu mă pierzi din ochi până ajung la ușă pentru că ăștia mă sperie; sunt genul de bărbați și de femei care te-ar duce la spânzurătoare numai pentru că ai cu patruzeci de ani mai puțin decât ei și o fustă prea scurtă. Apoi, cu părul meu în două culori, niciodată nu sunt prea liniștită.

*
* *

Ea îl făcea să se amuze. De îndată ce nu mai lucrau, ea râdea tot timpul și-l făcea și pe el să râdă. Asta-i făcea bine, se credea mai tânăr cu cel puțin zece ani. O privi străbătând încăperea și observă fețele care se întorceau după ea. E adevărat că dacă bătrânele doamne ar fi putut s-o doboare dintr-o privire, ea n-ar mai fi ajuns niciodată la capătul drumului. Era destul de bizar pentru că semăna într-adevăr cu o puștoaică, cu picioarele alea de lăcustă și cu hainele de adolescentă, dar când voia ea, avea un mers de regină și arunca peste lume privirea unei femei născute din negura timpurilor. Se întrebă ce fel de tipă o

să devină și își dădu seama că știa foarte puține lucruri despre ea.

*
* *

– E rândul meu acum, zise el când ea se întoarse. Vorbește-mi despre tine.

– Despre mine? Dumnezeule! Ce-ai vrea să-ți spun?

– Totul.

– E foarte simplu. Am optsprezece ani de două luni. Mi-am luat bac-ul. A, cu mențiunea „foarte bine", și am făcut un an de facultate la filologie; și apoi, acum o lună, fostul meu profesor de filologie din liceu m-a prezentat unui prieten de-al lui care, în loc să se ducă să-și facă psihanaliza la un psiholog, așa cum face toată lumea, se amuză punând o puștoaică să-i scrie memoriile.

Spunea toate astea fără amărăciune, zâmbind. Îi zâmbi și el și o întrebă ce-ar vrea să facă.

– Aici, acum, imediat?

– Deșteapto!

– Aș vrea atâtea lucruri încât nu știu cu ce să încep.

– Poftim?

Dacă începea să-i povestească tot ce și-ar fi dorit ea să facă, le-ar lua ore întregi, poate zile. Încercă să-și rezume dorințele, dar nu era ușor.

– Nu-ți place să-mi vorbești despre tine? întrebă el.

– Nu, n-aș spune că nu-mi place. N-am nimic de ascuns.

– Mincinoaso!

– Ai dreptate. Să zicem că ceea ce nu vreau să dezvălui este atât de bine ascuns încât nu mă mai sperie. Cât privește restul, nu există nici un mister. Am vrut doar să condensez toată povestea, ca să nu te amețesc ore întregi.

– E chiar atât de lungă?

– Chiar şi mai mult! Cel mai rău este că eu ştiu bine că nu mi-ar ajunge o sută de ani, chiar două sute, ca să pot face un sfert din jumătate din ceea ce m-ar tenta să fac.

Cine a spus că generaţia asta nu mai are chef să facă nimic?

– Ai putea să-mi spui care-i viaţa ta de acum.

Se vedea bine că ea nu-i înţelegea întrebarea.

– Da, înainte să-mi vorbeşti despre viitor, vorbeşte-mi despre prezent. Mai întâi, tu eşti singura persoană din câte cunosc care nu vorbeşte niciodată despre bani.

– Şi asta te intrigă? Ai vrea să ştii cu ce se hrăneşte micuţa, şi dacă nu cumva din cauza mizeriei negre în care trăieşte este atât de slabă?

– Nu, el nu-şi pusese niciodată problema astfel, era curios, atâta tot.

– Să zicem că sunt o privilegiată. Familia mea este foarte mică; tata n-are decât un singur frate, mult mai tânăr, care încă n-are copii, iar noi suntem doar doi fraţi. La moartea bunicului meu, aveam opt ani. Nu era prea bogat, dar cumpărase nişte terenuri pe un preţ de nimic şi care acum valorau de douăzeci-treizeci de ori mai mult. Testamentul împărţea bunurile lui în trei, între fiecare dintre fiii lui şi toţi nepoţii pe care i-ar fi avut. Cum pe vremea aceea doar tata avea progenituri, s-a hotărât să plaseze aceşti bani şi să reinvestească mereu fondurile rezultate, până când nepoţii deja născuţi sau cei ce urmau să vină vor avea nevoie de ei. În acest caz, suma dobânzilor lunare va fi repartizată între fiecare dintre ei, fără să se atingă vreodată de capital. Cum eu eram singura care aveam nevoie – fratele meu avea doar şapte ani – când am venit aici la liceu, banii au fost vărsaţi în contul meu de unde se plăteşte direct electricitatea, telefonul şi chiria. Restul intra în contul părinţilor mei care-mi dădeau

bani lichizi pentru că eu încă n-aveam dreptul să am propriul meu carnet de cecuri. După cum vezi, este cât se poate de simplu!

– Stai un pic, nu înțeleg. Părinții tăi nu locuiesc aici?

– Nu. Locuiesc în provincie.

– Dar la ce vârstă ai plecat de acasă?

– La paisprezece ani. Să-ți explic: nu erau acolo decât două licee, dintre care doar unul avea o clasă de literatură. La zece zile după începerea școlii, m-am certat cu profesoara de franceză și m-au zburat afară din liceu. Așa că am venit aici.

– Nu ți-a fost greu să fii singură, atât de tânără?

– Nicidecum, abia așteptam.

– Ah! Nu te înțelegeai cu părinții?

– Nu prea bine. Dar nu trăiam la fel ei și eu, așa că era cam harababură și întotdeauna după ce ne certam, nu mai suportam viața în comun.

– Cum adică, nu trăiați la fel?

– Păi, nu aveam același ritm. Înțelegi, eu trăiesc mai mult noaptea, dar dimineața trebuie să dorm că altfel pic din picioare. Ei, la șase și jumătate dimineața sunt în picioare până aproape de miezul nopții. Așa că vezi tu, nu eram prea compatibili.

Își imagina chiar foarte bine cum o fi fost.

– Păi atunci, insomniile tale nu sunt un lucru nou?

– Da și nu. Înainte, adormeam pe la cinci-șase dimineața, și puteam să dorm aproape până la prânz dacă nu eram obligată să mă scol pentru școală, sau pentru altceva. Acum, nu reușesc să adorm nici spre zori, și în puținele dăți când totuși reușesc, mă trezesc pe la ora opt, nouă maximum.

– Mă întreb cum poți să faci față.

– Și eu, ca să-ți spun drept. Așa că, dacă am prea multe nopți albe, mă arunc pe somnifere, asta îmi permite să

dorm vreo zece ore destul de profund şi uneori chiar patru-cinci ore în noaptea următoare.

– N-ai aflat de ce nu poţi să dormi? Trebuie să existe un motiv, angoase sau probleme...

Ea îi tăie vorba şi zise încetişor:

– Te rog, Alex, cu siguranţă că există o mulţime de motive pentru insomniile mele, dar n-am chef să mă las psihanalizată.

– De ce?

Ea rămase pe gânduri privindu-şi linguriţa şi nu mai zâmbea absolut deloc. El avea impresia că tot corpul ei se încordase şi era tare ca fierul. Trecu mai bine de un minut până ce ea înălţă capul ca să-i răspundă.

– Pentru că eu cunosc răspunsurile şi nu am chef să le aud. E mult de când mi-am făcut singură propria-mi psihanaliză, şi de când ştim care este problema, independent de faptul că eu n-am dormit şi n-am mâncat niciodată prea mult.

– Şi ai găsit o soluţie?

– Încă nu.

Ea privea prin fereastră, fix, drept în faţa ei, cu amândouă mâinile puse pe masă. Semăna cu o statuie de piatră pe care nici un uragan n-ar fi putut-o doborî, peste care ar putea trece secole de eternitate fără ca să lase pe ea vreun fir de praf. Dar în ochii ei deveniţi de culoarea oţelului, el putea vedea lupta, furtuni şi naufragiaţi. Ar fi vrut să-i arunce un colac de salvare, fără să ştie însă unde să-l găsească, ce-ar fi putut să-i spună ca s-o ajute.

Dintr-o dată însă, ea alungă o mască invizibilă cu mâna, închise ochii o clipă şi respiră adânc. Când îi redeschise, erau din nou albaştri-verzui, şi ea încerca din nou să zâmbească.

– N-am de gând să-mi sparg capul cu astfel de lucruri, chiar n-am de gând să le acord nici cea mai mică atenție. O să rezolv problema mai târziu.

– Va fi poate prea târziu...

– Poate... Știți, există un film genial care a ieșit acum câteva luni, și în filmul ăsta există o mică frază în latină care revine tot timpul; este deviza mea de pe când eram la colegiu. În franceză, își pierde puțin sensul. „Carpe diem" („Trăiește clipa").

– Da, am văzut și eu filmul ăsta.

– De prin clasa a șasea, am avut mereu această frază în minte, și am încercat întotdeauna s-o aplic. Eu trăiesc astăzi, și n-am deloc chef să mă întreb ce-o să fie mâine, chiar dacă, cu siguranță, asta este angoasa care nu mă lasă să dorm. Dar nu poți să știi, nu poți niciodată să știi încotro mergi, și îți tot sucești și răsucești întrebările în capul tău fără să găsești niciodată răspunsul, pentru că nu stă în puterea noastră să știm pe care drum o vom lua mâine. Așa că eu am rezolvat în parte problema: știu ce fac în acest moment, nu mă gândesc ce-o să fie peste un an, n-ajung nicăieri.

– Nu-i prea vesel ca perspectivă.

– De acord, dar măcar e clar! Asta nu mă împiedică să mă distrez, să învăț o grămadă de chestii. Dar nu-mi sparg capul încercând să merg pe drumul cel bun, având în vedere că nu mi-am trasat nici unul deocamdată. Și dacă pentru tine libertatea înseamnă să te convingi că nu te-ai atașat de tipa ta, pentru mine înseamnă să mă conving că pot merge oriunde vreau.

Se opri brusc, își mușcă buzele și își pleacă privirea spre cupa cu înghețată. Frișca se topise, se amestecase cu căpșunile și cu ciocolata; asta dădea o cremă de o culoare bizară, nu prea îmbietoare.

Oricum, nu-i era foame. Îi era rău că-i spusese toate astea, dar era şi supărată pe el că îi judeca singura minciună pe care ea şi-o permisese, cu atât mai mult cu cât nici nu era o minciună din moment ce ea o ştia. Se cunoştea ca fiind dură cu oamenii, îndeosebi cu cei la care ţinea, dar era şi mai dură cu ea însăşi, neiertându-şi niciodată adevărul.

Avea şi ea dreptul totuşi să aibă o mică fisură şi el nu era deloc cel mai indicat ca să i-o reproşeze. Cu toate acestea, cum nu-i plăcea să rănească oamenii fără vreun motiv serios, zise:

– Îţi cer iertare.

El o privea fără să înţeleagă. Fata asta era imposibilă; era un adevărat cameleon. În mai puţin de o oră, putea să semene cu zece femei diferite: dură, nepăsătoare, frivolă, înţeleaptă, superinteligentă, posacă, veselă, senzuală, şi în sfârşit redevenea o fetiţă, cu o voce slabă şi cu privirea plecată, spunându-i: „Îţi cer iertare", după ce-i trăsese o palmă. Şi Chloé putea să treacă de la râs la lacrimi şi de la cea mai dulce tandreţe la o duritate îngrozitoare, să-i murmure cuvinte de dragoste frumoase ca un cântec fermecat, pentru ca apoi să-i arunce una din acele fraze tăioase ca lama unei săbii. Dar niciodată cu viteza asta, şi nu atât de des. Rămăsese mască. Nu crezuse totuşi că se va mai putea lăsa surprins de o fată, se crezuse blindat ca un tanc în faţa întregii umanităţi în general, şi în faţa speciei feminine în particular. După ce trăise vreo zece ani în preajma lui Chloé, era sigur că nu mai exista nici una pe pământ în stare să-l uimească, nici chiar în univers. Şi avea acum în faţa lui puştoaica asta, proaspătă ca o floare de câmp şi mai dură decât tot betonul din cartierul Défense.

Îi spuse că nu face nimic şi schimbă subiectul, dar ea nu-şi regăsi imediat zâmbetul.

– Marc mi-a spus că scrii mult.

– Da. Este chiar singurul lucru pe care-l fac constant.

– Există lucrări pe care le-ai scris până la capăt, în fine, vreau să spun pe care le-ai terminat?

– Da. Există chiar un pachet întreg.

– Dar, de fapt, ce scrii?

– Păi, e greu de spus. Tot felul de lucruri. Câteva romane, piese de teatru și chiar textele cântecelor pentru niște prieteni muzicieni, două librete de operă.

– De ce nu încerci să publici ceea ce ai scris, sau să găsești un compozitor, pentru operele tale?

– Să găsești un compozitor, cum zici tu, este destul de delicat, pentru că asta înseamnă să găsești mai întâi bani cu care să-l plătești sau să găsești unul care acceptă să trudească, să scrie muzica fără să fie plătit imediat, fără să știe măcar dacă va fi plătit vreodată.

– Trebuie să existe și din ăștia.

– Fără îndoială. Dar deocamdată eu nu cunosc. Și apoi de fapt, există și o altă problemă, și asta-i o altă cauză pentru care nu încerc să-mi editez scrierile.

– Care anume?

– Nu știu dacă ceea ce scriu este bine, nu știu dacă ar putea interesa pe cineva.

– Atunci de ce mai scrii?

– Pentru că simt nevoia. E mai puternică decât mine. Și apoi, îmi place. Este foarte pasionant să scrii. Cuvintele sunt ca niște note muzicale, cântă, dar nu cântă toate la fel. Iar tu, tu ești un compozitor, le asamblezi după cum le simți tu, și asta dă naștere cântecului, cîntecului *tău*, acela al viselor tale, sau al fantasmelor, sau al fobiilor, sau al altor lucruri, dar este ceva ce iese din sufletul tău, ceva ce are nevoie să iasă din tine.

– Totuși, se spune mereu că este ceva dureros.

– Știi, durerea este o chestie despre care eu nu vreau să aud vorbindu-se, nu o accept în viața mea, nu ea mă hrănește, nu ea mă face să cred că viața mea are un sens. Dar dacă scrierea este dureroasă, este tocmai atunci când nu poți să scrii, când nu-ți vine nimic, când cuvintele nu vor să-ți iasă din cap ca să spună ceva ce vezi, ceea ce simți, sau ceea ce vrei să povestești. Atunci da, suferi, pentru că tu simți toate lucrurile alea în tine, și nu reușești să deschizi ușa ca să le faci să iasă, degeaba cauți cheia, ai pierdut-o, nu știi unde, și toate rămân închise în tine spărgându-ți capul până ce ieși să iei un pic de aer. Dar când scrii, când cuvintele îți curg sub mână, îți jur că este o bucurie care merită toate durerile lumii. Este ca o naștere. Toate astea nu vor să spună că ceea ce scrii, ceea ce va rămâne pe hârtie din sufletelul tău întredeschis o clipă, va fi bun. Și adevărata durere, asta este: un artizan, când și-a terminat treaba, poate să se așeze să-și privească opera, scaunul sau masa sau mai știu eu ce, spunându-și că este gata, că era o treabă bine făcută, că n-are defecte. Dacă eventual are, el le vede imediat, știe unde sunt, poate să le corecteze. Este singurul judecător a ceea ce a făcut, și dacă-i mulțumit, se poate duce să-și vândă marfa pe piață. Când tu ai terminat de scris, este altfel. Chiar dacă ești mulțumit, sau ușurat pentru că în sfârșit ai scos totul din tine, nu ție îți aparține decizia de a ști dacă-i bine sau nu, dacă-i vandabil sau nu. Înțelegi?

– Și tu ți-ai dat cuiva manuscrisele la citit?

– Ești nebun! Nici gând! Sunt ca niște bebeluși. Mi-ar fi frică să le dau pe mâinile cuiva. Și apoi, mi-e teribil de frică de cum vor fi judecate. Este paradoxal, dar să dai cuiva să citească ceea ce ai scris, cere multă umilință, și în același timp o mare încredere în tine.

– Și în cel care ți le citește.

– Da, așa este, dar nu asta-i cel mai greu. În fine, există oameni în care am încredere.

– Ah, da? Cine, de exemplu?

– Păi tu. Sau Marc. Sau vecinul meu. Și alți câțiva.

– Drăguț din partea ta.

– Ce anume?

– Că ai încredere în mine.

– Nu, nu-i drăguț, asta e, n-am ce face.

Mai trăncăniră o vreme, și când priviră afară, se întunecase. Alex propuse să ia un taxi pentru că nu-l încânta deloc să se întoarcă cu metroul.

CAPITOLUL X

Şoferul de taxi părea ieşit direct dintr-un film poliţist american. Cufundat într-o dulce euforie, Alex privea defilându-i prin faţa ochilor luminile oraşului.

Marion, cu buna ei dispoziţie, şi cu râsul ei, şi cu toate celelalte lucruri pe care le mai avea, acţiona asupra lui aproape în acelaşi mod ca alcoolul. Îi bruia realitatea, dând în acelaşi timp o importanţă exagerată anumitor detalii, transformând imagini minuscule în privelişti uriaşe, intensificându-i toate senzaţiile, chiar şi pe cele mai neînsemnate.

Până la urmă, el nu mai ştia dacă asta ţinea de faptul că se golea de toate amintirile sau de prezenţa ei aici, fapt e că părea mai puţin bântuit de fantomele care-i umpleau memoria. Poate că viaţa îşi va relua cursul, şi cine ştie, o altă fată va umple golul... Evident, Chloé îi va rămâne întotdeauna întipărită în minte şi el va rămâne marcat cu fierul roşu de această îngrozitoare prostie, dar cu timpul cicatricea se va mai vindeca, cu siguranţă, chiar dacă de cinci ani încoace el nu mai reuşise niciodată să-şi găsească liniştea cât de cât. În seara asta se simţea în sfârşit aproape de a o atinge şi, ca pe vremea când avea douăzeci de ani, zâmbea fericit vieţii, când Marion i-a înfipt un pumnal în inimă fără ca el să înţeleagă imediat de unde venea durerea.

*
* *

Taxi-ul tocmai ieşea în piaţa Concorde, când ea exclamă, arătând cu degetul drept în faţă, săltând bucuroasă pe bancheta maşinii:

– Hei! Priveşte! Roata Mare! Trebuie să fie serbările grădinilor Tuileries. Mergem şi noi?

Şi întoarse faţa spre el, cu aceeaşi privire, de nedescris, privirea tuturor copiilor din lume în faţa minunăţiilor.

Dar durerea, furioasă fără îndoială că fusese uitată o clipă, se abătu asupra lui cu o violenţă pe care nu şi-o putuse imaginea. Strânse convulsiv mânerul portierei întrebându-se dacă nu cumva durerea s-ar calma dacă ar sări din mers, dacă ar fi putut exista ceva mai rău decât mâna de fier care îi zdrobea în clipa asta inima, şi de asemenea, dacă într-adevăr meritase asta.

Ea continua să-l privească, dar ochii ei erau plini de semne de întrebare care parcă săreau spre el, iar el nu reuşea să articuleze un cuvânt.

Temându-se să n-aibă cumva un atac de cord sau altceva de genul ăsta, Marion se gândi să-i ceară şoferului să-i conducă la cel mai apropiat spital. El trebuie să-i fi ghicit gândurile, pentru că scoase două fraze chinuite, cu o voce răguşită şi atât de slabă încât ea mai mult le bănui decât le auzi:

– Nu, nu astă-seară, Marion. N-am chef.

*
* *

Restul drumului îl făcură în tăcerea cea mai completă. Cel puţin în aparenţă, pentru că în capul lui încă răsunau cuvintele lui Marion, care reveneau fără încetare, ca o bandă fără sfârşit, ca un ecou al unui alt ecou; cuvintele lui

Marion, cu vocea lui Chloé care le pronunţase exact la fel, cu zece ani, nu, cu unsprezece ani în urmă, în aceleaşi împrejurări – totuşi de o banalitate deconcertantă – când se întorceau cu taxiul după ce mâncaseră o îngheţată în celălalt capăt al Parisului.

Dacă ar închide ochii doar o clipă, ar fi în grădina Tuileries: manejurile luminate puternic, ţipetele şi râsetele, zgomotul carabinelor de tras la ţintă, baloanele care explodau, flash-urile turiştilor care fotografiau orice, şi mai ales, în faţa lui, alături de el, în braţele sale, pe urmărul lui, Chloé care râdea, zâmbind tuturor celor înlănţuiţi fără ca vreunul să observe ce noroc avea să primească acest zâmbet, fără va vreunul să ştie cât era el de fericit – dar oare el însuşi ştia?

Deschise ochii. Marion îl privea îngrijorată, fără îndoială, şi intrigată. El încercă să-i arate un chip senin, să-i spună că totul e-n ordine, fără panică, aşa cum zicea ea atât de des, dar era oare într-adevăr nevoie s-o păcălească? De altfel, s-ar lăsa ea păcălită atât de uşor? Un singur lucru conta în acest moment: să ţină ochii deschişi, măcar până ajungea acasă, liniştit, la adăpost de lume, în spatele ferestrei celei mari, apoi să se cufunde din nou cu plăcere în blândeţea acestei nopţi pierdute pentru totdeauna, din care nu va mai rămâne fără îndoială nimic decât propria-i amintire.

*

* *

Ea îl întrebă încetişor, aşa cum întinzi mâna unui prieten rănit, unui animal hăituit sau unui copil bolnav pe care trebuie să-l trezeşti din ororile coşmarului:

– Vrei să rămân cu tine?

În nici un caz!

– Eşti drăguţă, dar prefer să rămân singur.

Vru să-i dea bani pentru taxi, dar ea îl opri, îşi puse buzele pe obrazul lui, apoi pe marginea urechii şi murmură:

– „Carpe diem".

Pe trotuar, el se întoarse ca să-i mulţumească, dar deja şoferul o întreba:

– Şi pe dumneata, don'şoară, unde te duc?

– Pe strada Jonquière.

*
* *

El nu aprinse lumina, îşi aruncă haina pe masa din bucătărie şi se duse să se aşeze pe canapea, făcând un ocol pe la bar ca să-şi ia sticla de gin şi un pahar.

Poate că ar fi trebuit s-o lase pe Marion să vină aici. Poate că ar fi trebuit să încerce să se distreze. Fu cât pe-aci s-o sune şi să-i spună: «Vino repede! Nu mă lăsa singur cu „filmul" meu! Vino şi ajută-mă să sting televizorul». Dar nu avu curajul.

*
* *

Chloé avusese foarte mult de lucru în ultima vreme, aşa că nu se văzuseră prea des. De altfel, nu era rău, pentru că în ziua în care ea îşi sărbătorea cei douăzeci şi patru de ani, fuseseră gata să se certe dintr-o prostie, pur şi simplu pentru că el se afla într-una din acele perioade în care se temea ca un nebun să vadă câtă importanţă avea ea acum în viaţa lui. Acum simţea perfect momentul în care lucrurile vor deveni de nesuportat şi se îndepărta ca să lase să treacă furtuna. Când va răsări din nou soarele, o va suna şi totul va reîncepe ca şi cum ar fi fost vorba doar de un vis urât din care se trezea.

Niciodată ea nu spunea nimic, îl lăsa cu temerile lui, şi nici când se reîntâlneau. El îi era mereu recunoscător, şi se abţinea să se gândească la faptul că toate astea nu pot dura la nesfârşit, că într-o bună zi va trebui să-şi asume realitatea dacă nu voia s-o piardă.

În anul acela de asemenea vara era vară, şi Parisul semăna cu un cuptor uriaş. Vânzătorii de îngheţată făceau avere, iar el şi Chloé erau printre contribuabilii acestora. Ea locuia pe vremea aceea la Dupleix, într-un apartament superb dintr-un vechi imobil care ulterior a fost distrus. Ajunse la ea la trei sferturi de oră după ce ea îi răspunsese în sfârşit la mesajul pe care i-l lăsase pe robot în urmă cu patru zile.

– Am fost în Italia, la turnarea unui film, îi răspunse ea închizând uşa în urma lui.

– Dumnezeule! Eram nebun de îngrijorare! Tu nu spui niciodată pe robot când te întorci?

– Nu spun nici măcar că sunt plecată, de altfel... Asta întreţine misterul; n-aş zice că nu-ţi place, pare-mi-se...

Din când în când, ea îi arunca nişte fraze de genul ăsta, şi el n-avea decât să tacă sau să schimbe subiectul pentru că ştia că ea are dreptate.

– Şi? Cum a fost? întrebă el.

– Foarte interesant. Nu mai făcusem poze pentru promovarea filmelor. Un prieten mi-a vândut poanta şi-l binecuvântez şi-acum.

– Al cui e filmul?

– Nu-i un realizator cunoscut în Franţa, şi de altfel nici în Italia nu-i prea cunoscut. Este primul lui film. E simpatic. Dar isteric cum nici nu poţi să-ţi imaginezi. Altfel, foarte inteligent. Nu cred că-l vor difuza aici.

– Te-a angajat vreo revistă italienească?

– Da. O revistă lunară de cinema.

Ea îi aruncă un exemplar.

– Termin de pus la loc câteva lucruri, apoi mergem să mâncăm o înghețată?

– E-n regulă.

Așezat în oribilul fotoliu mov pe care-l avea moștenire de la bunica ei și la care ea ținea ca la lumina ochilor, el o privea, fascinat de grația fiecărei mișcări a ei. Purta o fustă lungă, suplă și fină, un pic transparentă, și un tricou foarte scurt imprimat cu floricele. O trase spre el. Cu capul lipit de pântecul ei, ar fi vrut să-i spună atâtea lucruri, cât de mult o iubea, dar și cât era de frumoasă, cum fiecare părticică a trupului ei era de o frumusețe inimaginabilă, că era limpede și pură ca apa de izvor, solidă și echilibrată ca pământul, fluidă și ușoară ca aerul, caldă și arzătoare ca focul; că ea îmbina elementele fundamentale ale vieții, că ea era Femeia, și că el n-o merita. Îi spusese doar: „Te iubesc" ridicând capul spre ea ca să vadă în ochii ei, ca de fiecare dată când îi spunea asta, izbucnind un foc de artificii, și o dusese în brațe până la pat...

*

* *

Vânzătorul de înghețată îi cunoștea bine, dat fiind că erau niște clienți excelenți. Era un italian care zâmbea vieții cu toți dinții, gesticulând fără încetare în ciuda căldurii. Chloé zicea că seamănă cu patronul pizzeriei din „Frumoasa și Cerșetorul".

Adesea se aruncau amândoi în niște discuții înverșunate din care Alex nu înțelegea nimic.

– Italiana este într-adevăr o limbă superbă, zicea ea, este melodioasă și plină de soare. Renaldo, dacă parizienii ar fi ca dumneata, viața aici ar fi mult mai plăcută.

– *Bellissima,* dacă toate pariziencele ar fi ca dumneata... ai, ai, ai! bărbații n-ar mai avea liniște.

Chloé râdea. Alex se gândea că fata cea mai frumoasă din lume se afla lângă el, pe terasa unei cofetării din arondismentul cincisprezece, şi că ea râdea. Pe stradă, oamenii treceau aruncându-i priviri ca pentru a-i mulţumi, sau a o blestema că este atât de frumoasă şi fericită. Era o floare răsărită pe asfalt, în mijlocul murdăriei şi mizeriei umane şi urbane, iar el, în prostia lui, uita uneori asta.

*
* *

Se lăsă seara, aducând puţină răcoare, dar trebuia să fii într-adevăr un bun observator ca să remarci asta. Preferaseră să ia un taxi ca să se întoarcă acasă, decât să înfrunte jilăveala metroului.

– Hei! Priveşte! E Roata Mare! Trebuie să fie sărbătoarea grădinilor Tuileries! Mergem şi noi?

– Dacă vrei tu, frumoasa mea.

– Stop! Domnule, opreşte-ne aici, te rog.

– Mi-aţi zis să vă duc la Menilmontat.

– Păi... da, dar ne-am răzgândit, îi răspunse ea cu o voce de fetiţă.

– Se întâmplă, bătrâne. Mai ales cu fetele, adăugă Alex.

– Da, bine, noroc că nu sunt toţi ca voi, bombăni şoferul, înainte să le dea restul.

*
* *

Chloé mai mult ţopăia decât mergea, îşi făcuse ochii mari ca nişte sori, se oprea la fiecare două secunde ca să privească standurile sau manejurile, zâmbea tuturor celor pe care-i întâlnea – şi erau destui.

– Știi, au trecut secole de când n-am mai fost la un bâlci. Când eram mică, de fiecare dată când se întorcea dintr-un turneu, tata mă ducea la câte o sărbătoare din astea. Uneori, făceam kilometri ca să găsim una, chiar și mai mică. Îmi zicea: „Vezi, va trebui să nu crezi niciodată tot ce-o să ți se spună, mai târziu, când vei fi mare. Viața este așa. Plină de zgomot și de lumină, plină de țipete și râsete, sclipește de peste tot și tu te simți pierdut în mijlocul ei. Sunt de multe asemenea iluzii și lucruri efemere, standuri la care te oprești dacă vrei, și la care câștigi dacă poți. Există manejuri care-ți provoacă o mulțime de senzații diverse de plăcere și de teamă, și uneori, îți dau aripi, îți dau impresia că ești liberă, iar alteori îți provoacă greață, dar trebuie să știi că îți este întotdeauna posibil, într-un moment sau altul, să cobori sau să schimbi. Ești obligată să înaintezi printre ele, și trebuie să încerci să nu treci pe alături închizând ochii, ci dimpotrivă, să guști din toate, să cauți de fiecare dată ce-i bun și ce nu, de unde vine plăcerea, și de unde vine durerea. Nu există niciodată nimic care să te lege de unul dintre ele; viața ta nu se limitează la un singur manej, ambiția ta nu se limitează la un singur stand; ai dreptul să le folosești pe toate în același timp. Atunci, ai răbdare, mergi spre fiecare care te atrage, și spune-ți în același timp că nici o alegere în viață nu este definitivă și irevocabilă". Eu cred că el a trăit întotdeauna astfel. Mama era mai cu picioarele pe pământ, din fericire, asta echilibra puțin lucrurile.

Lui Alex îi plăcea la nebunie când ea îi vorbea despre tatăl ei. Asta aprindea mii de scântei în privirea ei pierdută în străfundurile copilăriei.

– Mergem la Roata Mare? o întrebase el.

– Oh, da!

*
* *

Roata începu să se miște, ridicându-i deasupra serbării. Când ajunseră sus, avură norocul ca roata să se oprească, fără îndoială pentru a-i lăsa și pe alți oameni să se urce în nacelele de jos.

Rămaseseră două minute bune suspendați în aer, cu lumea la picioarele lor.

– Poate că vom trăi o veșnicie așa, murmurase ea.

– Cum adică, așa?

Ea nu-i răspunse. Acum începuseră să coboare, micile furnici de jos se apropiau, și zgomotele de asemenea. Când ajunseseră din nou sus, de data asta nu se mai oprise. La al treilea tur Chloé izbucnise în râs spunând:

– Dumnezeule, Alex, ce proști suntem! Nici măcar nu ne-am sărutat. Hai, repede! Coboară iar.

*
* *

El deschise ochi. Parisul se întindea înaintea lui, dar nu mai erau aceleași imagini. Se ridică să-și mai ia gheață, și băgă de seamă că-i va fi greu să ajungă până la bucătărie. Privi sticla de gin din care nu mai rămăsese decât jumătate.

– O să sfârșesc oare alcoolic, lamentabil deșeu ce-și plânge trecutul, bețiv învetеrat ce-și spune tuturor povestea iubirii lui pierdute? Dumnezeule! Mă voi mai trezi oare într-o zi, să-mi reiau viața?

Dar nu reușea. Nimic nu-l mai interesa. Singurele lui momente de plăcere, chiar dacă acestea erau cele pe care le petrecea retrăind povestea cu Chloé. Din acest motiv, nu știa prea bine dacă era bucuros s-o vadă pe Marion pentru că prezența ei îi însorea viața, sau pentru că ea îi permitea,

ba chiar îl obliga să-şi lase amintirile să iasă la suprafaţă. Poate că mai exista şi un alt motiv, la care prefera să nu se gândească: Marion semăna cu Chloé.

La început, nu remarcase asta pentru că, din punct de vedere fizic, erau total diferite. Chloé era o femeie, chiar şi când o întâlnise el la douăzeci de ani, pe când Marion va rămâne o copilă, chiar şi când va ajunge la treizeci de ani. Asta nu-i diminua de altfel cu nimic farmecul, nici feminitatea, numai că ele nu erau făcute la fel. Singurul lor punct comun era părul care arunca scântei de lumină de fiecare dată când mişcau capul, chiar dacă Chloé era blondă ca soarele de amiază, iar Marion avea părul castaniu-acaju ca primele raze ale soarelui de dimineaţă. Dar amândouă emanau aceeaşi căldură, aceeaşi dragoste pentru lucruri şi pentru oameni, aceeaşi minunare în faţa vieţii, aceeaşi tandreţe şi aceeaşi forţă. Fără îndoială că şi aceeaşi senzualitate...

Alex închise din nou ochii.

*

* *

Grădinile Tuileries se mai goliseră, era aproape ora unu noaptea.

– Ne plimbăm pe sub copacii de colo?

Dacă vrei tu...

– Într-o zi, tata se întorsese din Germania, şi veneam spre casă pe un drum de ţară ce trecea printr-o pădure. Ne dusesem destul de departe ca să găsim o serbare şi eu eram un pic obosită şi enervată. Îi povestisem că la şcoală lucrurile nu mergeau prea bine în momentul acela, pentru că mereu trebuia să mă bat cu unul sau altul dintre elevi, care nu înţelegeau întotdeauna modul nostru de viaţă. El mă întrebase dacă acest mod de viaţă mă face nefericită şi i-am răspuns că absolut deloc, îmi convenea foarte bine,

dar că ei erau cei ce mă excludeau din gașca lor din cauza deosebirilor dintre noi. De data aceea, cuvintele lui nu mi-au mai adus liniștea și o vreme nu ne-am mai spus nimic. Simțeam că îmi aruncă din când în când câte o privire neliniștită, dar eram convinsă că nimeni nu poate face nimic pentru mine. Atunci, el a cotit pe o potecă în pădure și a oprit mașina. M-a făcut să cobor, m-a dus lângă un copac imens, un stejar care trebuia să fi fost centenar, mi-a lipit mâna și obrazul de scoarța aspră și mi-a zis încetișor ca murmurul unui pârâu: „Trebuie să faci la fel ca și copacii: să-ți tragi puterile din pământ și să te înalți spre lumină. Imaginea asta nu-mi aparține, dar nu există nici un adevăr mai adevărat ca acesta. Să nu-l uiți niciodată".

– Îți amintești de toate câte ți le-a spus?

– Da. Totul mi-a rămas în memorie, cu imaginile, cu mirosurile și tot ce exista în jurul nostru când el îmi vorbea.

– Te invidiez că n-a trebuit să te lupți ca să păstrezi filozofia tatălui tău.

– A trebuit să mă lupt pentru alte lucruri, Alex. Dar pe mine asta nu m-a făcut să fiu nici amară nici lașă.

O spusesese fără furie și fără răutate, numai pentru că acesta era adevărul, dar imediat după aceea și-a întors capul.

– Tu crezi că eu am devenit așa?

– Uneori, așa cred.

– Ce noroc ai că poți rămâne mereu simplă și limpede.

Ea se oprise din mers ca să-i răspundă.

– Ăsta nu-i un noroc, Alex. Este o muncă de fiecare clipă.

– Învață-mă și pe mine.

– Încerc.

*
* *

Nu știa dacă ea va avea răbdarea să aștepte ca el să învețe în sfârșit să trăiască. În acel moment, i se părea că da, dar în altele, gândul că ea îl va părăsi fatalmente îl îngrozea.

Se așezase pe o bancă. Se întinsese și ea alături, cu capul în poala lui. Auzeau zgomotele înfundate ale orașului ca un zumzăit surd și neîncetat al unei enorme mașini. Dar aerul devenise plăcut și calmul îi învăluia în mantia lui de vată. El îi mângâia umerii și sânii, simțindu-i fremătând sub degetele lui. Își coborî un pic mâna pe pântecul cald, și pătrunse sub fustă. Privea din când în când în jurul lui, în caz că rarii trecători s-ar fi apropiat prea mult de ei, apoi o privea din nou pe ea. Chloé îi mângâia cealaltă mână, sau o strângea uneori atât de puternic încât el își încetinea un pic mișcarea. Și de data aceasta, ea era simplă și limpede. Primea plăcerea pe care el voia să i-o ofere, și o parte din plăcerea lui venea tocmai de aici.

Ea se ridicase încetișor, ușor buimăcită, și venise să se așeze pe genunchii lui, cu fața spre el. Îl săruta în timp ce-i desfăcea cureaua pantalonilor. El își zicea că totuși mai sunt oameni care se plimbă prin grădină, că îi puteau auzi chiar dacă nu-i vedeau, și că era puțin cam riscant s-o facă chiar acolo.

– Poate am putea aștepta până ajungem acasă, spuse el.

Ea continua să-l sărute.

– De ce să așteptăm?

– Pentru că nu suntem singuri.

Ea începuse să-i desfacă nasturii.

– Unde vezi tu oameni? Eu nu văd pe nimeni. Şi apoi, nici nu-mi pasă! M-am săturat să tot aştept. Mereu trebuie să aştept, aşa că astăzi, aş vrea să nu mai aştept.

Oricum, el nu mai era în stare să reziste.

*

* *

Se trezi tresărind, în zori. Merse cu greu până în dormitor şi se prăbuşi pe pat. Înainte să se cufunde într-un somn adânc, mai văzu gardul de fier pe care-l escaladau râzând pentru că se treziseră închişi în grădina Tuileries.

CAPITOLUL XI

Chiuveta era plină de cratițe murdare și masa plină de farfurii și tacâmuri. Dar dinspre cuptor venea un miros grozav de îmbietor și își zise că prăjitura asta va fi un deliciu.

Îi venise ideea dis-de-dimineață. Totuși, erau ani de zile de când nu mai gătise. Marea lui specialitate erau deserturile, orice fel de desert, prăjituri, creme, tarte, chiar și înghețate, și de fapt tot ce este dulce și se mănâncă la ora patru sau la sfârșitul mesei.

*
* *

A făcut douăzeci și șase de feluri diferite, pentru cei douăzeci și șase de ani ai lui Chloé. Organizaseră o petrecere în casa de la țară a lui Pierre și Babette și îi luase două zile să le pregătească, cu ajutorul lui Marc și Babette. La rândul lui, Pierre s-a ocupat evident de grătare și frigărui și pregătise cu pricepere vreo duzină de sosuri. Chloé se lansase în fabricarea cocteilurilor, inventând și mai multe culori decât reușiseră Pierre și Babette cu șase ani în urmă, când se reîntâlniseră întâmplător. O însuflețire febrilă zguduia parcă toată casa, din care ieșeau uneori arome ciudate, un amestec de caramel și șofran, de ciocolată și curry, de fragi și de mentă.

*
* *

Babette, devenită de trei ani mama unei adorabile fetițe cu părul negru și des ca al ei, avea un imens succes în teatrul parizian cu o piesă salutată unanim de critica literară ca o capodoperă. Chloé se împrietenise la cataramă cu ea, în parte fără îndoială pentru că era artistă, dar de asemenea și dintr-o mulțime de alte motive inexplicabile. Nu pierdea niciodată nici un spectacol în care juca Babette care, la rândul ei, cumpăra toate revistele, săptămânale sau lunare, sau altele care conțineau fotografii făcute de Chloé. Ceea ce făcea ca atunci când se întâlneau să semene cu două puștoaice care-și arătau ultimele achiziții din colecția tăieturilor din presă.

Pierre, fermecat în continuare de Babette, era și mai fermecat în fața Marinei, fetița lor, uneori devenind de-a dreptul de nerecunoscut. Babette trebuia să-l supravegheze îndeaproape ca să nu se țicnească de-a binelea. Era adevărat că fetița făcea pe toată lumea praf și era bombardată de cadouri, îndeosebi de Chloé și Marc.

De puțină vreme, Marc începuse să predea cursuri pe unde apuca, înlocuindu-i pe alți profesori bolnavi sau pe profesoarele gravide, dar cel mai adesea pe cei cu depresiuni nervoase. Aștepta un post mai stabil pentru începutul anului școlar viitor într-un liceu din Malakoff, fiind de pe acuma speriat de probele pe care urma să le dea. Toată lumea credea că el cam exagera puțin.

– Așa crezi? Aș fi mai puțin îngrijorat dacă cei ce mă vor verifica și elevii ar avea habar de filologie!

– Va trebui să-i faci să te înțeleagă, să-ți acorde atenție, îi răspundea Chloé cu eternul ei optimism.

– Bineînțeles, dar pentru început, aș fi preferat niște elevi motivați. Imaginează-ți cum trebuie să fie să le

vorbești despre Pascal și despre problemele insuficienței principiilor relaționale unor tipi care nu știu altceva decât teoriile fundamentale ale hidrostaticii, de fapt tot ale lui Pascal?

– Este un foarte bun exemplu să le dovedești că poți să fii și filosof și matematician în același timp.

Toată discuția avea loc în timp ce el bătea albușurile spumă iar Chloé făcea dozări savante, verificând din când în când în lumină dacă-i convenea culoarea cocteilului.

Alex scoase încă o prăjitură din cuptor. O privea pe Chloé părându-i-se mai frumoasă ca întotdeauna. Inspirat de Boris Vian, apucă un cuțit de argint și începu să traseze o spirală în albul neted al prăjiturii. Chloé, uimită, îl privea cu o tandrețe infinită. Apoi, când veni să-l sărute, murmură:

– Ești un geniu!

Evident, profitând de această diversiune, prăjitura asta nesuferită îi căzuse prosteşte din mână în timp ce el o înlănțuise cu cealaltă pe Chloé. Trebuia neapărat să facă alta, pentru că trebuia să iasă la numărătoare.

– Profită acum, îi zisese, pentru că atunci când ea o să împlinească patruzeci de ani, o să te-apuce damblaua dacă o să faci atâtea prăjituri, așa că mai bine să-i faci pur și simplu patruzeci de fursecuri.

Ca de fiecare dată când i se vorbea despre viitor, îl străbătu un fior și fusese cât pe-aci să-i răspundă că nimic nu-l făcea să creadă că vor fi împreună și când ea va avea patruzeci de ani. Se abținu la timp, dar clipa aceea nu-i scăpase lui Chloé. Ea se întoarse repede și ieși din bucătărie zicând că se duce s-o vadă pe Marine, pentru că biata de ea o lăsaseră singură la groapa cu nisip și că într-adevăr exagerau cu pregătirile.

În sfârșit, pe la ora șapte, totul era gata. Dat fiindcă invitații trebuiau să sosească abia pe la opt, ei putură să se

aşeze pe terasă şi să guste cocteilurile în timp ce fetele se schimbau. Noua prietenă a lui Marc tocmai sosise, făceau cunoştinţă cu ea savurând cocteilurile şi blândeţea acestui sfârşit de după-amiază, aşteptând cu nerăbdare ca Babette şi Chloe să coboare ca să vadă încă o dată minunea împlinindu-se şi mai ales să vadă ce mutre or să facă văzând-o pe Zabou. Marc îi avertizase că era extrem de drăguţă, dar nu prea inteligentă, că asta n-avea de altfel nici o importanţă pentru ceea ce făceau ei împreună. Pierre şi Alex o găsiră de-a dreptul idioată şi se gândiră că n-o să prea aibă ce să discute cu cele două de sus.

*
* *

Apărură şi primii invitaţi şi ele tot nu-şi arătaseră vârful nasului. Ticălosul de Marc îi lăsase să se descurce cu Zabou pe care trebuiră s-o prezinte noilor sosiţi, dar nici unul dintre ei nu voia în nici un caz să fie considerată ca o prietenă de-a lor, şi urcase să vadă ce făceau cele două, dacă-şi mai aminteau cumva că în seara asta avea loc o petrecere.

Ceea ce o făcu în sfârşit pe Babette să coboare. Îi zâmbi stânjenită lui Alex, apoi artista din ea învinse şi se îndreptă cu un mers princiar spre invitaţi. Zabou nu se desprindea de el, simţindu-se pierdută în mijlocul acestei mulţimi de necunoscuţi care se înmulţeau din clipă-n clipă.

Pierre îl abandonase cu laşitate sorţii lui nefericite, şi Alex se simţea oarecum obligat să se ocupe de ea, chiar dacă numai din prietenie faţă de Marc. Încerca să-şi croiască drum spre Babette, împărţind în stânga şi-n dreapta saluturi. Dar de fiecare dată când în sfârşit ajungea până la ea, ai fi zis că ea tocmai îşi amintise de ceva foarte urgent de făcut, sau de vreo cratiţă uitată pe foc. Prietenia

având şi ea limitele sale, el îşi dădu seama că rolurile de gazdă se inversaseră oarecum şi se pregătea să corecteze acest lucru, când în sfârşit Marc şi Chloé îşi făcură apariţia. Ea avea ochii roşii şi Marc se grăbi să spună:

– Asta-i culmea! Iat-o că face o depresie tocmai de ziua ei de naştere!

Apucând-o de braţ, Alex o duse exact sub acelaşi copac sub care îl dusese ea cu câţiva ani în urmă.

– Dumnezeule, Chloé, ce s-a întâmplat?

– Nimic. Nu-i nimic. Aşa, o indispoziţie. Mă apucă adeseori atunci când mai adaug un an.

Ea încerca să zâmbească, dar îi evita privirea.

– Chiar mă iei de prost? Chloé, ce nu e-n regulă?

Inspirând adânc, ea se îndreptă, dar părea cuprinsă de o extremă oboseală.

– Nimic, Alex. Nu-i nimic. Doar că astăzi împlinesc douăzeci şi şase de ani...

El puse toate astea pe seama surmenajului şi cuprinzând-o în braţe, o duse pe terasă.

– Dar ăstă-i un lucru minunat, draga mea!

– Da, e minunat, murmură ea.

*

* *

Aruncă o privire în cuptor ca să verifice dacă totul e-n regulă, apoi se apucă să bată spuma de fragi, o invenţie a lui după care Chloé era înnebunită de fiecare dată când el o prepara, şi de care era destul de mândră.

*

* *

Specialitatea lui Chloé erau mai degrabă antreurile. Pregătea nişte salate de cruditâţi de milioane, care semănau cu tablouri de artă modernă. Ştia foarte bine cum

să taie şi să aşeze pătrăţelele de roşii, batonaşele de morcovi, rondelele de ouă tari, ridichiile în formă de porumb. Îşi completa opera cu un sos din brânză albă şi mentă care-i plăcea mai mult decât toate.

*
* *

Spuma se lega şi ăsta era un lucru bun. Niciodată nu era liniştit în privinţa asta pentru că tocmai în ziua celor douăzeci şi şase de prăjituri, nenorocita asta de spumă fusese cât pe-aci să se transforme într-o biată cremă fără suflet şi fără consistenţă. Asta i-ar mai fi lipsit! Şi aşa petrecerea aceea îi lăsase un gust amar, fără să ştie prea bine de ce.

*
* *

Totul decurgea mai degrabă bine. Ambianţa era plăcută, cocteilurile lui Chloé acţionau cu o eficacitate sigură. În afară de asta, un şmecher anunţase că va fi o eclipsă de lună şi toată lumea aştepta acum asta cu nerăbdare nedisimulată. Alex se străduia să-i explice Marinei ce-i aceea o eclipsă de lună, că nu-i acelaşi lucru cu o eclipsă de soare, dar că este destul de rară pentru că trebuie ca soarele, pământul şi luna să fie pe acelaşi ax pentru ca umbra pământului proiectată de către soare pe lună să o ascundă pe aceasta; luna, firește. Fetiţa nu înţelegea o iotă din ce-i povestea el, mai ales că şi el le cam încurca.

– În sfârşit! Este ceva sublim şi ştii, puişorule, asta nu se-ntâmplă în fiecare zi, aşa că deschide-ţi mari ochişorii.

– Nu se întâmplă chiar atât de rar pe cât crezi.

Marc era în spatele lui. Neauzindu-l sosind, Alex tresări.

– Ce zici?

– Zic că astrele sunt adeseori eclipsate de prostie.

Îl privea ciudat. Fără nici o răutate, dar cu o privire ciudată, dură și rece ca gheața.

– De ce-mi spui asta?

– Așa... Iubește-o, Alex, pentru că într-o zi va pleca și va fi iremediabil.

– Dar o iubesc, bătrâne, o iubesc enorm.

– Poate că nu îndeajuns. Poate că ei nu-i mai este de ajuns, și poate că ar vrea să fie ceva mai... constructiv.

– Dar ne simțim foarte bine așa, de ce crezi tu că ea ar vrea altceva?

– Tu te simți foarte bine – chiar dacă nici de asta nu-s atât de sigur – dar de unde știi că ea nu și-ar dori, de exemplu, un copil?

– Un copil! Păi, cu munca pe care o are, cred că nu-și dorește chiar acum un copil.

– Crezi ce vrei, Alex. Dar eu sunt prietenul tău, și mi se pare important să te avertizez.

– Dar ce se întâmplă? Trăim de șase ani, așa, de ce ar trebui să se schimbe ceva?? Suntem fericiți, nu? Marc, ea este fericită cu mine?

– Bineînțeles că-i fericită. Pentru că nu intră în canoanele filozofiei sale să nu fie fericită. Astăzi este fericită pentru că reușește să găsească un echilibru între munca sa pe de o parte, tu pe de altă parte, și peste toate, dorințele ei de femeie, dar mâine...

Și el apreciase cocteilurile făcute de Chloé și chiar că n-avea chef de o filosofie astă seară. Marc era cel mai bun prieten al lui dar uneori se lăsa prea mult sufocat de profesia lui. Dacă s-ar apuca și el să facă la fel, să analizeze din punct de vedere psihologic fiecare ființă și fiecare eveniment, ar fi un infern! Nu trebuia să amesteci totul și să-ți bați capul cu lucrurile cotidiene.

Luna rotundă arunca asupra lor lumina ei rece și reală. Când o privea pe Chloé, acolo, în mijlocul prietenilor lor, o vedea râzând ca de obicei, vorbind și gesticulând, apoi ridicându-se, mergând de la un grup la altul. Poate că părea puțin cam încordată, dar luna plină acționa mereu asupra ei destul de puternic; ca și furtuna de altfel. Și apoi, acum era obosită, muncea mult. În fine! Dacă ar fi avut vreo problemă, i-ar fi spus-o. Zău, nu înțelegea cum de putuse să-i treacă prin cap lui Marc o asemenea idee; va trebui să vorbească mâine cu Chloé, se vor distra de minune pe seama asta... Ridică ochii spre cer și o luă din nou pe fetiță pe genunchii lui.

– Privește, Marine! Vezi luna: adineauri era complet rotundă, și acum a dispărut o bucată din ea. Privește, dispare și mai mult din ea, curând n-o s-o mai vedem.

– De ce? Se împrăștie?

– Nu, păpușico, este umbra pământului.

*

* *

Se mirase de dimineață că avusese chef să-i facă o prăjitură. De fapt, de când Chloé nu mai era aici, el nu mai călcase în bucătărie decât ca să-și facă o cafea sau să mănânce în grabă ceva.

Începu să facă puțină ordine și să caute farfuriile de desert sperând ca Marion să nu întârzie prea mult pentru că chestia asta era bună de mâncat caldă și pentru că ea deja întârziase mai bine de o jumătate de oră. De altfel, nu i se părea normal, ea nu făcea niciodată asta. Oare nu se înșelase el asupra zilei? În clipa când se întreba dacă nu cumva avusese un accident, ea bătu la ușă.

– Îți spun sincer, Alex, îmi pare rău. Julien este bolnav și n-am vrut să-l las singur până când n-a venit tatăl lui.

– Stai puțin, nu înțeleg nimic. Ce-i cu povestea asta?

– Ba da, știi bine despre ce-i vorba, ți-am mai spus. Julien este copilul vecinului meu de deasupra care nu mai locuiește cu nevastă-sa, așa că din când în când, mă ocup eu de el.

– De Julien, sau de vecin?

Ea îi zâmbi zeflemitor, privindu-l îndelung înainte să-i răspundă:

– Asta depinde de zile. În general, mă interesează mai degrabă Julien.

– Cred că-i foarte plăcut pentru vecin! Și de ce a plecat nevastă-sa?

– Asta nu mai știu. Nici măcar nu știu dacă-i moartă sau a plecat pur și simplu, sau dacă el a șters-o. Nu-mi pasă. Se vede bine că nu-i place să vorbească despre asta, așa că nu l-am întrebat niciodată.

– Nu-mi vine să cred! Tu care nu încetezi o clipă să pui întrebări, și s-a întâmplat să și taci!

Ea îi aruncă o pernă-n cap pe care el o evită în ultimul moment. Se ridică să se ducă la bucătărie. În clipa când scoase prăjitura din cuptor și frișca din frigider, auzi în minte vocea lui Chloé când văzse prima prăjitură pe care i-o făcuse, o auzi deci spunându-i același lucru, era sigur de asta, pe care i-l va spune Marion peste două minute, cu aceeași privire. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, mâinile îi tremurau, dar se hotărî să meargă până la capăt totuși și să nu se lase doborât de presimțiri stupide. Aduse dulciurile pe masă în fața lui Marion, uimită.

– Ce sărbătorim?

El respiră în sfârșit ușurat, liniștit pe deplin de acum încolo și gândul lui de adineauri plecă să se piardă în eterul subconștientului său.

– Absolut nimic, dar mi-e milă de tine și de cele patruzeci de kilograme ale tale, așa că m-am hotărât să te hrănesc.

Se întoarse în bucătărie să aducă și cafeaua.

– Patruzeci și cinci, făcu ea. Dar știi, pot să mănânc câte prăjituri vreau, nu mă îngraș cu un gram.

– Păi tocmai asta e, trebuie să profiți.

– Asta și fac.

– Aș pune chiar și puțină muzică. Ce ți-ar plăcea să asculți?

– Nu știu, ce vrei tu. Ceva care să se potrivească cu prăjiturile?

El simți un fulger pe șira spinării, și rămase încremenit în fața discurilor. O auzi în spatele lui cum își turna cafeaua, cum punea zahărul în ceașcă, învârtea linguriță.

– Ei, ce faci, ai găsit ceva? Sunt nerăbdătoare să-ți gust prăjitura.

– Nu te jena, servește-te.

– Într-adevăr? Pot?

– Da, da, vin și eu imediat.

Bun, n-o să stea acum trei ore așa. Scoase un disc cu Ella Fitzgerald, pe care crezuse că-l pierduse de ani de zile, și bucuria că-l regăsise îl readuse la realitate. Era un cadou de la Marc. Își amintea bine ziua în care acesta i-l oferise, dar nu-și amintea deloc cu ce ocazie. De fapt, Marc avea mania să apară cu cadouri fără să fie întotdeauna vreo ocazie specială. Pur și simplu, trecea prin fața unui lucru care-l făcea să se gândească la cineva și îl cumpăra.

– Ah! Dar este de-a dreptul sublimă! Îți cântă pe limbă, așa cum se spune în Sud!

El tocmai se ridica și nici nu avu nevoie să se întoarcă pentru ca să-i vadă culoarea ochilor. Simți că totul se învârtește în jurul lui și trebui să se așeze repede ca să nu cadă.

– Asta e! se mulțumi să zică prăbușindu-se pe fotoliu.

CAPITOLUL XII

Nu reușea să scrie nimic astăzi, dar nici nu reușea să se dezlipească de calculator. Bătea trei fraze, le ștergea, o lua de la capăt, se mai fâțâi puțin pe scaun, apoi îl stinse pe „Valentin". Se ridică, se învârti prin casă, se hotărî să iasă să se plimbe puțin, sau să-l vadă pe Julien, sau să-i telefoneze lui Marc și până la urmă se așeză din nou în fața ecranului. Se simțea mai epuizată ca niciodată și nu numai din punct de vedere fizic.

Scrise: „Neuronii mei sunt în pană. S.O.S. Dați-mi carburant". Se jucă cu literele, le făcu mai mari, mai mici, mai groase, mai subțiri, aliniate spre dreapta, apoi șterse totul și se duse să-și facă o cafea.

Afară, soarele își arunca razele de foc asupra Parisului cu o înverșunare ce te făcea să te gândești la o apocalipsă apropiată. Și-i imagina pe parizieni sufocându-se, târându-se în genunchi pe străzi în căutarea unei picături de apă, apa vândută în pungi de plastic la negru, asfaltul care se topește, betonul care explodează...

Se întoarse la masă cu ceașca în mână. Căută o coală albă și un creion, și încercă s-o deseneze pe Chloé așa cum i-o descrisese Alex. I-ar fi plăcut s-o întâlnească. La început, când porniseră să scrie povestea asta, crezuse că-i o treabă complet inutilă. Dar acum, nu înceta să se gândească la femeia asta, întrebându-se dacă era fericită și cum putuse să suporte totul.

Îl iubea oare atât de mult încât prefera să trăiască doar pe jumătate cu el decât să-l piardă?

Nu, nu asta era explicația, pentru că oricum, Alex nu se putea lipsi de ea.

Sperase oare că într-o bună zi el se va hotărî să se însoare cu ea?

Și totuși nu părea să fie genul de fată care să poată aștepta pasiv ca dorința ei să se împlinească; nu era fericită, dar nici nu era felul ei de a se lăsa să fie nefericită.

Degeaba întorcea Marion lucrurile pe toate fețele, nu înțelegea. Povestea asta o depășea, și nu reușea s-o descurce. Îi părea rău pentru Chloé, pentru cei zece ani de incertitudine permanentă, pentru singurătatea ei când Alex o părăsea, pentru suferința ei când nu știa dacă se va mai întoarce, pentru întrebările ce trebuie să și le fi pus. Dar, de asemenea, o blestema pentru a fi știut să fie totuși fericită cu toate astea.

Chiar ar fi vrut să știe cum reușise Chloé să fie fericită, care era rețeta, dacă nu cumva cunoscuse vreo formulă magică pentru a găsi un strop de fericire în toată această aventură.

Ea n-ar fi reușit asta. Nu reușea.

Se mai ridică o dată ca să bea cafea. Probabil că în clădire nu mai rămăsese prea multă lume pentru că era liniște, nu se-auzea nici un zgomot, nici un copil care să plângă, nici o ușă trântită, nimic.

Îi plăcea liniștea, îi plăcea să fie singură, dar ura singurătatea. Poate că și Chloé era așa, poate că n-o deranja faptul că trăia singură în apartamentul ei pentru că știa că cineva o iubea și se gândea la ea. Poate că din acest motiv nu făcuse nimic în acești zece ani pentru ca lucrurile să se aranjeze, să se schimbe. Singurătatea nu înseamnă atunci când locuiești singur, ci atunci când

eşti singur, fără să-ţi poţi spune că există măcar o persoană pentru care contezi.

– Dar eu? Contez pentru cineva? Sunt câteva persoane care ţin la mine, cum ar fi Marc, Julien şi tatăl său, părinţii mei fără îndoială, doi-trei prieteni. Dar pentru cine contez cu adevărat? Cui îi sunt indispensabilă? Este uşor să-i judeci pe alţii, să spui că Chloé era o proastă că-l suporta pe Alex care nu avea curajul să devină adult. Cu siguranţă că ea prefera asta decât să se trezească aşa ca mine, fără nimeni care să-i umple viaţa.

Se lăsă să cadă pe pat, gata să plângă. Niciodată nu fusese atât de conştientă de singurătatea ei. Firește, ea era cauza, pentru că dorise să fie independentă, şi de asemenea, poate, pentru că întreţinea prea mult deosebirea ei de ceilalţi oameni, dar asta o făcea totuşi să sufere. Până în prezent, însingurarea asta nu-i apăsase atât pe suflet, dimpotrivă, găsea în ea o mulţime de avantaje. Astăzi însă se simţea vulnerabilă, dezarmată şi speriată constând că era singură, şi că poate aşa va rămâne. Îl blestema pe Alex că trecuse pe lângă această mare fericire care ar fi fost viaţa lui alături de Chloé. Nu se putea abţine, atunci când vorbeau amândoi, să-l facă să înţeleagă că fusese un tâmpit, că ar fi putut să fie mai puţin laş, că ar fi putut să deschidă ochii în loc să şi-i acopere cu principii şi temeri prosteşti. Îl făcea să sufere de fiecare dată când îi spunea asta, ştia şi-i părea rău, dar era ceva mai tare decât ea. Uneori ar fi avut chef să-l scuture cu toată puterea şi să-i strige: „Dar ce credeai? Că există în jurul tău prea multă fericire încât să-ţi poţi permite s-o refuzi pe asta? Că în viaţa ta era prea mult soare pentru ca să-ţi permiţi să te duci la umbră? Eu sunt doar o puştoaică, dar vezi tu, mă deprimă să văd că nu

ți-ai dat seama că n-aveai dreptul să treci alături de această fericire!"

Se abținea însă pentru că un adevăr prea crud l-ar fi distrus fără îndoială, pe el care știa atât de bine să se mintă.

*

* *

Marion plângea, culcată pe pat. Avea impresia că-și ținuse lacrimile de ani de zile. Se gândea la părinții ei, atât de departe de ea, și nu din cauza kilometrilor care-i despărțeau. Nu fuseseră niciodată prea apropiați, simțindu-se depășiți de această fetiță pe care n-o înțelegeau, și care, la rândul ei, înțelegea totul. O știau imprevizibilă – sau poate doar așa credeau ei? – și nu încercaseră s-o domesticească. O credeau puternică – sau poate era așa pentru că ei i-o repetau mereu? – și nu-și făceau niciodată griji din cauza ei. Ea, ea ar fi vrut astăzi să le poată telefona plângând, și să le spună: „Veniți... Veniți să mă ajutați. Veniți după mine. Ocupați-vă de mine. Mi-e frică..."

Se ridică, dar nu telefonă. Ei n-ar fi înțeles-o. Porni casetofonul, căută printre CD-uri să-l găsească pe cel mai potrivit și se opri la Bach. Ea bineînțeles că nu crezuse niciodată în nici un Dumnezeu, dar muzica religioasă îi făcea în general mult bine, mai ales Bach. Dădu volumul destul de tare și se așeză turcește, cu spatele la perete, cu fața spre boxe. Muzica începu, încet, sunetul sfâșietor al viorilor și flauturilor aducând în prim-plan corul, care izbucni într-o chemare către Domnul, „Herr, unser Herrscher", din ce în ce mai tare, ca un țipăt puternic, interminabil de bucurie și speranță, sopranele, cu vocile lor limpezi, se suprapuneau peste

vocile bărbăteşti pline, liniştitoare, calde, şi viorile continuau să susţină totul.

Muzica o învălui, o pătrunse, se răspândi în tot trupul ei, până-n vârful degetelor, îi diluă sângele, îi străbătu toată reţeaua încurcată a nervilor.

Abia atunci în sfârşit, se relaxă, lacrimile încetară să-i mai curgă şi ea rămase mult timp în braţele muzicii, ca şi când şi-ar fi pus capul pe umărul unui prieten.

CAPITOLUL XIII

Nu-l mai văzuse de când se întâlnise pentru prima oară cu Alex și era într-adevăr fericită că Marc o sunase ca s-o invite la cină.

Ca să sărbătorească asta, se hotărî să se îmbrace mai frumos și optă pentru un machiaj mai sofisticat ca de obicei. Problema era că, probabil, mai slăbise câteva kilograme – deși crezuse că asta nu mai era posibil – și pur și simplu plutea în singura rochie mulată pe care o avea și care încă se mai mula pe ea cu câteva săptămâni înainte. Încercase să mănânce aproape regulat, numai lucruri hipercalorice, dar nu era nimic de făcut: nu numai că nu punea pe ea nici un gram, dar chiar slăbea. Doctorul spusese că se solicita prea mult, că fuma prea mult și nu dormea suficient. Era normal să i se întâmple asta. Când vedea toate magazinele și numeroasele articole pe care acestea le etalau pentru superregimuri, „care vă ajută să pierdeți, doamnă, toate kilogramele în plus în mai puțin de două săptămâni, își zicea că ar face bine poate să le scrie ca să facă schimb de rețete. Și apoi, chiar n-avea noroc. Moda revenea la femei rotunjoare. Degeaba încercase să poarte rochii mai ample, era și mai rău. Se pierdea cu totul în meandrele țesăturii și devenea filiformă. Dacă tot mai păstrase ceva din sâni și fese, ținea să se vadă măcar asta.

I se întâmplase dintr-o dată. Copil fiind, deja nu era prea grasă, dar o dată cu adolescența, prinsese câteva

forme şi luase câteva kilograme în plus. Şi apoi, anul trecut, în două luni le pierduse fără să ştie prea bine de ce. De atunci, nu mai reuşea să se îngraşe şi trebuia să se lupte ca să nu devină prea slabă.

Se auzi soneria în apartament, reamintindu-i că trebuia neapărat să se gândească s-o debranşeze într-o zi, pentru că altfel precis va face o criză cardiacă. El venise cu un buchet de flori.

– Ador parfumul tău, zise el. Cred că mă va urmări până la sfârşitul zilelor mele.

O sărută pe gât gândindu-se că, hotărât lucru, viaţa e frumoasă, mai ales când o vedea pe Marion.

– Nici gând. Sau poate nu mai mult decât cel al celorlalte amante ale tale, îi răspundea ea.

– Când ai de gând să mai pui nişte kilograme pe tine?

– Păi, tocmai îmi puneam şi eu întrebarea.

El nu mai insistă pentru că ştia că asta o enerva dar îşi promise că se va ocupa un pic mai mult de ea acum că se întorsese. Era bucuros s-o revadă. Bineînţeles, nu era îndrăgostit de ea, şi nici ea fără îndoială, dar ţinea mult la ea, şi apoi se înţelegeau bine iar acest gen de relaţie ocazională le era de ajuns.

O duse într-un mic restaurant pe malul Marnei, unde nu era prea multă lume şi unde se mânca bine. Bănuise că ei îi va plăcea locul şi nu se înşelase. Ea îi aruncă un zâmbet care putea topi şi un aisberg în două secunde şi-i zise: „Marc, restaurantul ăsta este genial! Cum faci tu de ştii întotdeauna ce-mi place?" El păstră un aer enigmatic pentru că astfel de complimente îl făceau praf dar nu-i răspunse.

Ca de fiecare dată când ieşeau împreună, erau liniştiţi pentru că el o considera mai degrabă ca pe fiica lui decât ca pe o posibilă amantă şi nu-i plăcea să facă pe cuceritorul, nici pe amatorul de fetiţe.

Marion zicea că ei puțin îi pasă, că oamenii pot să creadă ce vor, nu era problema ei. El era obligat să fie atent pentru ca ea să nu se amuze sărutându-l peste masă și luase obiceiul să adopte o atitudine foarte paternă când erau în public. Asta o distra, dar ea intra în joc.

– Așadar, cum merge treaba cu Alex?

– Bine, răspunse ea.

– Și povestea aia, avansează?

– Da... Dar... Spune-mi, tu îi vedeai din când în când?

– Foarte puțin.

– Ah, da?

– În fine, depinde. Erau perioade când ei erau tot timpul împreună; asta dura câteva zile, sau câteva săptămâni, uneori mai multe luni. Dar alteori, practic nu se vedeau, și foarte puțin în public.

– Vorbește-mi despre ea.

– Ți se pare că Alex nu-ți spune destule?

– Să zicem că am nevoie de un alt punct de vedere.

*

* *

Ținea mult la Chloé. În primii ani, fusese foarte atras de ea, dar nu încercase nimic, sfânta prietenie îi interzicea asta. Și apoi, poate că ea n-ar fi vrut. Fapt e că el simțea din ce în ce mai multă afecțiune pentru ea.

Chloé râdea tot timpul. Din cauza asta, mulți aveau tendința s-o considere proastă. Cum pe deasupra era și superb făcută, puteai cu ușurință să-ți imaginezi că nu era decât o păpușă. Dar totul era doar aparență și era bine să-ți dai seama repede de greșeală. Ea era de o insolență dezarmantă, zâmbind mereu, putea să-ți trântească niște fraze care pocneau ca niște palme, și care, în general, nu erau decât adevărul, ceea ce era și mai rău.

Marc îi spunea „Tigroaica", și nu era deloc o exagerare când o vedeai în ce fel le răspundea bădăranilor care credeau că au de-a face cu o tipă un pic cam proastă.

– Cred că și ea ținea la mine, și nu numai pentru că eram cel mai bun prieten al lui Alex. Ne amuzam bine eu și cu ea. Și apoi, de câte ori avea vreo problemă cu el, cum adesea eu mă aflam prin preajmă, venea să-mi vorbească, și chiar dacă nu puteam face mare lucru pentru ea, cred că se simțea mai ușurată dacă vorbea cu cineva.

– Dar tu n-ai încercat niciodată să...

Sau ea ezita să spună, sau căuta cuvântul potrivit, dar fraza îi rămase în suspensie.

– Să ce? întrebă el.

– Știu eu, să-i spui lui Alex că-i un prost, în fine, să-i spui să fie atent.

Hai că era nostimă! Cum să-i spui celui mai bun prieten al tău că-i un prost, chiar dacă uneori era adevărat? Bineînțeles că încercase să-l pună-n gardă, dar era evident că pe vremea aceea, lui Alex nu-i plăcea să abordeze subiectul.

– În fine, acum începe să-și revină, zise ea râzând.

– Tocmai, o să-l ajuți și tu. Ce-ar fi să vorbim despre altceva?

Terminară cina fără să mai vorbească despre Alex și Chloé.

*
* *

– N-ai chef să mai bei o cafea? întrebă Marion abia ajunsă acasă.

Marc avea chef mai ales ca ea să vină să se așeze lângă el. La restaurant, și așa fusese un supliciu să n-o atingă; acum că erau la adăpost de alte priviri, nu mai voia să

aştepte mult timp. Mai ales după aceste două luni în care n-o văzuse. Bineînţeles, mai existau şi alte fete, dar nici una nu se putea compara cu ea. Totuşi, fosta lui elevă nu era încă decât o copilă.

Niciodată nu avusese nici cea mai mică relaţie cu vreuna din elevele lui până atunci, conştient de neplăcerile pe care le-ar fi avut de suportat. Şi apoi, nici una dintre ele nu-l înnebunea. Marion era altfel. Ca şi Chloé, putea fi luată drept o fată banală şi un pic cam proastă, dar ea era de fapt o inteligenţă excepţională. Când venise la clasa lui, la cursul facultativ de filologie, abia împlinise paisprezece ani de câteva luni. Cu o săptămână înainte, o notă informativă îi anunţa pe profesori că în liceu se înscrisese o fată în avans cu un an. Dosarul ei putea fi consultat, cu cerere prealabilă, la secretariat. El nu-i ceruse dosarul. Şi-o imagina ca pe o intelectuală în miniatură, cu ochelari, cu părul legat la spate, mai rece ca un sloi de gheaţă. După cum se vede, poţi fi profesor de filologie şi totuşi poţi avea idei preconcepute.

Când ea apăruse în faţa biroului lui, Marc fusese destul de încurcat şi treaba asta nu se aranjă nici în lunile următoare. Nu numai că Marion nu semăna cu o micuţă supradotată, dar puştoaica asta de paisprezece ani – şi nu i-ai fi dat deloc mai mulţi – degaja o senzualitate redutabilă, fără ca totuşi să şocheze. Chiar fără să facă nimic.

Era ceva în ea, emana din ea fără ca să aibă nevoie să-şi controleze atitudinile sau privirile. Când trecea prin clasă, el putea fi sigur că toate privirile erau aţintite asupra ei, băieţilor le lăsa gura apă de poftă, fetele spumegau de furie.

Îl amuza grozav treaba asta şi nu pierdea nici o ocazie să o cheme la catedră pentru ca ea să comenteze timpul ca prelungire a sufletului după Sfântul Augustin sau

inconştientul freundian. În plus, pasionată fiind de filologie, comenta totul cu un entuziasm comunicativ.

Anul următor, el începu să-i vorbească despre psihanaliză. Petreceau discutând ore întregi, înainte sau după cursuri. Îi făceau o deosebită plăcere discuţiile cu ea; în afara senzaţiei că o învăţa ceva, ceea ce este deja o bucurie pentru orice muritor, şi cu atât mai mult pentru un profesor, el însuşi mai învăţa câte ceva datorită întrebărilor competente pe care ea i le punea, sau observaţiilor ei.

Când ea se întoarse la liceu, în iulie, ca să-şi ia rezultatele bac-ului, el o invită la cină ca să sărbătorească notele foarte bune pe care le luase.

Amintindu-şi că ea n-avea decât şaisprezece ani, se străduise să-şi împiedice mintea s-o ia razna, până când, ajunşi în faţa uşii ei, ea se ridicase pe vârful picioarelor ca să-l sărute. El avusese din nou o tresărire gândindu-se ce chin va fi pentru el anul viitor dat fiindcă ea va fi din nou în clasa lui. Apoi se lăsase să alunece în căldura braţelor ei şi... a cearşafurilor ei. N-o mai văzu după aceea toată vacanţa, dar când începură cursurile, în septembrie, fu sigur că el va fi cel ce nu va rezista ispitei de a mai petrece o noapte cu ea.

*
* *

– Salut, „Valentin".

– Ei! Ce faci! o întrebă Marc.

– Trebuie să bag în ordinator toate astea pentru că altfel am să uit.

El se aşeză în spatele ei şi încercă s-o dezbrace în timp ce ea bătea clapele. Îi desfăcu părul, scoţând una câte una agrafele care i-l ţineau ridicat în creştetul capului, şi când în sfârşit o scoase pe ultima, soarele parcă năvălise în încăpere.

– Şi Chloé, ea nu i-a cerut niciodată nimic?

– Hmmm... N-ai vrea tu să-i zici la revedere lui „Valentin" şi lui Alex şi să te ocupi de mine?

– Aşteaptă. Ea n-a vrut niciodată să trăiască cu el, să aibă o legătură mai... constructivă?

– Nu. Ba da. La început, în al doilea an, cred. Dar el era încă speriat de gândul de a-şi împărţi într-adevăr viaţa cu cineva şi în loc să-i explice simplu motivele acestor temeri, a reacţionat mai degrabă violent şi ea a plecat trântind uşa şi făcându-l iresponsabil. Pentru moment, el îşi spusese că-i mai bine aşa, dar chiar a doua zi a început să se învârtă ca un leu în cuşcă. După două săptămâni, era nebun de-a binelea. Am fost obligat să-i iau cu mine pe amândoi la o petrecere unde eram invitat.

– Povesteşte-mi.

– Pe măsură ce petrecerea se desfăşura, el devenea din ce în ce mai febril – febrilitate cauzată pe de o parte de bucuria de a o revedea, pe de alta de explicaţiile pe care ar fi fost obligat să i le dea. Când a sosit Chloé, l-a privit drept în ochi, apoi a venit direct la mine. El rămăsese încremenit, la cinci metri de noi. Ea m-a întrebat doar atât: „Crezi că el mă iubeşte?" I-am răspuns afirmativ cu toată convingerea pentru că aşa era, el o iubea ca un nebun, dar nu reuşea deloc să-şi depăşească problema cu „libertatea". Am vrut să-i explic toate astea pentru ca să-i ajut pe amândoi, dar ea nu mi-a lăsat timp. S-a plantat în faţa lui, el i-a întins o mână fără să ştie dacă ea o să-l muşte sau o să-i arunce una din frazele ei usturătoare. Ea însă şi-a pus doar palma pe obrazul lui, şi atunci el a sărutat-o.

– Şi?

– Şi ce? Presupun că după aceea s-au dus acasă şi au petrecut o noapte nebună împăcându-se. De altfel, ar trebui şi noi să facem la fel.

Acum îi deschidea fermoarul rochiei. Prima dintre plăcerile dragostei este să-ți dezbraci pe îndelete amanta, își zicea el. Dar când ea este așezată în fața unui calculator, asta își cam pierde puțin farmecul.

– Așteaptă. Și ea ce-a făcut? I-a pus vreo întrebare în legătură cu reacția lui? Și-a reînnoit întrebarea în legătură cu reacția lui? Și-a reînnoit cererea de a locui împreună?

– Nu. N-a zis și n-a făcut nimic în acest sens.

– Nici în zilele următoare?

– Nu.

– Niciodată?

– Niciodată.

– Aștepta ca el să se hotărască?

– N". N-aștepta asta. Nu cred.

– Atunci ce aștepta?

– Nimic. Trebuie să se fi hotărât să trăiască această aventură așa cum era ea, fără să-și pună întrebări, fără să spere că va fi altfel, fără să investească nimic în viitor. Toate clipele pe care le petreceau împreună erau sinonime cu fericirea, așa că le trăiau cu intensitate, fără să le pese încotro mergeau, nici măcar dacă mergeau undeva. Ea trebuie să-și fi spus că va trăi astfel până ce într-o zi va resimți într-adevăr nevoia ca lucrurile să se schimbe, și că atunci, ori își vor împărți viața, ori se vor despărți.

Marion vru să-i mai pună câteva întrebări, dar văzându-l că nu mai era dispus să-i răspundă, înregistră ceea ce bătuse, apoi plecă de la calculator fără nici un regret, pentru că nopțile erau oricum mult mai înflăcărate cu Marc decât cu „Valentin".

CAPITOLUL XIV

– Bunica a avut un accident! E îngrozitor! Trebuie neapărat să mă duc s-o văd.

Ea, care era de obicei atât de tare, părea speriată, de parcă lumea s-ar fi prăbuşit.

*
* *

Când fusese oare? Alex îşi amintea perfect privirea pe care i-o aruncase când spusese asta; era un amestec de nedumerire, de teamă, de durere, cea a unui copil căruia îi anunţi o catastrofă pe care n-o înţelege, dar îi simte gravitatea. Întotdeauna îl uimea privirea asta de fetiţă pe care o avea uneori, pentru că avea o asemenea forţă de caracter încât părea de neconceput că ar fi putut s-o doboare ceva, şi mai ales nu faptul că bunica ei îşi rupsese piciorul.

*
* *

Dar când se întâmplase, totuşi? El întinsese pe balcon un şezlong ca să savureze ultimele raze de soare ale după-amiezii. Parisul se desfăşura la picioarele sale, prin aerul umed urca până la el rumoarea străzii, cu patru etaje mai jos. Acum nu mai încerca nici măcar să nu se mai gândească. Mai ales de când îi povestea lui Marion. Spera doar că după ce va fi povestit totul, când va fi scos din el toate amintirile şi le va fi pus în mâinile lui Marion şi în memoria lui „Valentin", îşi va găsi în sfârşit liniştea sufletească.

Pe balconul de alături, se auzi mieunând o pisică. Bătrânica, stăpâna ei, îi aduse imediat mâncarea și stătu la taclale vreun sfert de oră cu animalul, care, firește, nu înțelegea nimic și nici nu-i păsa, ocupat fiind cu golirea farfurioarei. Era un cotoi superb, cu blana lucioasă și neagră, cu o pată mică albă pe bot. Biata bătrânică încerca în zadar să-i atragă atenția mângâindu-l pe spate, dar el abia catadicsi să ridice puțin capul. După ce termină de mâncat, îi aruncă o privire, apoi plecă de pe balcon cu mersul lui nonșalant. Ea îi făcu un semn discret cu mâna și luă farfuria goală în casă.

*
* *

Bunica lui Chloé îi semăna, doar că era mai puțin ramolită. Acum amintirile îi apăreau foarte clare. Cursurile începuseră chiar în dimineața aceea, după vacanța din februarie petrecută împreună la munte. Chloé își luase o mașină în ianuarie, și brusc, plecaseră cu ea la munte. Dar cei șase sute de kilometri, la întoarcere, fuseseră greu de parcurs: vremea era îngrozitoare, cu o ceață mai mult decât „londoneză", cu niște rafale de vânt care te obligau să te cramponezi de volan, cu privirea țintă la drum, toată noaptea.

Ajunși la Paris, el abia avu timp să fugă la facultate unde îl înlocuia pe un profesor bolnav. Ziua fusese dură și nu se așteptase la o corvoadă suplimentară când se întoarse seara acasă. Dar când, pe la șapte, apăru Chloé, teribil de descumpănită, el se hotărî s-o însoțească deși se jurase că n-o să mai conducă prea curând o mașină.

Chloé era la fel de obosită ca și el. Cum ea mai și plânsese, ochii îi păreau ascunși după un voal roșiatic. Suspina, cu genunchii sub bărbie, cu privirea pierdută în gol în noaptea ce se lăsase, în timp ce el se lupta cu

nenorocita asta de furtună. Bietul Renault-5, cu cei şase sute de kilometri din ajun în roţi, dădea maximum ce putea, dar el simţea că maşina era la capătul puterilor şi că cei două sute de kilometri suplimentari ar fi făcut-o poate să-şi dea sufletul.

Din când în când, arunca o privire spre Chloé, întrebându-se dacă era aceeaşi femeie de douăzeci şi şapte de ani, înfloritoare şi activă, în plină ascensiune profesională, cu care el tocmai petrecuse o săptămână de vacanţă. Nu înţelegea de ce era în starea asta pentru un accident grav, de acord, dar nu dramatic. Poate că ea nu era vulnerabilă decât un sfert de secundă pe an şi că vestea cea rea sosise tocmai în această clipă...

Încetă să mai caute să înţeleagă pentru că un camion tocmai apăruse de nu se ştie unde, fiind cât pe ce să se pupe bot în bot cu Renault-ul.

– Fir-ar să fie de ceaţă nenorocită!

Se concentră asupra drumului, cu ochii gata să-i iasă din cap. Pe deasupra, îi mai era şi somn. Mai aveau aproximativ o oră de mers dar i se părea un secol iar Chloé nu era deloc într-o dispoziţie care să-l împiedicc să adoarmă.

– Nu mi-ai vorbit niciodată despre ea, şi n-am văzut-o decât o dată, la Crăciunul de anul trecut. Ce-ar fi să-mi mai povesteşti câte ceva ca s-o cunosc mai bine, zise el.

Ea îşi întoarse ochii înroşiţi de plâns înspre el, îi închise o clipă, apoi începu să vorbească, cu vocea uşor răguşită:

– După ce tatăl meu a murit, ne-am trezit atât de singure, ea, eu şi cu mama, încât ne-am hotărât să locuim împreună. De fapt, Caroline era obişnuită să fie singură, de când rămăsese văduvă, dar moartea fiului ei a fost un şoc teribil. În ceea ce mă priveşte, mergeam pe şaptesprezece ani şi, sigură pe filosofia mea, încercam să suport şocul. Şi apoi, peste câteva luni, urma să vin la Paris la o

școală de fotografie. Așa că mama era cea pe care trebuia s-o consolăm mai mult.

– Nu mi-ai spus niciodată cum a murit el.

– Un accident stupid, la un spectacol. Juca în „Machbeth", la Montpellier și la sfârșit, luptându-se cu Macduff, a alunecat și s-a înțepat în spada actorului. Luminile fiind foarte slabe în acel moment al piesei, nimeni n-a văzut nimic înainte să cadă cortina, și abia atunci au observat că el nu se ridică să salute. Se pare că spectatorii care ajunseseră deja în hol; când au aflat, s-au întors în sală la locurile lor, și au rămas în picioare, nemișcați, într-o tăcere absolută, timp de cinci minute.

– Frumos omagiu.

– Da. De altfel, singurul care i s-a acordat. Vezi tu, cred că eu am acceptat mai ușor moartea lui pentru că s-a produs în acest fel, în acel loc. Dar mama... Ea fusese întotdeauna o femeie energică, foarte eficace, având totdeauna lucrurile sub control. Din fericire, pentru că dacă ar fi fost să-l ascultăm pe tata, n-am fi făcut niciodată nimic. Dar când el a murit, ceva în ea s-a frânt. La începutul anului școlar, cum eu ezitam să vin la Paris, Caroline, care a avut întotdeauna o tărie formidabilă, m-a îndemnat din toate puterile să plec spunându-mi să nu-mi fac griji că ea o va pune pe mama pe picioare. Sunt convinsă că a făcut totul în acest sens, și că nici eu n-aș fi făcut mai bine, dar mama nu a suportat lipsa lui și l-a urmat pe tata după șase luni, la începutul lunii martie.

– Și tu?

– Eu eram terminată. Nu mă puteam împiedica să nu mă învinovățesc, și brusc, n-am mai vrut să mă întorc la școală, convinsă că am pus viitorul meu înaintea nevoii de a o ajuta pe mama. Am stat două luni în casa ei, plângând continuu, practic nemâncând nimic, și fără să ies deloc în lume. Am impresia acum că nici Caroline nu era mai bine.

Ne-am fi putut sfârşi viețile astfel, la foc mic, lăsându-ne să alunecăm în disperare... Ne întâlneam din când în când prin casă, ca nişte fantome, târându-ne greutatea mişcărilor noastre ca pe nişte ghiulele. Îți jur că ne tâmpeam pe zi ce trece... Primăvara a venit târziu în anul acela, dar într-o zi din luna mai, totuşi a venit. Caroline a fost cea care a văzut-o. A deschis ferestrele şi jaluzelele trase de două luni. M-a târât până la baie, m-a spălat, mi-a tuns părul, m-a obligat să mă îmbrac, apoi m-a dus la cimitir. În faţa celor două morminte alăturate ale părinților mei, mi-a zis: „Priveşte-i! Crezi că ei te-au crescut până acum pentru ca tu să pieri o dată cu ei? Asta te-au învățat? Aşa ți-au arătat ei că e viața?" Iar eu plângeam de nu mai puteam spunând că nu, bineînțeles că nu, dar că acum ei erau morți. Atunci ea a țipat, şi aia a fost singura dată când am văzut-o furioasă. „Asta nu-i vina lor, nu pot face nimic. Nici chiar mama ta. Ei au fost legați pe viață, şi este normal să fie şi după moarte. Puțini oameni au norocul să se iubească aşa cum s-au iubit ei. Dacă n-ai fi plecat la Paris, cu siguranță că mama ta ar fi ezitat probabil să-l întâlnească pe tatăl tău, dar să nu crezi cumva că ar fi fost fericită. Nu ai dreptul, Chloé, să fii supărată pe ei că au murit, şi să te autodistrugi aşa cum faci de două luni încoace; este ca şi cum le-ai adresa un reproş permanent". După aceea, s-a calmat, apoi a adăugat încetişor, cu o voce slabă: „În ceea ce mă priveşte, sper ca ei să nu mă blesteme că mi-a trebuit atâta timp ca să înțeleg asta".

*

* *

De acum, începuse să ningă de-a binelea. Nu mai vedeai nimic la jumătate de metru dar Chloé părea să se simtă mai bine. El se hotărâse să facă un scurt popas; o cafea le-ar face amândurora foarte bine.

Cafeneaua era zgomotoasă și plină de fum, dar înăuntru era cald și bine, și oricum nu-și vor petrece noaptea aici. Chloé era mai albă decât zăpada care continua să cadă neîncetat. Comandară și două sandvișuri cu jambon, ca să-și mai umple un pic stomacul având în vedere că el nu mâncase nimic din ajun. Încerca să facă pe măscăriciul, ca să-i mai ridice moralul, spunându-i să nu-și facă prea multe griji pentru că în mod sigur Caroline este mai puternică decât credea ea, și că n-o s-o doare o banală fractură, ci poate că doar va țopăi mai încet decât înainte. Dar nu era nimic de făcut, ea hotărâse să nu mai zâmbească. Privirea îi era de o fixitate ce ar fi făcut geloasă și o statuie și nu era sigur dacă ea auzea un singur cuvânt din șuvoiul pe care el îl revărsa de mai bine de un sfert de oră, nu era sigur că ea știa măcar unde se află. O simțea afundându-se în mlaștini necunoscute lui, fără să se străduiască să nu se scufunde. Începu să gândească în viteză ca să afle ce are de făcut, ce reacție ar trebui să aibă, și exact înainte ca ea să nu dispară complet în nisipurile mișcătoare, îi puse mâinile pe umeri, o scutură ușor dar cu fermitate și-i spuse:

– Chloé, frumoasa mea, ce se întâmplă? În ce prăpastie te lași să aluneci? Nu-mi vine să cred că, o fată ca tine, poate să cedeze astfel.

– Tu nu înțelegi! S-a întâmplat când eram acolo. La fel ca mama...

Nu, într-adevăr, el nu înțelegea, și nu vedea nici o legătură. Ea începuse să plângă iar, și pe masă începuseră să se formeze deja mici lacuri de lacrimi. Vreo doi-trei șoferi îi pândeau cu coada ochiului; el începuse să se cam satureze de povestea asta, și dacă ea nu voia să-i explice, el n-avea cum s-o ajute. Se pregătea să-i spună: „Hai, frumoasa mea, pornim la drum?“, când ea începu să vorbească printre suspine, destul de repede:

– Când mama s-a înecat, eu am aflat abia peste trei zile pentru că dormeam la un tip pe care-l cunoscusem de vreo săptămână abia, şi pe care nici nu mai ştiu cum îl chema şi cum arăta. Încă un pic, şi ajungeam doar la înmormântare... Vecinii Carolinei mi-au lăsat patru zile la rând mesaje pe robot. Când eu am sunat în sfârşit adineauri, am aflat că ea ieşise din spital azi dimineaţă. Nu m-am dus nici măcar s-o văd la spital! Trebuie să fi fost atât de singură! Pentru că singura persoană din familie care i-a mai rămas, era în timpul ăsta plecată în vacanţă.

– Dar, draga mea, n-aveai de unde să ştii. Şi sunt sigur că nu-i supărată pe tine. În fine, este ridicol să fii într-o asemenea stare pentru...

Ea nu-i lăsă timp să termine.

– Nu înţelegi nimic! De două ori în viaţa mea au avut nevoie de mine, doar două persoane au avut nevoie de mine şi eu n-am fost acolo! Ţi se pare asta ridicol?

Dacă n-ar fi fost atâta lume în jur, el s-ar fi aruncat la picioarele ei, ca un cavaler în faţa domniţei sale, şi era minimum ce-ar fi putut face ca să înţeleagă şi ea. Dar cu toţi oamenii ăştia din jurul lor, el nu îndrăzni să facă nici un gest patetic. Rămase deci aşezat, îi cuprinse mâinile într-ale lui şi o obligă să-l privească.

– Chloé, am nevoie de tine.

Ea întoarse capul, deloc convinsă. El îi readuse uşor faţa înspre el, îşi cufundă din nou privirea în ochii ei de cer înstelat, îşi adună toată sinceritatea de care era în stare şi îi spuse din nou:

– Am nevoie de tine. Crede-mă. Fără tine, nu mai sunt om, nu mai pot respira, nu mai văd nimic, nu mai aud nimic, sunt ca un bebeluş sau ca un boşorog. Faptul că tu eşti lângă mine dă un sens vieţii mele.

Trebuia să-l creadă. Mai întâi pentru că era adevărat, şi de asemenea pentru că nu ştia dacă va mai avea

vreodată curajul să-i spună asta. Dumnezeule, dar ea ce-o fi crezând? Că lui nu-i păsa, că de șapte ani erau împreună doar așa, degeaba? Nu vedea că el nu se putea lipsi de ea, că de fiecare dată când încercase, nu reușise? În seara aceea, fusese cât pe-aci s-o ceară în căsătorie. Să-i spună că vor locui împreună, că nu se vor mai despărți niciodată, că vor face un copil, sau doi, sau trei. Dar nu îndrăznise. Dacă în clipa aceea ea i-ar fi spus din nou: „Mi-ar plăcea să locuiesc cu tine", de data asta el ar fi spus da. Și fără îndoială că n-ar fi regretat. Dar nici ea nici el nu abordaseră acest subiect, cufundați prea adânc în conversația lor, și porniră spre mașină.

De data asta se așeză ea la volan, cu părul ei de aur plin de fulgi de zăpadă. Aparent era mai relaxată, și fără să-și dea seama, după vreo trei kilometri el adormi pentru a nu se mai trezi decât în fața porții Carolinei.

*
* *

Noaptea începuse să-l învăluie. Trebuie să fi trecut trei ore de când stătea pe balcon. Pisica se întorsese dar bătrâna trebuie să se fi culcat, pentru că nu mai apăru. Așezată la capătul balustradei, îl pândea pe Alex, nemișcată și tăcută.

– Ți-e foame? o întrebă Alex.

Pisica ciuli urechea. Alex o auzea acum urcând. Se ridică, privi orașul luminat, apoi intră în apartament ducându-se la bucătărie. Deschise o cutie de pateu și una de bere. Nu mai avea pâine dar îi rămăseseră câțiva biscuiți. Înainte să se întoarcă pe balcon, luă două farfurii, un cuțit și sticla de lapte.

– Pateul îl împărțim pe din două, iar eu beau berea și tu laptele. E bine așa?

Se ridică să se ducă să pună muzică. Ce i-o fi plăcând pisicii ăsteia? Bach sau „U2"? Lui îi plăceau amândouă, dar astă-seară prefera să asculte Bach şi „Suitele" lui, i se păreau mai potrivite pentru o frumoasă seară înstelată ca asta. Era o vară frumoasă. Poate un pic cam călduroasă, dar n-o să se plângă acum după tot ce îndurară iarna asta.

– Al naibii de bun pateul ăsta, nu ţi se pare? Păcat că n-avea pâine, ar fi o bunătate, o fericire.

Cotoiul avea dreptate să nu răspundă la prostiile lui, pentru că dacă încerca să-l facă să creadă că era fericit, nici pe el nu l-ar putea înşela. Se înşela singur.

În adâncul sufletului lui se luptau două dorinţe, şi nu-l amuza deloc să facă pe arbitrul. Lăsa se se desfăşoare totul de la sine, aşteptând sfârşitul pentru a afla rezultatul. Fie îi telefona lui Marc să vină să guste împreună cu el dintr-un vin formidabil de care avea din belşug. Fie rămânea aşezat pe balcon, lăsându-şi sufletul, bietul lui suflet sfâşiat, să rătăcească prin meandrele memoriei, să-şi pună mereu filmul amintirilor, în culori şi în stereo, pe ecran mare, panoramic. Ştia foarte bine, doar asta era meseria lui, pe ce drum alunecos era pe cale s-o ia. Crezuse că, depăşindu-şi amintirile în faţa lui Marion, privindu-le drept în ochi ca pe nişte lighioane răufăcătoare cum erau, va scăpa odată pentru totdeauna de ele. Dar, dimpotrivă, ele îl făcuseră prizonierul lor, se lăsase fermecat de ele şi se cufunda din ce în ce mai adânc în braţele lor himerice, crezând că va găsi o fericire care nu era decât iluzorie. Erau ca un drog pe care-l consuma acum aproape constant şi îşi dorea din ce în ce mai puţin să revină la realitate. De cinci ani încoace, de când n-o mai văzuse pe Chloé, îşi interzisese să nu mai gândească la cei zece ani petrecuţi alături de ea şi de fiecare dată când la orizont apărea umbra unei amintiri, o alungase cu violenţă.

Dar el era în măsură să știe că refularea nu aducea deloc liniștea sufletească. Nu se dusese să-și facă o psihanaliză pentru că știa că nu și-ar putea spune povestea în fața unui psihoterapeut care l-ar fi lăsat să vorbească – din obligație profesională – dar nu l-ar asculta pentru că și-ar da seama că problema nu venea din ceea ce se petrecuse în acei zece ani. Ar fi putut trăi așa până la sfârșitul zilelor sale din moment ce nu-și dădea seama că trăiește doar pe jumătate, din moment ce nu vedea că trece pe lângă o mulțime de lucruri.

Nu, problema survenise după acel deceniu, și chiar după șocul provocat de dispariția lui Chloé. Acești ani, da, l-ar fi interesat pe psihoterapeut. Și cei ai copilăriei lui, firește. El însă voia să lase să se reverse amintirile despre Chloé, să-și deschidă memoria ca să poată ieși din ea imaginile și senzațiile care-l țineau legat de trecut; cu slaba speranță că după aceea ele vor fi mai atenuate, mai slabe.

*
* *

Într-o seară, în fața unei sticle de vin bun, îi vorbise lui Marc. Băuseră cam mult de la începutul serii, iar Marc era cel mai bun prieten al lui. Ambianța liniștită și caldă care-i învăluia îl îndemnase la confidențe; în plus, cum amândoi erau cam piliți, nu exista nici un pericol de consecințe.

– Dacă ai nevoie de un pretext pentru a-ți explora memoria, n-ai decât să-ți scrii povestea, zisese Marc. În felul acesta pe deasupra, chiar dacă n-o să-ți vindeci angoasele, măcar vei face poate un best-seller.

– Da, e o idee, răspunsese el, dar n-aș putea s-o fac niciodată. Singur n-aș putea niciodată.

– Ia stai, poate am eu soluția. Cu atât mai mult cu cât este o drăguță, va fi o plăcere pentru tine. O să-i poți

mulțumi lui „nenea Marc" pentru că o să-ți fac un cadou de aur.

*
* *

Și Marion apăruse, ascultându-l cu atenție, obligându-l chiar să scotocească mai profund în amintirile lui, aducând în plus și o rază de soare în viața lui devenită ternă și rece de când Soarele său plecase. Dar tot nu era mai bine. Chiar dacă avea mintea mai liniștită pentru că nu mai era obligat să-și bată capul ca să nu se mai gândească la anii trecuți, cu toate astea nu se simțea ușurat. Și mai ales, se întreba ce-o să se întâmple după ce va povesti totul.

*
* *

Scoase un țipăt și tresări, și fu cât pe-aci să-și rupă gâtul căzând cu scaunul. Pisica, cuprinsă de o bruscă tandrețe, îi sărise pe genunchi, trezindu-l din gândurile lui. Acum pantalonii și cămașa erau ude leoarcă de bere. Se duse să facă duș, apoi se culcă.

CAPITOLUL XV

Se răcorise dintr-o dată. Acum, chiar dacă temperatura rămânea ridicată, reuşeai totuşi să respiri. Parizienii nu se întorseseră încă toţi, dar se simţea deja apropierea începerii şcolii şi sfârşitul verii. Se anunţase o toamnă frumoasă urmată de o iarnă aspră.

*
* *

Alex o aştepta pe Marion. Aproape că terminase de povestit aventura lui cu Chloé, şi de retrăit acei zece ani, lună de lună; avea impresia că îmbătrânise cu un secol.

Marion sosi cu o sticlă de vin şi cu eternul ei zâmbet.

– Trebuie pus la rece. Va fi tocmai bun după ce vom termina de lucrat.

Aşa cum îi era obiceiul, gesticula în toate sensurile, se duse în bucătărie să pună sticla în frigider, se întoarse în salon, se aşeză, se ridică iar ca să se uite pe fereastră, veni iar în bucătărie să facă o cafea, reapărea în salon, examinând încăperea de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară, asta parcă-i mai dădea puţin oxigen. Şi apoi era o adevărată plăcere s-o vadă plimbându-se prin tot apartamentul cu părul ei ca o lumină aurie şi cu fustiţa care abia îi acoperea partea de sus a coapselor ei de lăcustă.

– Păi, ce-i cu tine, nu prea pari în formă? zise ea după un timp.

Se întorcea de la bucătărie cu cafeaua şi cu ceştile. El o ajută să pună toate astea pe măsuţă şi-i răspunse că nu, n-are nimic, totul e-n regulă.

– Eşti sigur?

– Daa... Mă simt bătrân, atâta tot.

– Asta pentru că nu te mişti destul.

– Crezi?

– Da.

Ea aprinse atunci o ţigară înainte să adauge:

– Sau atunci, poate pentru că eşti într-adevăr bătrân.

– Tu, tu eşti o adevărată campioană la ridicatul moralului!

– Privilegiul tinereţii este de a-şi mai putea bate joc de bătrâneţe.

– Asta-i fraza filozofică a zilei?

– Nu, ăsta-i adevărul.

– Adevărul, vezi tu...

El făcu un gest vag cu mâna.

– Da, este ca libertatea, este o noţiune cu definiţie variabilă, îi replică ea.

Ce ticăloasă mică! Nu pierdea niciodată vreo ocazie să-l ia în zeflemea asupra acestui subiect, mai ales de când, într-o zi, el o aprobase.

– Astăzi eşti o adevărată filozoafă. L-ai mai văzut pe Marc în ultima vreme?

Marion izbucni în râs cum numai ea ştia să o facă.

– Da, dar nu vorbim deloc despre filozofie. Bun, acum îi dăm drumul?

Apăsă pe butonul „Record" şi aşteptă ca el să se hotărască să vorbească. Alex însă se simţea obosit. Nu reuşea să gândească limpede, totul i se părea în ceaţă, amesteca datele şi locurile. Îşi petrecea fiecare secundă a

fiecăreia din zilele sale rememorându-şi această perioadă, şi simţea nevoia să se mai gândească şi la altceva, dar era imposibil. În permanenţă, chiar şi când Marion nu venea, orice ar fi făcut, se gândea numai acolo. Asta îl epuiza, dar nu ştia ce să facă pentru a-şi concentra mintea asupra altor lucruri.

*
* *

Marion opri magnetofonul apoi îl privi pe Alex drept în ochi timp de mai bine de un minut. El se simţea ca un băieţel care urma să fie certat de mama lui şi nu se clintea. Până la urmă, ea se ridică după ce-şi aprinse o ţigară, se duse în bucătărie şi aduse sticla şi două pahare.

– Bine, azi nu merge, îi zise ea. Aşa că nu-i cazul să mai insistăm.

El privea, buimăcit, pe fereastră. Se simţea jalnic; dacă cineva i-ar fi spus în clipa asta că este un nenorocit, l-ar fi îmbrăţişat. Marion continua să-l privească insistent. Se întreba probabil la ce s-o fi gândind el.

– Nu ştiu la ce te gândeşti, zise ea, dar sunt sigură că nu-i ceva roz. Deschizi odată sticla asta sau stăm doar s-o admirăm?

El făcu un efort supraomenesc ca să revină cu picioarele pe pământ. Marion îi întinse sticla. El i-o luă din mâini în vreme ce ea punea muzică. Se feri să-l pună pe Duke Ellington şi optă pentru Miles Davis.

*
* *

Marion abia se mai ţinea pe picioare, şi nici Alex nu era mai bine. Terminaseră vinul în timp ce Alex îi povestea peripeţiile lui şi ale lui Marc pe când erau în

liceu. După aceea, coborâseră amândoi în pivniță ca să mai aleagă o sticlă de vin. Pe ea o dureau fălcile de atâta râs, dar se întreba dacă va mai reuși să se întoarcă acasă. Deocamdată va încerca totuși să ajungă până la baie fără să-și rupă gâtul. Asta era o adevărată performanță.

Alex nu încercă nimic imposibil și rămase așezat în fotoliul lui, privind-o cum pleacă. Ambianța era plăcută, moralul îi mai crescuse, nu mai avea nici o pretenție. Ce și-ar fi putut dori mai mult după aceste luni posomorâte și încețoșate decât să-și petreacă o seară cu un vin bun și cu o fată care râde timpul? Ce poate fi mai bun pe lume după ce ai trăit niște ani lugubri?

Înainte să iasă din baie, Marion își băgă capul sub apă ca să-și mai limpezească gândurile. Când se întoarse în salon, se împiedică de piciorul canapelei și Alex abia apucă s-o prindă de braț, ferind-o astfel să-și spargă capul de parchet. Brusc, se trezi aproape așezată pe genunchii lui, fără ca nici unul dintre ei să aibă timp să înțeleagă. Rămaseră o veșnicie privindu-se, uimiți și amuzați în același timp, apoi încetișor, el îi apropie chipul de al lui și îi sărută buzele fierbinți și dulci. Ea ar fi vrut să se lase purtată de vârtejul care o învăluise, de brațele lui care o înlănțuiseră atât de puternic încât abia de mai putea să respire.

Se îndepărtă însă de el, buimăcită și cu sufletul la gură. Poate că era o prostie să-și spună că nu trebuia s-o facă, dar știa că mâine ar regreta, că n-ar mai îndrăzni să se privească, nici să-și vorbească liber, că între ei s-ar instala o stânjeneală pentru că acum se cunoșteau prea bine pentru a petrece o unică noapte împreună. Dar ea nici nu dorea să petreacă mai multe, pentru că asta era imposibil, fără să știe prea bine de ce. Poate pentru că fantoma lui Chloé o speria.

Nu fu nevoie să-şi spună nimic, Alex gândea acelaşi lucru ca ea dar dintr-o dată, nu mai ştiură ce să facă, nici unul nici altul, şi rămaseră să se privească fără să se mişte. După o vreme, ea se ridică şi el îi spuse că dacă nu se simţea în stare să se întoarcă acasă, putea să doarmă pe canapea, nu-l deranja cu nimic. Fu cât pe-aci să adauge că putea să aibă încredere în el dar i se păru că ar fi inutil să-i spună.

CAPITOLUL XVI

– Nu înțeleg.

Întinsă pe burtă de-a latul patului răscolit, Marion încerca să ajungă la țigări, fără să trebuiască să se ridice. Curând se va face ziuă, lumina începuse să umple încăperea; ea observă că jaluzelele nu erau trase.

– Ce nu înțelegi? zise Marc.

Până la urmă ea se ridică pentru că, într-adevăr, țigările erau prea departe și profită să tragă și jaluzelele. Marc o privea, mică silfidă a orașelor, cu părul lung ca de vrăjitoare. O dori din nou, dar știa că nu era cazul să încerce ceva acum când ea se pornise să vorbească despre o chestie pe care n-o înțelegea și n-o să tacă până n-o s-o înțeleagă. Se întoarse în pat, cu țigara în mână.

– Ai zice că el nu vrea să încheie odată povestea asta. De fiecare dată când ne apropiem prea mult de sfârșit, găsește iar ceva ce a uitat să-mi spună, și ne întoarcem din nou cu ani în urmă.

– E normal.

– De ce?

– Pentru că știe că atunci când veți fi gata, n-o să mai aibă imensa bucurie de a te vedea.

Ea îi aruncă perna în cap.

– Ești un tâmpit!

– Micul meu geniu și-o fi pierdut ceva din superinteligența lui? Chiar nu înțelegi de ce?

– Să zicem că nu m-aș aventura să fiu sigură de explicația pe care am găsit-o.

– Așa-mi spuneam și eu.

Adeseori, ea îi cerea unele explicații doar pentru a-și confirma ceea ce știa deja. El vru să se amuze păcălind-o câteva clipe, dar se răzgândi pentru că, cu cât va obține mai repede răspunsul la întrebarea ei, cu atât mai repede va înceta să mai analizeze. Îi dădu așadar explicația la care se gândise el și evident că era aceeași cu cea la care se gândise și ea. Era însă limpede că nici ea nu părea să dorească să se termine.

– Vezi tu, îi zise ea, lucrurile care se termină sunt un pic asemeni celor care abia încep, și până la urmă este puțin cam înspăimântător.

– Ce-ai de gând să faci după aceea?

– Drept să-ți spun, nu știu.

– Abandonezi definitiv facultatea?

– Da.

– Dar ca să faci ce?

– Nu știu.

– Ce-ai avea chef să faci?

– Nu știu, Marc, nu știu.

Dintr-o dată, pe obrajii ei se rostogoliră lacrimi grele, dar ea rămânea nemișcată, așezată pe pat, cu privirea foarte departe în fața ei. Marc o cuprinse în brațe și ea începu să plângă de-a binelea tremurând din cap până-n picioare.

– Ce-ai pățit, păpușico? Ce nu e-n regulă?

– Nu știu. Este ceva în neregulă în viața mea, ceva ce-mi lipsește, ceva ce n-am avut niciodată, ceva ce nici nu cunosc, dar care îmi lipsește. Și iată că tocmai scriu povestea unui tip care a avut parte de acest lucru, care n-avea decât să întindă mâna ca să-l poată atinge și să-l păstreze, și care a trecut, prostește, pe alături.

– Mai întâi, nu mi se pare că-i atât de dramatic faptul că tu... nu cunoşti încă asta, cum zici tu. N-ai decât optsprezece ani, o să ţi se întâmple şi ţie peste câţiva ani, şi cu siguranţă că de mai multe ori decât ai vrea tu. Şi atunci, ai să vezi că dragostea nu-i chiar atât de roz.

– Păi tocmai din cauza asta n-o să mi se întâmple niciodată. Eu, eu vreau ca dragostea să fie roz, întotdeauna, altfel este zadarnică. Şi de aceea eu nu voi iubi niciodată pe nimeni. Eu vreau să iubesc pe cineva pe deplin, şi care mă va iubi pe deplin, care mi-ar dărui totul, nu doar firimituri şi restul „mai vedem noi". Şi, vezi tu, asta este imposibil. Aşa că, este destul de deprimantă constatarea asta. Dar într-o zi, priveşti în jurul tău şi observi că au existat un băiat şi o fată care s-au iubit aşa, dar care şi-au permis să treacă pe alături unul de altul. Şi se mai spune că eu sunt prea orgolioasă. Dar ăştia doi atunci, cum au fost?

– Mica mea Antigonă care ar vrea totul, imediat, şi să fie la fel de frumos ca atunci când era mică!

Ea se retrase, aruncându-i săgeţi cu privirea.

– Nu, nu râd de tine, zise el, dar recunoaşte că îi semeni puţin. Este un rol frumos, dar este un rol de teatru. În viaţă, nu-ţi poţi permite aşa ceva, pentru că în viaţă, ai rareori un cadavru la îndemână peste care poţi să pui puţin pământ ca după aceea să nu mai ai de spus decât „nu" şi să mori.

El o duse în braţe până la baie, şi o puse în faţa oglinzii. Îi trecu un pic de apă peste faţă cu palma încetişor, ca şi cum ar fi şters aripile unui fluture. Ea rămăsese cu privirea plecată spre chiuvetă. Marc, lipit de spatele ei, îi prinse chipul în mâini şi i-l ridică. Ea se văzu în oglindă şi, în spatele lui, vedea etajera cu prosoape, cu şampoane, creme, rujul de buze. El îşi puse buzele chiar lângă urechea ei şi îi şopti:

– Privește-te, profită, peste câțiva ani va fi prea târziu. Aici, acolo, în colțul ochilor, vor apărea mici riduri care se vor forma o dată cu râsul, dar și cu lacrimile și oboseala. Iar aici sus, pe fruntea ta, atât de netedă acum, vor apărea toate grijile, toate suferințele, toate întrebările adunate zi de zi. Și în părul tău, printre reflexele roșiatice, vor apărea fire albe, un pic argintii. Dar nu asta-i cel mai rău, cel mai grav lucru. Nu... În ochii tăi – care-și vor păstra această culoare nedefinită, fii sigură – nu vor mai exista flăcări, nu va mai exista licărirea tinereții, a speranței, a siguranței că ai toată viața în fața ta. Este normal să-ți dorești ce-i mai bun și viitorul încă îți șade la picioare ca să-ți spui că e inaccesibil.

El se mai opri câteva secunde mângâindu-i părul, apoi adăugă:

– N-a fost orgoliu, Marion, a fost o prostie.

CAPITOLUL XVII

– Urma să împlinesc treizeci de ani peste o săptămână.

Ajunseseră în sfârșit la capătul poveștii și atacau ultimul episod. Marion putuse să scrie, atunci când nu se vedeau, toate capitolele, de la început, aproape până la sfârșit. Evident, era doar o primă formă, dar va avea timp după aceea să finiseze totul. Știa ce efort costisitor depunea Alex ca să-i poată povesti cum se terminase, și ea spera că n-o să clacheze tocmai acum când ajunseseră la mal.

– Știi, e greu când treci de treizeci de ani, în fine, este ca o etapă, ca atunci când ajungi la douăzeci de ani. Numai că la douăzeci de ani, mai ai încă toată viața în fața ta, pe când la treizeci, ai o bucată din ea în urma ta, care te obligă să te întorci și să tragi niște concluzii. Înțelegi?

Absolut. Ea înțelegea perfect. Aștepta urmarea. De un sfert de oră, el își făcea propria pledoarie, de parcă era în fața unui tribunal, de parcă ar fi vrut să se apere de judecata pe care ea i-o va face după ce-i va povesti sfârșitul. Era cam ridicol, pe de o parte, pentru că ea oricum știuse de la început sfârșitul poveștii – Marc i-l spusese – și, pe de altă parte, se va feri să-i spună cu adevărat ce gândește. Cel puțin nu astăzi, nu în starea în care el se afla de o vreme încoace. Părea fragil ca un copil și ea era împărțită între un sentiment de compasiune pentru suferința lui și de dispreț pentru lașitatea lui. Ținea

la Alex, chiar mult, dar ea nu suporta lașitatea, era peste puterile ei, mai ales la cei la care ținea.

Cu toate acestea, cum trebuia să sfârșească mai devreme sau mai târziu, asculta așteptând urmarea.

– Eram deci la începutul lunii mai, acum cinci ani.

El încercă să zâmbească și ea abia se abținu să caște. Având în vedere că el era născut pe 10 mai, era evident că asta se petrecea la începutul lunii mai și, având în vedere că acum avea treizeci și cinci de ani, era evident că se petrecuse acum cinci ani. Marion avea impresia că se află în fața unei mașini vechi care nu vrea să demareze fără să știe dacă ar trebui să o lase la marginea drumului și să continue să meargă pe jos sau dacă trebuia să mai insiste puțin, poate s-o hotărî să pornească.

– De un an de zile, nu ne despărțisem, ca să zic așa, în afară de perioadele în care ea trebuia să plece pe undeva, pentru fotografiile ei. Locuiam tot separat, dar ne vedeam foarte des și n-au existat perioade din acelea sumbre în care eu să doresc să fiu singur.

*
* *

Îi povesti acest ultim an cu atâtea amănunte, încât numai cu astea ar fi putut umple trei cărți. Noroc că ea va mai rezuma și chiar va omite unele pasaje, altfel nu va mai avea loc pentru ceilalți ani. Acum, chiar dacă și-ar întoarce creierul pe dos ca pe o mânecă de pulovăr, el n-o să mai găsească nici un grăunte de amintire pe care să-l arunce pe masă. Așa că, vor trebui să termine.

*
* *

– Eram mai degrabă fericit. Viața se întindea sub picioarele mele ca un covor de gazon fin, fără pietre, fără

buruieni, moale şi mătăsos. Nu mai trudeam prea mult pentru bani, şi ne puteam plăti scurte călătorii-fulger pe nepregătite, sau orice altceva ce ne doream, fără să fim obligaţi să ţinem socoteala. Chloé era din ce în ce mai cunoscută şi solicitată, chiar şi în străinătate; s-a dus chiar şi la New York să lucreze pentru o revistă.

*
* *

Mai rămase o clipă tăcut. Marion era în pragul disperării, dar nu se clintea, de teamă să nu întârzie şi mai mult sfârşitul. Îi făcuse multă plăcere să-l asculte retrăindu-şi povestea de două luni încoace, nici măcar o clipă nu se plictisise, nici un moment n-a dorit ca el s-o scurteze, dar astăzi voia s-o termine, şi într-adevăr simţea că cedează nervos. Fu cât pe-aci să sară la el, să-l scuture din toate puterile şi să-i strige: „Haide, un pic de curaj, ce naiba!" Dar el era atât de dezarmat, purtând parcă pe umeri toată povara lumii, amânând mereu clipa în care ar fi trebuit să se arunce în groapa cu lei, încât ea nu avu curajul să-l îndemne.

Apăsă pe butonul „Stop" şi se duse să facă o cafea. El o urmări cu privirea, o apucă de mână în clipa când trecu pe lângă el şi o făcu să se aşeze la loc. Porni din nou magnetofonul.

– Treizeci de ani de viaţă te obligă să faci un bilanţ. O legătură de zece ani de asemenea. M-am purtat prosteşte, ca un idiot, ca un copil, dar nu din egoism.

Spusese toate astea aproape ţipând, apoi se cufundă din nou în fotoliu. După câteva clipe, reluă, mai încet, ca pentru el. Marion bănui, sau crezu că bănuieşte, că era pentru prima oară de cinci ani încoace că el îşi spunea în sfârşit adevărul, ascuns mult timp în spatele suferinţei lui, că poate pentru prima oară, ştiind că pe ea n-o poate minţi,

urma să-şi recunoască greşeala pe care se făcea de cinci ani că n-o vede.

– Ar fi trebuit s-o cer în căsătorie, puteam să fac cel puţin acest lucru pentru a sărbători cu demnitate cele două aniversări – trei dacă pun la socoteală că şi ea urma să împlinească destul de curând treizeci de ani. Dar concluziile micului meu bilanţ personal nu spuneau asta; ele spuneau: „Atenţie, pericol, salvează-te". În fine, ceva de genul ăsta cu siguranţă, ca de obicei. Vezi tu, acum nu-mi mai amintesc prea bine ce s-o fi petrecut în capul meu de fiecare dată când mă hotăram s-o părăsesc. Pe vremea aceea, mi se părea evident, nu-mi puneam niciodată întrebarea dacă trebuia s-o fac sau nu. O părăseam. O rechemam peste zece-cincisprezece zile, fără să mă gândesc o clipă măcar că eram regele proştilor să o părăsesc, când eu nu mă puteam lipsi de ea. Poate că, aşa cum zici tu, asta mă făcea să cred că sunt liber, că nu eram legat de nimic. Sau poate mi-era teamă că lucrurile se vor schimba, că relaţia noastră ar fi mai puţin bună, mai slabă dacă ea devenea mai stabilă. Dar nu era din egoism, nu. Şi apoi Chloé intrase în acest joc, nu zicea niciodată nimic legat de acest subiect, mă lăsa în pace. Ştii, o dată, după vreo doi sau trei ani, mi-a zis că i-ar plăcea să locuim împreună, şi... Probabil că ţi-am povestit deja asta.

El oftă, absolut hotărât să nu se mai întoarcă. Marion aşteptă o clipă apoi zice încetişor, un pic ruşinată de faptul că-i ceruse anumite precizări lui Marc:

– Ştiu. Mi-a povestit Marc... Eu i-am cerut.

Dar asta îl lăsă rece şi îi răspunse doar: „Ah da", cumva uşurat totuşi, apoi continuă, tot pe acelaşi ton, monoton, cu accente ascuţite şi mai rapid uneori.

– Cred că de data asta, ea nu se aşteptase deloc. De obicei, simţea când se apropia vremea rea şi nu era deci niciodată surprinsă când eu îi ţineam eternul meu discurs

despre despărțire. Adeseori chiar, când mă vedea învârtindu-mă în jurul cozii, mă ajuta abordând ea subiectul. Fără îndoială că fiind obișnuită, mai degrabă se amuza pentru că știa că nu voi rezista două săptămâni fără ea. În sfârșit, sper că n-a fost nefericită de fiecare dată.

*
* *

Marion gândea că, dimpotrivă, de fiecare dată, Chloé fusese nefericită. Fiecare dintre aceste despărțiri trebuie s-o fi făcut să plângă, s-o îngrozească, s-o facă să aibă coșmaruri. Chiar dacă ea părea să fi luat lucrurile cu un stoicism extraordinar, Marion era sigură că nu era vorba decât de o mască și că ea era o bună artistă; cu atât mai mult cu cât Alex nu voia decât s-o creadă.

Poate că de fapt, singura dată când ea n-a fost disperată a fost tocmai această ultimă oară, în ajunul împlinirii a treizeci de ani, după zece ani de relație agitată dar fericită, după un an fără despărțiri. Pentru că de data asta, ea nu mai rămăsese să se învârtă ca un leu în cușcă așteptând ca el să o cheme. Își dăduse seama că asta trebuie să înceteze, că nu voia ca următorii zece ani să treacă tot așa. Ar fi putut să-i spună: „Bun, acum terminăm cu prostiile, nu mai suntem copii, așa că ori ne mutăm împreună, ori eu dispar".

*
* *

– La trei sau patru zile de la aniversarea mea, am sunat la ea. Voiam să plecăm o săptămână în Sud. Mă simțeam în formă, trecusem hopul celor treizeci de ani, puteam s-o luăm de la capăt o vreme. Am dat peste o tipă la telefon pe care n-o cunoșteam, care mi-a spus că Chloé a plecat și că i-a lăsat ei apartamentul. Am întrebat: „Unde?"; ea mi-a

răspuns: „În Statele Unite". Am zis: „Ah, da!" şi mă pregăteam să închid dar mai înainte am întrebat-o când se întoarce. La celălalt capăt al firului urmă o clipă de tăcere, eu începeam să transpir. Apoi tipa mi-a răspuns: „Dar nu se mai întoarce. A plecat să lucreze la New York. Pentru totdeauna", a completat ea pentru ca eu să înţeleg bine. I-am zis că-i ţicnită. Asta nu i-a prea plăcut şi a închis telefonul după ce mi-a întors complimentul. Nici măcar n-am mai încercat să telefonez. Credeam că-i o glumă, sau o neînţelegere. Toată ziua, n-am crezut nici o secundă în spusele ei. Probabil că era o chestie pusă la cale de Chloé ca să mă păcălească. La urma urmei, nu eram supărat pe ea, o iubeam. Spre seară, am telefonat din nou. Iar am dat peste tipa aia care mi-a spus acelaşi lucru. I-am spuş să-i transmită lui Chloé că a telefonat Alex. Ea mi-a zis: „Bine, bătrâne, o să-i spun", şi mi-a închis telefonul în nas a doua oară.

Se opri, încercând să afle exact în ce stare se afla. Era greu de spus. Nedumerit? Da, dar şi îngrijorat, fără să ştie prea bine de ce. Ea nu putea să-i facă una ca asta, nu se poate să fi plecat aşa, fără să-l anunţe, fără să-i spună nimic. Era probabil o lecţie pe care voia să i-o dea, nu putea să fie altceva. Dormise prost, se trezise peste noapte de mai multe ori, transpirat, cu impresia că are o placă grea de marmură pusă peste tot corpul. Dimineaţa, o blestemă că-i făcuse aşa ceva, şi ea avea interesul să-l sune cât mai repede, dacă proasta aia nu uitase să-i spună, pentru că trebuie să fi ştiut că el era înnebunit de îngrijorare.

– A doua zi, am primit scrisoarea şi m-am prăbuşit. Dacă Marc n-ar fi apărut după două săptămâni, cred că n-aş fi supravieţuit acestei lovituri. Eram deja într-o stare jalnică în dimineaţa când a apărut la mine, îngrijorat că nu reuşise să dea de mine la telefon nici aici nici la facultate.

Marion ezită, apoi totuşi îl întrebă:

– O mai ai?

– Am căutat-o înainte să soseşti tu, bănuiam că vrei s-o vezi.

Scoase din buzunar un plic. Mâinile îi tremurau un pic. Răsucea scrisoarea între degete.

Ea nu voia să-l oblige să i-o arate. Înţelegea prea bine ce trebuie să fi reprezentat pentru el scrisoarea asta.

– Te supără dacă o citesc?

– Nu. Dar n-aş vrea să o deschizi aici. Ia-o, o s-o citeşti acasă.

Îi dădu plicul apoi rămase nemişcat, cu privirea în gol. După un timp, se uită la ea. Nici ea nu se mişcase.

– Marion, zise el, scuză-mă că-ţi spun asta... Aş vrea să rămân singur.

Ea se ridică, îşi puse scrisoarea şi magnetofonul în geantă, îşi luă ţigările şi bricheta. Ar fi vrut să găsească nişte cuvinte încurajatoare să-i spună, ceva cald şi blând, ca unui puişor, ca unei pisicuţe. Dar el n-ar fi auzit-o, plecase deja într-o ţară în care ea nu avea acces.

*

* *

Când ajunse acasă, începu prin a asculta caseta. Bătu apoi la calculator sfârşitul poveştii, reciti totul de la început, corectă vreo două-trei greşeli, schimbă câteva chestii care nu-i plăceau, se întoarse la ultimul cuvânt al ultimului capitol, sări două pagini şi scrise „Sfârşit". Apoi înregistră, făcu o copie pe o altă dischetă şi puse în funcţiune imprimanta.

În timp ce maşina scotea foile una după alta cu un zgomot infernal, ea se duse să facă un duş, îşi făcu o cafea, apoi se instală pe pat, cu spatele la perete, cu ceaşca într-o mână şi scrisoarea în cealaltă. Fusese pusă la poştă

din aeroportul Charles-de-Gaulle, pe 14 mai, în urmă cu cinci ani.

Ardea de nerăbdare s-o citească de când i-o dăduse Alex, dar amâna mereu momentul fără să știe de ce. Își aprinse o țigară, își puse ceașca alături, și deschise plicul.

Scrisul era rapid, neliniștit, nervos. Probabil că Chloé nu reușise să scrie într-adevăr tot ce-ar fi vrut. Trebuie să fi căutat, timp de mai multe zile, cuvintele potrivite pentru a spune tot ce simțea, dar ele nu-i veniseră, și trebuie să fi rupt pagini după pagini fără să reușească să obțină ceva ce-ar fi putut exprima într-adevăr ceea ce gândea. Așa că, într-o sală de așteptare a aeroportului, neavând altă soluție, scrisese dintr-o răsuflare scrisoarea asta:

Alex,

Cred că deja trebuie să-mi fi telefonat, dacă nu, o s-o faci curând, pentru că în general după două săptămâni de la despărțire, te apucă din nou dorul de mine.

Să nu crezi că în ceea ce-ți scriu există vreo urmă de răutate sau de amărăciune. Este doar o constatare, o serie de constatări.

Și eu voi împlini, peste două săptămâni, treizeci de ani. Și pe mine acest lucru mă neliniștește un pic și mă obligă să-mi fac bilanțul vieții. Mi-ar fi plăcut însă să trecem împreună acest prag, mână în mână, ca o concluzie a acestor zece ani. Tu știi că eu nu mă pot abține de a fi o romantică, la fel ca toate fetele care se respectă.

Bilanțul acestor zece ani: fericire. Dar și incertitudine. Și dacă de un an încoace devenisem mai încrezătoare în privința viitorului nostru, tu tocmai mi-ai trezit din nou îndoielile și mi-ai spulberat speranțele.

Asta ar putea dura așa toată viața noastră. Dar dacă pe tine nu te deranjează, eu nu mai vreau să trăiesc așa, și chiar dacă aș vrea, nu mai pot; am nevoie acum de o relație mai sănătoasă, de o viață mai echilibrată, de o

amilie, ce mai! O adevărată familie, formată dintr-un uplu adevărat, cu copii, cu un singur acoperiș, ca într-un is de fetiță.

Așa că iată, sunt la aeroport și voi pune la poștă ceastă scrisoare. Ți-am mai vorbit despre acea revistă ewyork-ează care mi-a propus să mă angajeze, luna recută. Le-am răspuns afirmativ. Noroc că totul se ezolvă repede și nu mi-a fost prea greu să-mi pun la unct afacerile de aici, înainte să plec.

Am preferat să-ți scriu decât să-ți spun toate astea prin iu-grai. Ar fi fost mai concret, știu, dar mi-a lipsit urajul. Și apoi, tu nu m-ai fi lăsat să plec și totul ar fi levenit foarte complicat.

Cu multă vreme în urmă, tu mi-ai spus într-o zi că nu oiai să te simți legat de cineva, că nu voiai să te atașezi. n ziua aceea, am suferit atât de mult încât am crezut că m să mor. Ce credeai tu despre mine? Eu nu voiam nici ă te leg nici să-ți fur libertatea. Voiam doar să trăiesc ***cu ine*** *și nu alături de tine. În ziua aceea, am jurat să rămân ângă tine atât cât vei vrea, și atât cât voi putea eu. Asta ra acum opt ani, și astăzi eu simt că nu mai pot.*

Chloé

P.S. La mulți ani. Ai grijă de tine. Nu uita să fii fericit.

CAPITOLUL XVIII

Septembrie trecuse pe nesimțite. A doua zi începea anul școlar, el își va relua postul de profesor. Știa asta pentru că citise adineauri o scrisoare care trebuia să fi fost aici mai demult. Îi era adresată și scria ceva de genul: „Reamintim profesorilor că începerea anului școlar la Institutul Jacques-Monod va avea loc pe 8 octombrie, la ora nouă". Or, la radio se anunțase că era data de 7 octombrie, deci mâine începea școala.

Încă era vreme destul de frumoasă, dar asta nu înșela pe nimeni, toamna sosise cu adevărat, cu armata ei de frunze moarte și toate accesoriile.

*
* *

Trebuie să fi fost ora nouă seara, și Alex ieși să se plimbe puțin pe străzile Parisului. Era orașul lui, se născuse aici, în arondismentul paisprezece, acum treizeci și cinci de ani și câteva luni. L-a văzut transformându-se, l-a văzut îmbătrânind. Se cunoșteau bine amândoi, dar astăzi nu se mai recunoșteau. El se simțea străin pe străzile lui, pierdut în mijlocul acestor imobile, indiferent la luminile lui. Mergea fără să știe încotro, trecea prin cartiere devenite necunoscute, trecea prin fața unor monumente misterioase.

Din când în când se oprea în fața unui restaurant sau a vreunui magazin, cu impresia că mai fusese pe-aici, că

intrase înăuntru, încercând să-şi amintească în ce moment al vieţii lui se întâmplase asta. Apoi aburii amintirilor se evaporau şi îşi relua mersul fără să-şi fi amintit.

Se simţea uşor, dar nu uşor precum cineva care îşi regăsise seninătatea, nu, se simţea uşor de parcă era gol pe dinăuntru. Era ca o pungă de aer, ca o ţesătură plină cu vid, şi mergea. Percepţia lui despre el însuşi se oprea aici. De o lună de zile, sau poate de cinci ani, nu mai ştia nimic, o metamorfoză lentă acţionase şi îl transformase într-o nouă specie: un înveliş al unui om fără nimic înăuntru. Nu era sigur dacă nu cumva devenise şi transparent. Creierul i se golise, toate dischetele cerebrale parcă i se şterseseră, memoria îi dispăruse, era mai ceva ca atunci când şi-ar fi făcut o lobotomie.

*
* *

În dimineaţa aceea, o fată venise la el. Trebuie s-o fi cunoscut, şi-o reamintea foarte vag. Îl privise cu un aer ciudat şi vorbea întruna. Ce-i spusese? Nu-şi mai amintea. Părea veselă, dar şi îngrijorată. În fine, asta era impresia lui dar poate că se înşela. Rămăsese destul de mult cu el. Părea drăguţă, dar el nu înţelegea ce căuta ea aici şi ar fi preferat să rămână din nou singur, pe balconul lui.

*
* *

Ia te uită, ce-o fi cu scuarul ăsta? Îi amintea ceva, o zi însorită poate, sau o noapte înstelată... Dar imaginile nu voiau să-i vină în minte, trebuie să fi fost supărate... Acum, el nu vedea decât adevăratele imagini, cele ce se aflau în faţa ochilor lui cel puţin, pentru că nu putea să

spună dacă erau cele adevărate sau nu. Nu poți să știi niciodată, gândea el, poate că nu sunt decât miraje, poate că nu toată lumea vede același lucru. Poate că tot ce ne înconjoară nu este decât o iluzie. În fața lui, o fetiță legăna o păpușă cântându-i un cântec pe care el trebuie să-l mai fi auzit cu multă, foarte multă vreme în urmă. Dar oare această fetiță exista cu adevărat? Era deja noapte, aproape ora zece, se mira că o fetiță mai era singură pe stradă la ora asta. Oare nu va dispărea când el o să se apropie? Încercă experiența.

– Spune-mi, frumoaso, ce vezi tu?

– Unde? răspunse ea privind în spate.

Bun, deci ea exista cu adevărat, nu s-a pomenit niciodată ca un miraj să vorbească. Deși asta nu spune mare lucru.

– Păi aici, peste tot, în jurul tău, ce vezi?

– Copaci, și bănci, și iarbă. De ce? Tu ce vezi?

Același lucru, dar asta nu-i dovedea nimic. Apăru de undeva mama fetiței, încercând cu privirea ei furioasă și speriată să-i sucească gâtul individului. Nereușind, o apucă de mână pe micuță și o duse în afara câmpului lui vizual.

El traversă scuarul și se trezi din nou pe străzi, printre mașini și lumini sclipitoare. Observă că se cam stârnise vântul, fără să-și dea seama dacă se întâmplase abia acum sau așa fusese mereu. Oricum, nu avea nici o importanță; continuă să meargă.

Fata de azi-dimineață îi dăduse ceva, ceva ce părea important, și tare ar mai fi vrut să-și amintească ce anume. Dar nu era nimic de făcut, totul îi aluneca printre degete ca nisipul. Încercă să strângă mâinile pentru a păstra câteva grăunțe, dar știa bine: că și acestea vor pieri până la urmă.

*
* *

Dintr-o dată își dădu seama că afară era mult mai multă lume decât i se păruse mai devreme. Se opri din mers. Se afla pe un pod și vântul i se părea mai puternic. Privi apa neagră care curgea pe sub pod, dar nu asta-i interesa pe oameni, pentru că toți priveau în sus. Ridică deci și el capul. Era lună plină, asta era singura constatare pe care o putea face. Poate că aceasta era o nouă modă de a veni în grup să admiri luna plină. Era însă evident că oamenii aceștia așteptau ceva, pentru că erau cu toții foarte agitați. Cine știe, poate că urma să aibă loc vreo minune, se mai văzuse așa ceva.

Erau chiar și copii cățărați pe umerii tatălor lor, ca atunci când se așteptau focurile de artificii. El gândea în viteză, căutând să-și amintească un eveniment ce-ar putea fi sărbătorit pe 7 octombrie. Apoi un tip strigă: „Asta e! și toate capetele se întoarseră spre lună. Alex făcu și el ca ceilalți.

Progresiv, o umbră acoperea discul de argint. Curând îl acoperi complet, apoi alunecă spre celălalt, lăsând-o pe Phoebe să apară în toată splendoarea ei.

*
* *

Frânturi de fraze, cuvinte, sunete, imagini îi reveniră deodată, cu violența unei lovituri de măciucă. Urechile îi vuiau, mii de puncte negre îi apărură în fața ochilor, avea impresia că un uragan îi traversa capul dintr-o parte în alta. De-a lungul șirei spinării îi alunecau picături grele de sudoare. Strângea cu putere mâinile, și observă că ținea în mâini ceva ce trebuie să fi existat de când plecase din casă. Apoi totul se stinse dintr-o dată, de parcă cineva ar fi

apăsat pe un întrerupător; nici urmă de lumină, nici un sunet, calmul căzu asupra lui ca o cortină de teatru, după ultimul act.

Era tot în picioare, pe pod. Oamenii se împrăștiaseră, vântul continua să bată. El puse jos pachetul de foi de hârtie, își băgă mâinile în buzunare, ridică privirea spre lună și cerul înstelat, și plecă.

*

* *

Manuscrisul rămase o vreme pe parapetul de pe Pont-Neuf. O rafală un pic mai puternică îl împinse în gol și el dispăru în Sena.

– SFÂRȘIT –

THE BEST

Dragostea este fragilă, fugară, imposibil de păstrat. În mod miraculos, Alex a găsit-o... A pierdut-o. Prostește. Laș. Greșeală a tinereții și orgoliu; nu voia să se atașeze de cineva, voia libertate, se temea să fie fericit. Așa cum spune Gainsbourg: A fugi de fericire, de teamă ca ea să nu dispară...

Alex își spune povestea lui Marion, cinci ani mai târziu. Marion, copilă fragilă, fugară, greu de prins...

Nu eram decât doi „bărbați", cuceritori înveterați. Dar cu câțiva ani înainte fusese acel mai '68 și noțiunea de cuplu nu mai plutea prin aerul facultăților, nu prea era considerată la modă nici de băieți, nici de fete. Nu știu ce s-a întâmplat cu Chloé, n-am să știu probabil niciodată. După prima noastră noapte, nu știu care dintre noi a propus să ne vedem și a doua zi. Și niciodată înaintea ei nu mai fusese vorba de așa ceva. Nu pentru că eu le-aș fi refuzat pe celelalte, dar nimănui nu-i trecea prin minte, nici mie nici fetei, să ne mai vedem după o noapte petrecută împreună.

ISBN 973-9405-04-5

Preț: 9000 lei